

Borger-Vennen

for

1887.

Udgivet af

Det forenede Understøttelses-Selskab.

Nioghalvfemsindstyvende Aargang.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1887.

05,6
B066

1887
Aug. 99

17583

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor
L. H. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen
og Fuldmægtig i Overformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Gauberts Værtshus (Fortsættelse fra forrige Aargang) Nr. 1—22.	
Kun en Kjøle,	,, 22—24.
Talende Dine,	,, 24—32.
Guerillaen,	,, 33—38.
Familien Rubens,	,, 38—43.
Spanierinden,	,, 43—49.
Umilta,	,, 49—53.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Fortegnelse over Repræsentanter, Nr. 3.
Bekjendtgjørelser Nr. 5, 11, 12, 20, 51 og 52.

Bekjendtgjørelser angaaende Ansøgninger om Laan, Gratifica-
tioner og Pensioner, Nr. 37, 38, 39.

Extract af 4de Kvartals Regnskab for 1886, Nr. 9.

Regnskabet for 1886 " 10.

Extract af 1ste Kvartals Regnskab for 1887 " 21.

do. af 2det do. do. " — " 43.

do. af 3die do. do. " — " 52.

Forslag til nye Love Nr. 22 og 51.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen den 1ste Januar 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Sjørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Endelig!“ raabte den gamle Adelsmand, idet han reiste sig heftigt op og gif sin Søn imøde. Denne skred frem med blegt Ansigt og bevæget Mine.

Istedetfor at undskylde sig, hilste han i Tavshed med en Hovedbevægelse ligesom for at bede om Tilladelse til at tage Plads og sætte sig paa en Stol nærved Bordet. „Er Du parat?“ spurgte Hr. de Barbejas, idet han tvang sig; „Amtmanden har ventet os en Time.“

„Nei, Fader,“ svarede Gaspar med kvalt Stemme; „han venter os ikke længer; jeg har lige gjort ham Visit“

„Alene!“ . . . afbrød den gamle Barbejas;
„alene, og hvorfor?“

Gaspar svarede ikke; han vidste ikke, med hvilke Udtryk han skulde tilstaae den afgjørende Handling, han nylig havde udført, heller ikke, hvorledes han ved Verbødighed og Underkastelse skulde opnaae at stille sin Fader tilfreds; denne behøvede ingen Forklaring og, anende Sandheden, løstede han sine Hænder mod Himlen med en Bevægelse af Forstenelse, idet han raabte med Tordenstemme: „Du har taget det Ord tilbage, som jeg havde givet Amtmanden! Dit Egteskab er brudt! . . .“

Gaspar sænkede Hovedet uden at fremføre et Ord og skriftede saaledes Kjendsgjerningen. En kold Sved bedækkede hans Tindinger, hans Ansigt blev blegere; han følte Angst som et Menneske, der venter en Mines Explosion eller Rystelserne ved et Jordstjælv; men ved en Anstrængelse af sin Villie bevarede han en sikker Holdning. Dauphine holdt sig forstræffet i Baggrunden, tæt op til Væggen, og Frants lyttede skjælvende ved den halvt aabne Dør.

Hr. de Barbejas forblev et Øjeblik ubevægelig og stum, derpaa gav han sig til at vandre om i Salen med forslagne Arme og aandende tungt, som for at lade det første Anfald af sin Brede faae Luft. Gaspar iagttog ham, næsten beroliget; det var især det første Stød, han havde frygtet, og det forekom ham, at, da hans Fader ikke strax havde

givet ham sin Forbandelse, saa var det, fordi han ikke vilde være ubønhørlig.

Den gamle Barbejas spadserede i et Kvarter fra den ene Ende af Salen til den anden, derpaa sagde han ironisk, idet han pludselig standsede foran sin Søn:

„Det kan man kalde godt begyndt! men det er ikke Alt; der mangler nu at foreslaae mig et andet Egteskab. Dit Valg er udentvivl gjort?“

„Ikke endnu,“ stammede Gaspar bestyrtet; „Sagen er alvorlig, og jeg veed ikke . . .“

„Men jeg veed!“ afbrød Hr. de Barbejas med et Latterudbrud; „et smukt Parti, min Tro! . . . Frøken de Gaubert! fire hundrede Livres i Rente og en Tipoldefader, der har været Værtshusholder! . . .“

„Hvem har sagt Dig det, Fader?“ raabte Gaspar, rødmende af Harm, „aldrig har nogen Adelsmand af Navnet de Gaubert holdt Kro eller Værtshuus.“

„Jeg paastaer aldrig Noget, uden at jeg er ganske vis derpaa,“ svarede Hr. de Barbejas stolt; „Familien Gaubert er gammel, det fragaaer jeg ikke; den ældste Gren har vedligeholdt sig hæderligt i Piémont, hvor den har bosat sig og indgaaet smukke Forbindelser; men den yngste Gren er vanslægtet: en Guillaume de Gaubert, som havde ruineret sig i Liguens Tjeneste, satte et Skilt paa sin Slotspørt og gjorde sig til Værtshusholder.

I Maret 1628 levede han endnu og vedblev at huse de Rejsende. Dette kan ikke betvivles; Erindringsbogen bevidner det.

Det var ikke muligt at modsige en saadan Autoritet. Gaspar foldede forvirret Hænderne, idet han udstødte et sørgmodigt Suk.

„Na, Du vidste ikke det,“ vedblev Hr. de Barbejas ubarmhertig; „det er endnu ikke Alt; Værtshuset Gaubert eksisterer endnu, det er gaaet over fra Fader til Søn som et Lehn, og i disse sidste Tider er det tilfaldet Spindesiden. Det er rigtig nok ikke Familien Gauberts kvindelige Arving, som bestyrer Kroen, det er ikke hende, som giver at drikke, maaler Havre og optegner Mulæfeldriversnes Fortæring med Kridt paa Bæggen. Hun har sat i sit Sted en Bondelømmel der fra Egnen, og han betaler hende gjennemsnitlig et hundrede og tredive Daler i Afgift om Maret, og det er Alt, hvad hun eier; men, var hun ligesaa rig som Dronningen af Saba, vilde jeg aldrig samtykke i at kalde hende min Svigerdatter. Ved Himlen! det vilde være skjønt at see vor Guldstjerne figurere paa hendes Krostilt ved Siden af Familien Gauberts grønne Lam!“

Han tav, ligesom kvalt af Harmen blot ved Tanken om en sliq Skam, og gav sig igjen til at gaae op og ned med forslagte Arme og Hagen dybt ned i sit Halstørklæde. Gaspar havde aldrig havt Erindringsbogen i sine Hænder. Hans Fader holdt

den altid under Laas og Luffe med de andre Familierelivier, og under enhver anden Omstændighed vilde han ikke have vovet at aabne den uden Bemyndigelse; men i dette Øjeblik var hans Hoved forstyrret; han aabnede modigt Bogen, som endnu laa paa Bordet, og søgte den Optegnelse, som constaterede, at Ganberts Baabenskjold havde modtaget en saadan Plet. Skjøndt han ikke følte nogen Tvivl i sit Hjerte, vilde han see med sine egne Øjne Beviset for en saadan oprørende Kjendsgjerning. Dauphine havde nyligt bragt en lille Lampe, som ikke kastede synderlig mere Lys end en Sancthansorm. Den stakkels Forelskede vendte Bladene indtil Aaret 1628 og arbejdede sig igjennem følgende Optegnelse:

„Betalt til Guillaume de Gaubert den 17de Mai for Natteleie og en Flaske Rødvin, som jeg drak ved Ankomsten — 8 Sols. — Endvidere for min Tjeners Aftensmad og for et Snippe Havre til min Hest, foruden Blandingsfoder, — 6 Sols.“

Derpaa nedenunder dette trivielle Memorandum:

„Skaar har det været et stærkt Snefog og Storm fra Nord her paa Eggen. Dette daarlige Veir har overrasket mig under Bjerget la Cousson, fire Mil fra Ruinen, og jeg blev nødt til at søge Ly i Gauberts Kro. Uveiret forværrede sig indtil Solnedgang, hvorefter Vinden pludselig tog af, og det frøs saa stærkt, at Fuglene døde af Kulde paa

Markerne. Smorges sagde Guillaume de Gaubert i mit Paahør, at han i hele sit Liv, der nu strækker sig over firfjindstyve Aar, aldrig havde oplevet en saa haard Frost imellem Paaste og Pinte, og at denne, foruden Odelæggelsen af Jordens Afgrøde, vilde sikkerlig fremkalde pestagtige Sygdomme.“

Og længere henne, paa næste Side, efter en Række Optegnelser af sørgelige Begivenheder:

„I dag, den 20de Mai 1629, døde Jeanne Ursule, min fjerde Datter, af Pesten, som siden Januar har bortrevet syv Personer i vor Familie. Saaledes har Guillaume de Gauberts Forudsigelse stadfæstet sig.“

Gaspar lukkede Erindringsbogen og sagde med en ydmyg Mine: „Familien de Gaubert er vanslægtet, det er sandt!“ Derpaa tilføiede han frygtfomt: „Men dette vedrører især Børnene paa Sværdsiden; Pigerne skifte Navn, naar de indgaae Ægteskab.“

Bed disse Ord vendte den gamle Barbejas sig harmfuld om: „Denne Kjærlighedsforstaaelse faaer Dig fra Sands og Samling!“ raabte han. „Du fremturer i Dine Anskuelser efter, hvad jeg lige har erklæret Dig! Men Du beregner altsaa ikke Følgerne af en saadan Daarskab? Du forstaaer ikke, hvad for en Figur, Du vil sætte op efter et saadant Ægteskab? Firehundrede Livres i Rente... Fra det Djeblik vil Din Nød ret vise sig for Verdens

Dine, og Du vil blive nødt til at bære gamle Klæder! Der vil ikke blive Andet tilbage for Dig end at antage Navn efter Dit Guds og for Fremtiden lade Dig kalde Barbejas af Ruinen."

Denne Spydighed gjorde Indtryk paa Gaspar, han rødmede af Forvirring; men hans Bestandighed blev ikke rokket, tvertimod; han svor i sit Indre at underkaste sig alle Virkningerne af den faderlige Brede, hellere end at give Afkald paa sin Kjærlighed. Det var forgjæves, at Hr. de Barbejas igjen begyndte sine Formaninger og forsøgte at kue ham; Gaspar hævdede sin Beslutning med en ærbødig Haardnakkethed. Da tog den gamle Barbejas sin Stof, trykkede sin Hat ned paa sin Paryk og sagde med en frygtelig Mine: „Nuvel, vi faae at see! Gaa Din Vej og viis Dig ikke igjen for mig, før end jeg lader Dig kalde!"

Gaspar reiste sig og vilde tale. „Kom," sagde Dauphine til ham, idet hun trak ham ved Ærmet, „Gode Himmel! For iaften kan dette her være nok."

Hr. de Barbejas befalede Frants at tænde Blændlygten og gaae foran ham; derpaa steg han hurtigt ned ad Trappen, idet han lod sine Træhæle lyde paa de slidte Trin.

Frants aabnede Borten, trykkede sig op imod Muren og sagde ærbødigt: „Hvor skal jeg føre Herren hen?"

„Til Amtmand de Saumanes,“ svarede han.
„Afsked!“

Det var mørkt, og Gaden var øde. Frants gik foran med lange Skridt og med en stødviis Bevægelse, som fik Skjæret fra hans Lygte til at dandse paa Murene. Idet han dreiede om Hjørnet af Gaden, mærkede Hr. de Barbejas, ligesom om Morgenens, en Luftning, der lod en Resedaduft strømme ham imøde. Han løftede Djnene mod Altanen og gjentog, fremskyndende sine Skridt:
„Savel, vi faae at see!“

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 8de Januar 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

III.

Den følgende Aften vaagede Frøken de Gaubert ene i sit Værelse, ved Kaminilden. Det var Aarets mest melancholske Dag, Allehjælesdag. Den sidste Dødskimen lød fra alle Kirketaarnene, og denne triste Klokkklang blev overdøvet af Nordvestvindens skarpe Piben, som havde raslet lige fra Solnedgang. Siddende paa en lav Stol, med foldede Hænder og en Andagtsbog aaben paa sine Knæ, bad Frøken de Gaubert afvejlende med Sinderlighed og Udspredthed. Hun vilde med hele sit Hjerte hæve sin Tanke til Gud, men af og til blev det hende umuligt at forhindre denne sin Tanke i at søge andetsteds hen.

Saa lukkede hun sin Bog, hun løstede Hovedet og lyttede, hensunken i en uforklarlig Sørgmodighed, til Vinden, som fik Ruderne til at ryste i deres tynde Blyrammer, og til den dumpe Klokkelæng, som med lige Mellemrum gjentog deres Klagekyd.

Der var omkring denne smukke Pige ligesom en yndig Duft af Elegance og Beskedenhed; Alt, hvad der omgav hende, aabenbarede en Smag for en vis fin Luxus og et alvorligt Livs Sædvaner. Hendes Værelse lignede paa engang en Celle og Dagligstuen hos en af disse skjønne Damer, som havde bragt Meublerne fra Kunstjædker Boule og Stoffer fra Persien i Mode. Sengen var skjult i en Slags Alkove, foran hvilken et hvidt Gardin hang ned, bedækket med Broderier ligesom en Alterdug; lignende Gardiner prydede Vinduerne, og Stolene vare betrufne med ungarsk Broderi i lyseblaa Bund, nuanceret med Guldt. Det var Frøken de Gaubert selv, der havde broderet denne Deel af Meublementet og forfærdiget med sine egne Hænder det Uldtæppe, som bedækkede næsten hele Gulvet. Der var et ufuldendt Arbejde paa hendes Brodeerramme, som var stillet foran et af Vinduerne, og hendes Teen, henne i en Krog, var fuld af Hør. En Bedeskammel med et Elfenbeens Krucifix paa sort Grund ovenover, befandt sig ligeoverfor Kaminen, hvis Gesims var prydet med en skraa Kant, besat med Fryndser efter flanderske Mode. I et af

Værelsets Hjørner saae man en Keol, som indeholdt nogle Bøger i mørke Bind, og i det modsatte Hjørne et Blomsterbord, hvor de fuldsjære Resedaer denne Aften stod i Ly for Nordvestvinden.

Pauline de Gaubert var dengang toogthve Aar; men hendes Træf var saa fine, hendes Figur saa slank, og hendes Teint besad en saa yndig Friskhed, at hendes Skjønhed havde endnu en næsten barnlig Charakter. Forældreløs siden det første Aar af sit Liv var hun bleven opdraget hos Ursulinerinderne i Avignon, og hun havde forladt Klostret i en Alder af nitten Aar for at tage Bolig i Aix hos en ung Enke af hendes Slægt. Denne hed Fru de Roquevire. Hun var en lille, tør Kone med mørkladen Ansigtssfarve og temmelig styg. Skjøndt hun var af samme Alder som Frøken de Gaubert, opfattede hun sin Rolle som Enke meget alvorligt og betragtede sig som sin smukke Cousines Vogterste. Begge To førte et tilbagetruffet Liv; man saae dem fordetmeste kun i Kirken og paa Spadseretoure, langt fra Byen, paa Steder, hvor Beaumonden ikke kom. Deres Huusholdning var saa tarvelig som muligt; de havde kun een Tjenestepige og modtog kun nogle andægtige Fruer og Frøknar, for hvem de gjorde Selskab to eller tre Gange om Aaret.

Gaspar havde for første Gang seet Frøken de Gaubert i Kirken, og deres Kjærligheds Historie var en sand Roman efter spansk Mønster; i det

Nar, de havde elsket hinanden, havde de ikke synderligt talt til hinanden uden med Dinene; deres Stævne-møder foregik paa Afstand; hun viste sig et Minut paa Altanen, og han hilste hende, uden at standse, fra den anden Side af Gaden. To Gange havde han sagt nogle Ord i Smug til hende, da de kom fra Messje, og den Dag, han reiste til Ruinen, tilfaste de hin ham en Reseda, forvaret i hendes Fichu, da han for tyvende Gang gik forbi hendes Vindue. Det var Alt, og alligevel elskede de hinanden og havde svoret at være hinanden troe indtil Døden.

Paa denne Dag havde Gaspar ikke viist sig ved Gudstjenesten, og det var til ingen Nytte, at den smukke Pauline tyve Gange slog sine Gardiner tilside for at søge ham med Dinene paa Gaden. Sagen var i sig selv næsten uden Betydning, men Elskende have en særegen Maade at betragte Tingene paa; der er intet Betydningsløst for dem, og Frøken de Gauberts Hjerte var den Aften fyldt af en bitter Sorg. Fru de Roquevire, som naturligviis var hendes Fortrolige, trøstede hende saa godt, hun kunde; derpaa gik hun ud for at aflægge et Besøg før Aftensmaaltidet i Nabolaget.

Aftenen var næsten henrunden; al Støi udenfor var lidt efter lidt ophørt; man hørte kun Vindens svage Sukken, og nu og da det høje Raab af en eller anden Svirebroder, der kom ud fra Kroen. Da Kloffen begyndte at slaae ti, vaagnede Jeannette,

Tjcnestepigen, som sov i Kjøkkenet, op med et Sæt, tændte sin Lygte og begav sig afsted for at hente sin Frue. Det skeete altsaa undertiden, at Frøken de Gaubert var alene om Aftenen under Sultans, Huushundens, Bevogtning; det var et modigt Dyr, hos hvem man ikke behøvede at frygte for Tyve. Saasnart Jeannette var borte, kom Sultan, der laa nedefor Trappen, op til sin Herskerinde, ligesom for at sige hende, at der var en Bogter endnu i Huset; den gjorde en Vending i Bærelset, lugtede til Meublerne og satte sig tæt ved Kaminen.

Et Øjeblik efter bankede man paa Porten ud til Gaden. Frøken de Gaubert blev næsten bange, Sligt hændte aldrig, og intet Besøg var muligt paa denne Tid; men hun beroligede sig snart ved at see Sultan forholde sig rolig og bevæge Halsen, idet den vendte sit Blik mod Trappen, istedetfor at springe op med en rasende Gjøen. Det faldt hende ind, at Jeannette kunde have glemt sin Nøgle, og uden at tøve gik hun ud paa Trappen og trak i Snoren, hvorved man fra alle Etagerne aabnede Porten til Gaden. Det var ikke hendes Cousine, som vendte tilbage, og hun skjælvede, da hun hørte en Mands Skridt paa Trappen. Førend han havde naaet de øverste Trin, havde hun gjenkjendt Gaspar.

„Al, Frøken, tilgiv mig!“ sagde han, idet han fulgte efter hende ind i Bærelset; „jeg kommer for at sige Dem Farvel... maaskee for bestandigt!“

Hun var standsjet bagved sin Stol og støttede begge sine Hænder paa dens Ryg som for at holde sig fast; hendes Sindsbevægelse var saa stor, at hun ikke svarede. Sultan reiste sig og logrede for Gaspar, som aldrig undlod at kjærtegne den i Forbigaaende, naar han fandt den paa Husets Tærskel.

„Det er imorgen, imorgen, ved Daggry, at jeg reiser,“ begyndte han igjen med kvalt Stemme. „Pauline, min kjære Pauline, jeg vil være Dem tro indtil Døden.“

Hun undrede sig ikke over at høre ham tale saaledes; ved at tænke paa ham og ved at forestille sig, efter sin egen Videnskab at dømme, i hvilke Udtryk han vilde tale til hende om sin Kjærlighed, havde hun gjort sig fortrolig med det Sprog, som hun hørte for første Gang. Hendes Hjerte slog med saa stor en Heflighed, at hun ikke kunde tale; men hun løftede Djuene mod Himlen som for at tage den til Vidne paa, at hun afslagde det samme Løfte. Derpaa lod hun sig falde grædende i en Stol. Gaspar knælede foran hende, og, idet han drog hende til sig, trykkede han hende i sine Arme med Kjærlighedens og Smertens Videnskab. Der var i disse Udbrud af stærk Følelse en saa stor Ustyldighed, en saa kydsf Bevægelse, at den stakkels Forelskede ikke engang tænkte paa at tage et Kys paa sin skjønne Elstedes Kind; hun gjentog med en afbrudt Stemme: „De reiser! jeg skal altsaa ikke

see Dem mere? Hvad har jeg gjort, at Himlen sender mig en saa overvældende Smerte! Jeg har allerede grædt saameget, medens De har været borte! Og jeg har kun gjenseet Dem for strax at miste Dem. Er det muligt, at jeg er saa ulykkelig! O, tro ikke, at jeg kan leve langt fra Dem!”

Og han svarede saa: „Jeg skal aldrig glemme Dem, mit Hjertes Elskede. Smerten over denne Adskillelse vil blive dødbringende for mig, dersom jeg ikke tager det Haab med at gjenfinde Dem tro. Sværg mig endnu engang, at De vil elske mig bestandigt, bestandigt!”

De havde været sammen et Kvarteer, og de havde gjentaget hundrede Gange de samme Løfter, da Fru de Roquevire traadte ind. Frøken de Gaubert ilede hende imøde og sagde, idet hun pegede paa den unge Barbejas, som bleg, nedslaaet og med opsvulmede Djne hilste hende i Tavshed: „Han reiser!”

„Jeg veed det,” svarede Enken i en ivrig Tone, „jeg har nylig faaet det at vide; men Du, Cousine, veed Du Alt, hvad der er passeret? Hr. de Barbejas er idag gaaet ud for at tale om sine Familieanliggender i hele Byen. Hos Overpræsidenten, hvor han har aflagt Besøg i Eftermiddag, afbrød man Spillepartiet for at høre paa ham. Han sagde, at Kjærligheden havde bragt hans Søn fra Vid og Samling, men at han nok skulde bringe ham til

Fornuft igjen ved at bortfjerne ham fra Dig. Han har fornærmet Dig, idet han offentlig har erklæret, at en Gaubert aldrig skulde blive hans Svigerdatter. Efter hans Mening er Du altfor fattig og af altfor ringe Adel til at gjøre Fordring paa en saadan Ære. Han sagde desuden, at en af de gunstigste Leiligheder tilbød sig til at lade hans Søn reise, og at han imorgen vilde sende ham afsted, for at han i Toulon kunde støde til Hr. Grev de Forbin, som strax skal tage ham med ombord og føre ham til Verdens Ende. Amtmand de Saumanes, som var med ham, støttede Alt, hvad han sagde, og kom i Fyr og Flamme, som om det angik hans egne Affairer. I dette Djeblik taler man ikke om Andet i Byen, og jeg tvivler ikke om, at kun dette Spørgsmaal bliver behandlet ved Statholderindens Souper."

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Detailhandler Lars Nielsen. Badevei 20.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 3.

Lørdagen den 15de Januar 1887.

— x —

Udgibet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Hvem har meddeelt Dig Alt det, Cousine?“
spurgte Frøken de Gaubert med en Slags Ro.

„Fru d'Ancezune, som jeg lige kommer fra.
Hun sagde ogsaa,“ at Amtmand de Saumanes havde
iaftes arrangeret denne Bortreise med Grev de
Forbin, som har tilbragt Natten her i Byen, paa
Gjennemreisen til Toulon, hvorhen han iler i
Kongens Tjeneste.“

„Alt dette er sandt,“ sagde Gaspar; „men, Frue,
vær Vidne til den Forpligtelse, som jeg indgaaer,
aldrig at gifte mig, dersom jeg ikke kan ægte Frøken
Pauline de Gaubert. Hverken Tid eller Afstand

kunne forandre mine Følelser; det sværger jeg hende til for Guds Naahyn, for Deres."

"Derjom De vilde give Afkald paa mig, vilde Deres Fader blive stillet tilfreds; De skulde ikke reise," sagde den stakkels Pige, som i dette Djeblif ikke faac nogen værre Ulykke end Adstillelsen.

"Nei, nei, han vilde forlange endnu Mere," hvisttede Gaspar, som ikke vovede at tilstaae, at, for at blive forsonet med sin Fader, maatte han ægte Amtmand de Saumanes Myndling: "Derjom jeg giver Afkald paa Dem, er det for at gaae i Kloster og der ende mit Liv!"

Denne Tanke forskrækkede ikke Frøken de Gaubert. "Nu vel!" sagde hun bestemt, "jeg vil gjøre som De. Gaa hen til Deres Fader og sig, at De ikke reiser, at De giver Afkald paa Verden, og jeg vil imorgen træde ind i Ursulinerindernes Orden."

"Hør ikke paa hende, min Herre;" raabte Fru de Roquevire; "det varer ikke længe, inden De angrrer dette Løfte, og hun ogsaa. Tro mig, overgiv Dem ikke til Deres Sorg; hav Tillid til Fremtiden. Selv om De reiser til Indien eller til Amerika, selv om Deres Fraværelse skulde vare flere Aar, saa vil man her ikke glemme Dem, og efter Deres Tilbagekomst vil De endnu have mange Aars Lykke tilbage paa Jorden."

"Min Gud, stjænk mig dette Haab!" hvisttede Frøken de Gaubert og løftede sine Djne mod Himlen.

„Seg vil vende tilbage,“ sagde Gaspar, bejælet af en pludselig Tillid; „jeg vil vende tilbage, og De vil trofast have bevaret mig Deres Hjerte.“

„Ja,“ svarede hun, haardnaffet i sin Smerte, „men maaskee vil jeg være død. Lov mig saa at komme, selv om det kun var en eneste Gang, for at bede paa Kirkegaarden.“

„Tal ikke saaledes!“ afbrød Fru de Roquevire, „det er ikke Djeblikket til at blive rørt ved saadanne mørke Tanker. I skulle leve begge To; han vil gjenfinde Dig, og efter at have givet Verden et smukt Exempel paa Standhaftighed ville I tilsidst ægte hinanden.“

Klokken slog halv ti i dette Djeblik. Gaspar reiste sig og tog Frøken de Gauberts Haand, idet han sagde: „Vi ere knyttede til hinanden ved et Løfte, aflagt for Gud; De vil vente paa mig.“

„Ja,“ svarede hun med en svag Røst, „glem De heller ikke Deres Løfte, glem mig ikke, Farvel!“

Han drog hende til sig, kysjede hendes Hænde, og, efter at have lagt hende grædende i Fru de Roquevires Arme, styrtede han ud paa Trappen. Strax efter lukkede Porten sig efter ham, og de to Cousiner hørte ham hurtigt bortfjerne sig.

„Han maa være flygtet hjemmefra for at komme herhen,“ sagde Enken; „hans Fader maa have holdt ham under Laas og Lukke hele Dagen, for at han ikke skulde faae Leilighed til at sige os Farvel.“

Frøken de Gaubert satte sig og saae omkring sig i en næsten bedøvet Tilstand.

„Alt dette synes mig en Drøm,“ sagde hun, idet hun lod Haanden glide over sin Pande. „Han er reist! Maaskee jeg ikke skal see ham mere!“

„Sag dog disse sørgelige Tanker bort!“ afbrød Fru de Roquevire hende med kjærlig Iver. „Se, nu er Du fortvivlet, som om Din Elsker var død og begravet; men tænk dog paa, at Du skal gjensee ham, og at Du ganske sikkert skal ægte ham en Dag.“

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Forvalter Emil Olsen.

Bogholder C. H. Gjerdrum.

Smed C. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Sognedag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Fortegnelse

over

det forenede Understøttelses-Selskabs

Repræsentanter

for Aaret

1. April 1886—31. Marts 1887.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Nøragervej 10.

1887.

Første Klassifikation.

Fuldmægtig N. C. Schlichtkrull. Formand.
Kontorchef L. B. D. Fog.
Statsraad B. Lindberg, K. og DM.
Overretsprokurator C. M. Winther.
Kreditoplagskasserer J. Floor. S. V.3.
Bogholder S. Hartmann.
Høiesteretsassessor C. Rimestad, R. og DM.
Kammerraad B. N. Heiberg.
Overretssagfører H. J. Larsen.
Cancelliraad, Birkedommer U. Schow. R.
Kodemester, Kapitain N. C. Møller.
Kontorchef, Kasserer C. N. Plenge.
Cand. jur. Protokolfører J. C. T. Bech.
Herreekviperingshandler J. Suhler.
Ingeniør D. Simoni.

Anden Klassifikation.

Skoleinspektør C. Appel.
Kammerraad P. Truelsen, R.
Profesor L. J. Holmberg, R. Formand.
Pastor L. H. Schmidt.
Institutbestyrer C. Wolffsen.
Dr. theol., Stiftsprovst C. Rothe, K. og DM.
Cand. mag. C. Secher.
Skoleinspektør N. Hoffmann.
Lithograf Th. Bergh.
Pastor J. Nielsen.
Dyrlæge, Baron J. Eggers.
Architect C. Abrahams.
Dr. phil. C. Levison, R.
Profesor J. C. Kjærskou, R.
Architect J. B. Tvede, R.
Læge C. W. Michelsen.

Tredie Klassifikation.

Kapitain P. M. Zimmermann, R.
General S. A. Wörishöffer, S.K. DM.
Fuldmægtig A. Wendel.
Intendant C. Clausen.
Kapitain M. Hyrup, R.
Assistent C. Ipsen, DM.
Kapitain C. C. Jacobsen.
— J. W. Hendrichsen, DM. R.
Skibsbygmester J. H. Gullach, DM. R.
Secretair J. J. Claessen.
Krigsassessor J. H. Nielsen, DM. R.
Lieutenant, Bureauchef C. Ribau.
Kasserer C. C. Brodersen.
Krigsassessor J. C. Haugaard, DM.
Søkrigskommissair P. A. Nielsen, R. Formand.

Fjerde Klassifikation.

Manufakturhandler A. Jonnesbech, Formand.
Urtekræmmer H. Bohn.
Theehandler C. B. Salomon.
Boghandler Aug. Bang.
Agent M. H. C. Ost.
Boghandler Th. Reikel.
Urtekræmmer Julius Meyer.
Fabrikant J. S. Boje.
Skibsfører C. Eberth.
Grosserer Adam Petersen.
— Gustav Kruse.
Boghandler R. Klein.
Manufakturhandler C. A. Primon.
— J. Bigler.
Grosserer A. C. Bendixsen.

Femte Klassifikation.

Mekanikus G. Eichhoff. Formand.
Bøxellerer A. Heidenheim.
Løisfabrikant N. P. Christensen.
— J. L. Westermann.
— J. F. Kromphardt.
Restauratør S. Hansen.
Grosserer H. Cappelen.
Bogfabrikant James Fife.
Assessor pharm. H. A. Piper, R.
Fotograf A. Feuerstein.
Brygger J. C. Madsen.
Brændevinsbrænder H. P. Benzen.
— C. Jacobsen.
— Th. Petersen.
Restauratør P. C. Svendsen.
Tobaksfabrikør L. C. Augustinus.

Sjette Klassifikation.

Snedkermester J. D. Drelberg, R.
Fabrikant C. Dberg.
Blikkenslagermester C. Mariboe.
Smedemester, Lieutenant P. W. Høst.
Tømrermester Pr.-Lieutenant C. Rothe.
Bogbindermester C. J. Rasch, R. Formand.
Tømrermester C. Cortsen, DM.
Hof-Tapetserer C. T. Rothmann.
Skædermester B. Reiding.
Malermester C. W. Juulmann.
Murermester W. C. Köhler, R.
Fabrikeier D. N. Thorsen.
Garvermester C. W. Gericke.
Murermester K. Berlin.
Uhrmager G. W. Tietke.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen den 22de Januar 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortfat.)

Derpaa gif hun for at tilberede en Kop Hylde-
the; saa tilføiede hun, da hun kom tilbage til den
stakkels Trøstesløse: „Du maa overvinde Din Smerte,
ellers vil han ved sin Tilbagekomst finde, at Din
Skjønhed er falmet. Se her, min Kjære, driif
dette, Du er jo ganske ude af Dig selv.“

Hun drak lydigt, derpaa begyndte hun igjen
at græde og at blive rørt ved at erindre sig Be-
gyndelsen til sin Kjærlighed. „Det var sidste Aar,
Aftenen før Jul, ved Midnatsmessen, at han talte
til mig for første Gang,“ sagde hun. „Huster Du
det, Cousine? Vi vare i Kirken Saint-Sauveurs

store Skib. Der var en Mængde Mennesker for at see Krybben, og vi kunde ikke komme ind i Kapellet. Skjøndt han var i det Nederste af Kirkeskibet, og vi foran Gitteret til Choret, lyffedes det ham at nærme sig os, og han hilste paa os. Jeg var saa forvirret, at jeg ikke havde gjengjældt hans Hilsen, hvis Du ikke havde trykket min Arm, idet Du selv neiede for ham. Saa lod han gjøre Plads for os, og vi traadte ind i Kapellet, hvor Krybben stod. Alle Børhjene vare tændte, og Pigerne sang Gloria in excelsis til Accompanement af Orglet. Han stillede sig bagved mig for at forhinde Mængden i at genere mig, og han hvistede: „Frøken, jeg vilde gjerne give Halvdelen af mit Liv for det, som hænder mig i dette Djeblik, for den Lykke at lytte til denne skjønne Musik sammen med Dem. Min Sjæl er henrykt. Jeg troer, jeg er paa Tærskelen til Paradiset!“ Jeg svarede ikke, men han saae godt, at jeg deelte hans Følelser; thi han betragtede mig rørt, idet han trykkede sin Haand mod sit Hjerte.“

„Den gamle Barbejas var to Skridt fra os, og han saae Intet,“ sagde Fru de Roquevire; „men selv om saa var, var det for silde; hans Søn elskede Dig fra den første Gang, han saae Dig.“

„Ja, til Ulykke for os begge To maaskee,“ svarede Frøken de Gaubert, idet hun med Haardnakkethed vendte tilbage til de Tanker, der piinte hende; men hun blev paany rørt ved at mindes de

discrete Beviser, Gaspar havde givet hende paa sin Kjærlighed.

Da Sultan havde nærmet sig hende og betragtede hende, idet den udstødte korte, klagende Bjæf, lod hun sin Haand glide over dens Hoved og sagde: „Ja, stakkels Dyr, Du skal ikke mere see ham komme nede i Gaden og standse foran Porten for at kjærtegne Dig; Du skal ikke mere reise Dig op og see paa mig med en glad Mine, som Du gjorde, naar Du hørte ham om Aftenen gaae forbi under Altanen.“

Fru de Roquevire vidste ikke, hvorledes hun skulde trøste hende og rive hende ud af denne smertelige Bevægelse; det lykkedes hende endelig ved at tale om den Reise, Gaspar skulde foretage, og ved at opstille Formodninger om Tidspunktet for hans Hjemkomst. Saa bebreidede Frøken de Gaubert sig bittert, at hun ikke havde spurgt ham, hvornaar han muligviis kunde være tilbage, og hvorledes han vilde sende hende Efterretninger, thi i deres Skyndsomhed ved Afskeden havde de ikke engang lovet at skrive til hinanden.

Resten af Aftenen var saaledes forløben. Klokken tolv gif Fru de Roquevire op paa sit Bærelse efter at have faaet sin Cousine til Ro og anbefalet Jeannette at lade hende drikke en Kop rigtig varm Kamillethe tidligt næste Morgen.

Gaspar havde sagt, at han skulde reise ved Daggry, men Frøken de Gaubert var vis paa, at

han ikke vilde tage bort uden at gaae endnu en Gang forbi hendes Bolig. Henimod Kloffen fire stod hun op og gik ud af sit Værelse, Iyttende og med tilbageholdt Aandedræt. Da et Sandskorn knirkede under hendes Fod, tog hun sine Morgensto af og steg ned ad Trappen, med den ene Haand paa Rækværket, og den anden Haand brugte hun til at orientere sig, da det var bældmørkt. Sultan sporede hendes Nærhed, men lagde sig strax roligt ned igjen. Hun naaede saaledes til en lille Salon i Stueetagen, som vendte ud til Gaden, og, efter at have aabnet Vinduet med Forsigtighed, lænede hun sit Hoved mod Jernstængerne.

Den dybeste Stilhed herskede omkring hende; det var koldt, og en Maanestraale faldt tvers over Gaden som et Sværd, der lyser i Mørket. Den usigelige Sørgmodighed ved denne Vinternat slog hende; det syntes hende, at den hele Natur forenede sig med hendes Smerte og hendes Sorg. „Ak, ak,“ sukede hun ved sig selv, „hans Fraværelse vil gjøre det til evig Nat og Vinter omkring mig!“

Hun havde staaet der en halv Time, da hun ved Hjørnet af Gaden hørte Nogen nærme sig med Hurtighed: det var Gaspar. Han sagtnede sine Skridt, da han kom i Nærheden. Hun kaldte paa ham med dæmpet Stemme. „Jeg er kommen ned for at sige Dem Farvel endnu en Gang,“ sagde

hun, strækkende begge sine Hænder ud til ham gennem Jernstængerne.

„De tænkte, at jeg kom?“ sagde han, rørt til Taarer.

„De vil skrive til mig?“ begyndte hun igjen med Skyndsomhed.

„Ja, Du Kjære; ja ofte.“

„Ik, endnu et Ord; denne grusomme Adskillelse, vil den vare længe, eller kunne vi haabe at gjensee hinanden om nogle Maaneder?“

Han tøvede med Svaret. Saa tilføiede hun:

„De veed det ikke? Deres Fraværelse vil vare et Aar, maaskee to Aar?“

„Nei, nei,“ raabte han, vi skulle ikke være adskilte saa længe, det er umuligt.“ Derpaa tilføiede han paa Lykke og Fromme: „Jeg vil være tilbage om et halvt Aar.“

En Støi af Døre og Vinduer, som man aabnede med Larm, lod sig høre nede fra Gaden, fra den Side, hvor Familien Barbejas Huus laa, og paa samme Tid lød Hestetrampen paa Stenbroen i det Fjerne.

„Ik, det er forbi, De maa reise!“ sagde Frøken de Gaubert, idet hun hvædede sig tilbage og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. „Farvel! Farvel!“

Gaspar blev staaende endnu et Djeblif, holdende sig fast ved Jernstængerne og ligesom fordybet i sin Sorg; derpaa vendte han hjem. Huset var aabent,

og Hesten trukket frem foran Porten. Hr. de Barbejas, i Natjaffe og sin Lærredshue paa Hovedet istedetfor Baryk, gav sine Befalinger til Afreisen. Han gav sig ikke Udseende af at bemærke, at hans Søn vendte hjem i Smug og gif hen til ham, idet han gned sine Hænder og sagde: „Det er tørt Veir, en lille Smule skarp, nordlig Vind, som lover smukt Solskin for hele Dagen.“

„Meget smukt Solskin,“ sagde Gaspar mekanist.

„Jeg troer, jeg har medgivet Dig alle mine Ubefalinger,“ tog Hr. de Barbejas igjen Ordet med den samme Mine, som om det dreiede sig om en otte Dages Reise til Ruinen; „bring Grev de Forbin mine ærbødigste Hilsener og undlad ikke at complimentere ham fra mig i Anledning af den sidste Raadesbevisning, han har modtaget af Kongen. De syv-hundrede Livres, som ere i Din Badsæk ville være tilstrækkelige til Dine Udgifter paa Landjorden; naar Du er kommen ombord, har Du ikke mere Brug for Penge. Du kjender de Betingelser, jeg stiller for Din Hjemkomst; jeg vil Intet forandre deri. Derfor Du opfatter Din Pligt og Interesse, vil Du snart være tilbage, og endnu, skjøndt Du har Foden i Stigbøilen, afhænger det af Dig selv ikke at reise.“

Gaspar havde Døden i Hjertet og var ikke fri for at føle en Fristelse til at gjøre Oprør; men den sønlige Ærbødighed feirede over hans Kjærlighed, over hans skjulte Hestighed. Skjøndt hans Fader

bragte ham til Fortvivlelse, vilde han ikke forlade ham med et bittert Ord, og bøiende sig med en Mine, der paa engang var modig og underkastende, sagde han ligefremt: „Har Du ellers Intet at anbefale mig, Fader?“

„Intet, undtagen at skrive ofte til mig,“ svarede denne.

De omfavnede hinanden stift, uden Suk, uden Snderlighed; derpaa rakte Gaspar begge sine Hænder til Frants og Dauphine, som græd, da han med brudt Stemme sagde til dem: „Farvel, mine gode Venner, Farvel!“

Da han var borte, gif den gamle Barbejas op paa sit Bærelse og lagde sig igjen paa Sengen, idet han tænkte over den Myndighedsaakt, han netop havde fuldbyrdet. Skjøndt han følte lidt Sorg ved Tanken om den Ensomhed, hvori han skulde leve, fortrød han ingenlunde at have handlet med saa megen Kraft og beregnede i sit stille Sind, hvorlænge Gaspars Modstand kunde vare. Han var overbeviist om, at nogle Maaneders Fraværelse vilde afftumpe den seigeste, den mest vedholdende Tilbøielighed, og uden at ængste sig for den Smerte, som maastee vilde blive tilbage i hans Søns Hjerter, meente han at faae ham gift ved Aarets Slutning. Istedetfor at blive rørt over hans Vortreise, gav han sig til at drømme med Velbehag om det rimelige Resultat af denne øieblikkelige Adskillelse. Hr. de

Barbejas var alligevel ingen unaturlig Fader; han elskede sin Søn, men han levede paa et Tidspunkt og i en Kreds, hvor de naturlige Følelser ikke lagde sig for Dagen med noget ydre Udtryk; hvor Familiebaand hverken vare saa faste eller saa ømme, som de ere det nutildags.

(Fortsettes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bog- & Papirhandler N. Fr. V. L. Thaning.
 Anna Bossj, Datter af Barbeer Bossj.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 29de Januar 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 30te December f. A. afholdtes en Repræsentantforsamling til hvilken 27 Repræsentanter vare mødte.

Følgende Sager foretoges:

1. Administrationen meddelte, at siden sidste Forsamling er af Repræsentanterne Stolemagermester P. Rønne død og Rodemester P. Rosenstedt udmeldt paa Grund af Sygdom, samt, at den paa Grund af Konverteringen af Statsgjælden har solgt de Selskabet tilhørende 201000 Kr. fgl. Oblig. til 100¹/₄ og istedetfor indkjøbt

100000 Kr. jydsk Landeiendoms Kreditfor. Obl.
4de Serie à 100⁵/₈.

91000 Kr. jydsk Landeiendoms Kreditfor. Obl.
5te Serie à 100³/₄.

og 10.000 Kr. ny jydsk Abstd. Kreditfor. Obl. à 102.
Som Formand for Lovudvalget meddeelte
Statsraad Reimann Beretning om Arbeidets
Fremme.

2. Justitsraad D. F. Olsen, hvis Functionstid som
Administrator udløb med 1886, gjenvalgtes for
Aarene 1887—89.
3. Manufacturhandler E. N. Frimon, hvis Func-
tionstid som Revisor udløb med 1886, gjen-
valgtes for Aarene 1887—88.
4. Til at foretage det i Lovenes § 48 omhandlede
Eftersyn af Selskabets Activer gjenvalgtes for
1887 Kontorchef Plenge, Tøisfabrikant N. P.
Christensen og Fuldmægtig Schlichtkrull.
5. Regnskabet for 1885 godkjendtes i Henhold til
de Herrer Revisorers Bedtegning om, at Intet
derved er fundet at erindre.
6. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges
 - a. at der i 1887 tilstaaes 20 nye Pensioner
à 50 Kr.
 - b. at der som Tillæg til ældre Pensioner
anvendes 100 Kr.
 - c. at der til Gratialer Salt anvendes 12000 Kr.

d. at der til nye rentefri Udlaan anvendes
indtil 21000 Kr.

7. Endelig vedtoges det at udslette 4 Medlemmer
paa Grund af Kontingentrestancer og at føre
et Beløb af 98 Kr. 50 Ore til Afgang som
uerholdeligt Kontingent.

Administrationen. Kbhvn. d. 18 Jan. 1887.

Th. Svanekeer.

A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gauberts Hørtshus.

(Fortfat.)

Blodets Hovmod, overdreven Vresfølelse her-
skede afgjort over alle andre Hensyn. Man be-
skjæftigede sig omhyggeligt med sine Børns Lykke,
men man elskede dem uden Svaghed, og man skabte
deres Lykke ved Magtsprog. Døttrene, som udgif
fra Klostret for at holde Bryllup, vidste, at de ikke
vilde blive spurgt tilraads, og det faldt dem ikke
ind at protestere imod deres Forældres Valg. De
unge Mænd ægtede uden at tøve de Arvinger, som
de næppe havde seet et Glimt af bag Talegitteret.
Hr. de Barbejas havde handlet paa en ganske lige-
frem Maade, idet han saaledes vilde bortgive sin
Søn, og i denne Sag gav den offentlige Mening
ham Ret.

Gaspar var reist saa hastigt, at han ikke havde
kunnet tage Afked med Nogen; men allerede den
følgende Dag gif den gamle Adelsmand ud for at
gjøre Bisit, i sin Søns Navn, i alle Byens fornemme

Huse. I tre eller fire Dage mødte man ham overalt i Søndagsstads og mere majestætisk end nogenfinde, fortællende Alle og Enhver, af hvilken Grund han var skilt fra sin Søn, og hvorledes han havde ladet ham tage bort med Grev de Forbin, som vilde bevise ham den Tjeneste at lade ham reise, indtil han var helbredet for sin Tilbøielighed for Frøken de Gaubert. Man talte meget i Byen Aix om denne Begivenhed. I flere Dage var Frøken de Gaubert Gjenstand for Samtalen i den Kreds, der besøgte Familien Barbejas; man spurgte hinanden om Nytt fra hende, de unge Mænd gik i Kirke for at opdage hende, og Damerne gjorde sig Umage for at møde hende. Den stakkels Pige var altfor optagen af sin Smerte til at bemærke denne Nysgjerrighed; hun havde gjerne indesluttet sig i sit Hjem og ventet i den dybeste Tilbagetruffethed paa Gaspars Hjemkomst; men Fru de Roquevire fandt det urigtigt at antage denne ydmyge Holdning, og hun nødte hende allerede fra den første Dag til at vise sig som sædvanligt. Forresten led hendes Rygte ingenlunde ved denne Art af Opsigt, og de ondskabsfulde Tunger iagttogte Taushed ligeoverfor en saa kydsk Intrige og en Kjærlighed af en saa prøvet Retskaffenhed.

Hr. de Barbejas fandt en meget gyldig Grund i sin Søns Fraværelse til at fritage sig for at give sit store Middagselskab. Han levede denne Vinter meget tilbagetrukket, bestandigt under det samme

Paastud, men i Virkeligheden, fordi han ikke kunde gjøre nogen stor Figur i Verden med de hundrede Livres, som vare blevne tilovers for ham, og fordi han maatte spare til næste Aar. Hver Aften gif han hen til sin gode Ven, Amtmand de Saumanes, for at spille et Parti Trictrac og passjare en Time eller to om sin Søns Giftermaal med Frøken de Girondièrre.

Gaspar var gaaet ombord i Toulon paa et Skib af Estadren, som seilede til de nordlige Have for at føre Krig med Englænderne. To Maaneder efter sin Afreise skrev han til Frøken de Gaubert et Brev fuldt af Løfter og Beklagelser. Grev de Forbin holdt meget af ham og behandlede ham som sin egen Søn, men han følte intet Kald til Marine-tjenesten. Synet af hans Bjerge behagede ham mere end Synet af Oceanet, og han vilde hundrede Gange have foretrukket en Alpehyrdes Hytte for det store Orlogsskib, hvorpaa han seilede. Frøken de Gaubert udgjød mange Taarer ved at læse dette Brev, som ikke talte om Tilbagekomst. Vinteren hengif saaledes. Kort efter Paastefesten vendte Hr. de Barbejas tilbage til Ruinen for at tilbringe Sommeren der. Denne gang levede han i en fuldkommen Tilfredshed, i Forventning om, at Osten skulde naae en undtagelsesvis høi Priis, og fordi han agtede med denne Tilvæxt i Indkomst at udrede Herlighederne ved sin Søns Bryllup. Henimod Slut-

ningen af Efteraaret tog han igjen til Byen, og allerede Dagen efter sin Ankomst skrev han til Gaspar om at komme tilbage for at ægte Frøken de la Gironcière efter Julefesten. Saa var der gaaet et Aar, siden den unge Barbejas var reist, og han havde kun cengang sendt Efterretninger hjem.

I sit Svar, dateret fra en af Havnene i Canalen, erklærede han ligeud, at han ikke vilde vende tilbage til det fædrene Huus paa slige Betingelser. Den gamle Adelsmand gjorde ingen Indvendinger og opsatte Brylluppet til næste Aar. Medens han saaledes med Taalmodighed forfulgte Fuldbbyrdelsen af sine Planer, ventede Frøken de Gaubert med en uroffelig Tillid paa Gaspars Tilbagekomst.

Denne Situation forlængede sig ud over, hvad man kunde forudsee. Eftersom den unge Barbejas var af en haardnakket Natur, og hans Fader af en ubøielig Karakter, vedbleve de hver paa sin Viis. Hvert Aar fornyede den Ene sine Opfordringer og den Anden sine ærbødigt motiverede Afslag. Frøken de Gaubert havde, til sin Ulykke, et trofast Hjerte, og hendes Bestandighed var lig med Familien Barbejas Halsstarrighed; hverken Traværelsen eller Skin af Forglemmelse kunde helbrede hende for hendes første Kjærlighed, og hendes Livs skjønne Aar henrandt i melanfolste Forhaabninger og unyttig Higen. Endelig fik denne Art Kamp pludselig en dobbelt Løsning; Frøken de la Gironcière, der for

længe siden var bleven myndig, blev træt af at vente paa en Ugtefælle, der stadig nølede, og hun ægtede, imod sin Formynders Villie, en Officer af Regimentet Armagnac; dengang i Garnison i Aix. Hr. de Barbejas blev greben af en saadan Brede ved denne Efterretning, at han blev syg og døde nogle Dage efter det Bryllup, der tilintetgjorde hans længe nærede Planer og hans uroffelige Villie.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemstydende Aargang.

N°. 6.

Lørdagen den 5te Februar 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertov 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

IV.

Gaspar vendte tilbage til sin Fødeby en Efteraarsaften efter tolv Mars Fraværelse. Trods Grev de Forbins stadige Protection, havde hans Løbebane ikke været glimrende; han havde ikke gjort nogle af disse Sotogter, ingen af disse fjerne Reiser, som efterlade levende og hæderfulde Grindringer. Tjenestelisterne omtalte kun lange Krydsfarter i det nordlige Europas taagefulde Have, og han vendte tilbage fra dette Exil med Titel af Skibsfændrif og en Pension paa sevhundrede Livres. Efter sin Vortreise havde han aldrig undladt een Gang om Aaret

at sende Frøken de Gaubert Underretning; men han meldte hende ikke sin Hjemkomst.

Ingen ventede ham, da han ved Nattens Frembrud og i et stærkt Regnveir gik gjennem den øde Gade og bankede paa Fædrenehjemmets Dør.

Ligesom fordem, slog han paa Tærskelen med Enden af sin Stok, efter at have løftet Dørhammeren. Strax vidste Dauphine, at det var ham, der kom, og ilede til med Frants.

Huset frembrød bestandigt det samme reenlige og ordentlige Skue; ikke et Meubel var bleven fornyet eller blot stillet paa en anden Plads. Bærestolen stod, bedæffet med sit Overtræk, endnu inde i Forhallen. Lygten, med sine fire klare Ruder, var hængt op under Hvælvingen med Frants's Galla-kappe af graat Lærred, og det var, som om den gamle Barbejas maatte komme tilshyne oppe paa Trappen med Hatten under Armen og Stoffen i Haanden. Gaspar gik op i Dagligstuen og satte sig overfor sin Faders tomme Lænestol; hans Dine vare taarefyldte; han saae bedrøvet omkring sig og udspurgte Dauphine. Det gamle Tjenestetyende forstod den Art Samvittighedsnag, som han følte, og hun trøstede ham med sin gode, sunde Sands. „Gjør Dem ingen Bebreidelser,“ sagde hun til ham; „De har ikke voldt ham Sorg; jeg har altid seet ham tilfreds. Hvert Aar har han givet sit store Middagselskab, og det blev bestandigt prægtigere.

Sidste Gang var der otteogtyve forskjellige Slags Dessert uden at regne Kageopsatsen midt paa Bordet. Om Aftenen, da han gik iseng, sagde han til mig: „Dauphine, man vil aldrig servere et smukkere Maaltid i Byen Nix. Præsidenten har gjort mig den Ære at sige det efter at have forlangt Blancmanger to Gange.“ Han havde forresten slet ingen Bekymringer; hans Sundhed var god, hans Appetit ligesaa; jeg lavede lidt bedre Mad end før, Suppe til Hverdag og undertiden Fisk paa Fastedagene. Han gik daglig ud, og det var en Glæde at see ham paa Promenaden, naar Veiret var smukt; han gik rankere og med mere Ynde end en ung Mand. Hans sidste Sygdom greb ham pludseligt; han talte ikke mere, og han er gaaet bort blidt uden Dødskamp.“

„Talte han undertiden om mig?“ spurgte Gaspar med et Suk.

„Hver Dag. Naar De havde skrevet et Brev, gik han ud for at melde det overalt og fortælle, hvad De tog Dem for paa Havet. Uophørligt talte han om Flaaden, om Englænderne og Hollænderne, imod hvem De førte Krig, og hver Maaned foranstaltede han en Messe, for at De skulde seire.“

Disse Detailler formilbede Gaspars Sorg; hans Indbildningskraft blev igjen rolig, og fra dette Dieblik blandede intet Samvittighedsnag sig i hans Sørgmodighed. Det er en Belgjerning af Døden, at den udsletter af vor Grindring Feilene

og Uretten hos dem, som vi have mistet. Gaspar glemte den faderlige Strengthed, og i hans Hjertes Dyb blev kun den sønlige Verbødighed og Kjærlighed tilbage.

„Altjaa,“ sagde han, „har min Fader aldrig beklaget sig over den Ensomhed, hvori jeg havde efterladt ham?“

„Nei, aldrig,“ svarede Dauphine.

„Og han har aldrig udtalt sin sidste Villie i Dit Bøehør?“

„Aldrig. Han er vandret fra Livet i Døden uden at mærke det, og det har fattedes ham paa Tid.“

Gaspar sukede og tog igjen Ordet: „Han har maaskee skrevet; Dauphine, bring mig Grindringsbogen.“

Hun gik ind i den Afsødes Bøerelse, som var i Flugt med Dagligstuen og kom strax tilbage med Bogen.

„Den afsøde Herre glemte denne Bog i Skrinet med Sølvstøiet,“ sagde hun, idet hun lagde den paa Bordet.

Familien Barbejas sidste Vtling betragtede et Øjeblik det slidte og plettede Omflag. Det syntes ham, at det gulnede Pergament bevarede de svage Mærker af de Hænder, der havde berørt det. Hans Familietraditioner, de Exempler, som saa mange Generationer havde efterladt ham, vendte tilbage i hans Grindring og vakte Stoltheden over hans Fødsel stærkt i ham.

Han aabnede tilfaldt disse hundredeaarige Blade og søgte Slutningen af Manuskriptet; men han fandt Intet. Optegnelsen om hans Bryllup med Frøken de la Gironcière var det Sidste, hans Fader havde skrevet. Denne Erindring blev sørgelig for ham; han anklagede sig for Oprør og Uafnemmelighed ligeoverfor den, der havde villet hæve Familien Barbejas Glands i hans Person. Under Indflydelse af disse Minder blev den smukke Paulines Elsker igjen det, han havde været, førend Videnskaben havde forvandlet ham. Han havde ikke ganske glemt sine Løfter, men han tog sin Rangs Forpligtelser i Betragtning, beregnede sine Indkomster, og Tanken om at bosætte sig i Ruinen faldt ham ikke ind som fordum. Skedestomindre krydsede Erindringen om hans Kjærlighed til sine Tider hans Tanker. Han udtalte ikke Frøken de Gauberts Navn; men endnu samme Aften, medens Dauphine anrettede en improviseret Souper, gav han sig til at udspørge hende om, hvad der var foregaaet i Byen i hans Fraværelse. Den gode Kone underrettede ham om de Begivenheder, der vare hændte hans Naboer fra den ene Ende af Gaden til den anden, derpaa tilføiede hun paa en forblommet Maade: „Der er en Person, om hvem De maaskee vilde være glad ved at høre Noget. Hun er ikke gift og boer endnu her i Nærheden. Man har aldrig talt ondt om hende. Siden at De er reist,

tager hun hver Sommer ud paa Landet, tæt ved denne Gauberts Kro, der tilhører hende. Engang da vi vendte tilbage fra Ruinen, mødte vi hende.“

„Hvad sagde min Fader?“ spurgte Gaspar. Dauphine tøvede lidt og svarede saa: „Han sagde mellem Tænderne, idet han betragtede hende med et Sideblik: 'Hun er ikke længer smuk'.“ —

Den næste Dag vidste man i hele Byen, at Gaspar var kommen, og Enhver skyndte sig at aflægge ham et Besøg. Han havde taget Sørgedragten paa og tog imod i Salen med det brugelige Ceremoniel, omfavnende Alle og ikke førende Nogen til Døren, ikke engang Parlamentets første Præsident.

Otte Dage efter tog han ud i sin fortbetrukne Bærestol for at gjøre Visit; men han besøgte ikke Frøken de Gaubert. Man talte forsigtigt i hans Paahør om hende, uden Hentydninger; han erfarede saaledes, at hun levede lidt mere i Selskabslivet, og kunde forstaae, at hun der blev henregnet blandt de gamle Piger.

Nogen Tid efter mødte han hende tilfældigt i et Huus, hvor man tog imod om Eftermiddagen. Da Gaspar traadte ind, vare Spillepartierne begyndte, og Frøken de Gaubert tilligemed nogle andre menneftekjærlige Damer syede Klædningsstykker til forældreløse Børn. Hendes Cousine, Fru de Roquevire, bøiede sig hen imod hendes Dre, da man

meldte Hr. de Barbejas. „For Guds Skyld, hold gode Miner, Alle betragte Dig.“

Gaspar gif hilsende omkring Spillebordene, derpaa kom han hen for at hilse paa Fruen de Gaubert med et roligt Ansigt som En, der gjør sin Skyldighed overfor en ham ligegyldig Person, som han har seet den foregaaende Dag; den stakkels Pige bøiede sig uden at løfte Vinene, hun var nærved at besvime. Det var Fru de Roquevire, som besvarede Gaspars Compliment. Denne følte en dyb Sørgmodighed ved at gjense sin første Kjærlighed; denne Skjønhedens Blomst, som han havde forladt saa straalende og frisk, var falmet; den smukke Pauline havde af alle sin Ungdoms Tillokkelser kun sit milde Blik og sit Smils Ynde tilbage; trosthyldigt gaaende i sig selv løftede Gaspar sine Dine mod et Speil og betragtede sit eget Ansigt med en hemmelig Bitterhed; ogsaa han var bleven gammel. Sandsynligviis gjættede Fru de Roquevire hans Tanke, thi hun sagde, idet hun saae lige paa ham: „De vil ikke mere kunne kjende Nogen efter saa lang en Fraværelse; ja, Hr. de Barbejas, De har ogsaa forandret Dem en Smule.“

Han følte Pilen, men fortrak ikke Brynene.

„Det er Virkningen af de Savn, som man er underkastet i den Carrière, jeg har fulgt,“ svarede han ligefremt; „De, min Frue, De har ikke tabt

Noget ved Tidens Indvirkning; paa min Vre, jeg finder Dem forynget."

Denne Kompliment var ikke Ironi; som alle Kvinder, der ubestrideligt ere stygge, havde Enken vundet i Marenes Løb; Alderens Modenhed havde klaret hendes Teint, afrundet hendes store kantede Træk og givet hende en vis Fyldighed. Men hun lagde ingen Betydning i denne lille Fordeel, og Gaspars Uttring smigrede hende ingenlunde.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Glarmester C. F. Laurberg.

Murermester Ole Olsen.

Malermester Helge Simonson.

" Hugo Simonson.

Emma K. Christiansen, Datter af Stomagemester
P. Christiansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 12te Februar 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortfat.)

„Min Cousine og jeg har hørt sige, at De var kommen tilbage,“ begyndte hun igjen i en bitterfødt Tone; „men vi tænkte ikke at have den Ære at møde Dem her idag.“

„Det er et Tilfælde, hvorfor jeg ønsker mig til Lykke,“ svarede han med den naturligste Betonning, og, da Samtalen gik lidt i Staa, sagde han: „Man har sagt, Frue, at Deres Proces imod afdøde Hr. de Roquevires Arvinger endelig er endt, og at De har vundet den; denne Efterretning har voldet mig en stor Glæde.“

„De er altfor artig,“ svarede hun tørt. Efter et Diebligs Pause tilspøiede hun med Hentydning:

„Parlamentsherrernes Kjendelse satte mig for syv Aar siden i Besiddelse af en lille Jordstrækning i Nærheden af min Cousines Eiendom; jeg boer en halv Times Vej fra de Gauberts Kro, og De kan langt borte fra opdage mit Huus, naar De tager til Ruinen.“

„Derksom De var der i dette Øjeblik, vilde jeg skynde mig at hilse paa Dem i Forbigaaende,“ svarede Gaspar høfligt.

En Stund efter, da Frøken de Gaubert havde tabt sin Sag, skyndte han sig at tage den op og rakte hende den, idet han bukkede dybt.

„Om Forladelse, min Herre,“ stammede hun uden at see paa ham. Da satte han sig hos hende og henvendte nogle forslidte Talemaader til hele Selskabet; derpaa nærmede han sig Spillebordene og satte sig ned for at spille L'hombre.

Fru de Roquevire reiste sig en halv Time efter, da hun meente, at hun uden Affectation kunde tage sin Cousine med sig. Denne havde ikke forladt sin Plads; hun syede med mekanisk Ivrighed, vendte ikke Øinene fra den Søm, hun var i Færd med at fuldende, og svarede med Enstavelsesord hen i Veiret, naar man henvendte Ordet til hende. Paa det Vink, Fru de Roquevire gav hende, lagde hun langsomt sit Arbeide sammen, tog sin

Beltſkaabe paa og ſagde ſagte: „Lad os gaae, Couſine.“

De gif ſtille bort efter at have hilſt i Tavshed for ikke at afbryde Samtalen. Gaspar ſaae, at de traf ſig tilbage, og, uden at forlade Kortene, hilſte han dem med et ærbødigt Blik. Da de vare komne ud paa Gaden, ſagde Fru de Roquevire med Omhed: „Støt Dig til mig, Couſine, Du gjorde mig ordentlig bange før, Du var ſaa bleg, at jeg troede, Du ſkulde falde i Afmagt.“

De havde kun een Gade at gaae igjennem for at komme til deres Huus. Frøken de Gaubert gif ſtrag efter Hjemkomſten op paa ſit Bærelſe uden at ſige Noget og ſatte ſig, med Anſigtet ſkjult i ſine Hænder, ligeoverfor Fru de Roquevire. Denne betragtede hende et Øjeblik med Ungſtelse; derpaa raabte hun, idet hun lagde Armene overkors: „Naa, mit Barn, hvad ſiger Du til det Møde? Har man nogenſinde ſeet Magen?“

Frøken de Gaubert forblev tavs ſiddende med ſænkſet Hoved.

„En ſaadan Fremgangsmaade overgaaer Alt, hvad man foreſtiller ſig,“ tog Enken igjen ivrigt Ordet; „er Du ikke fortørnet, fornærmet, kort ſagt lynſlaaet?“

„Nei, Couſine,“ ſvarede Frøken de Gaubert og løſtede Hovedet, vendende ſine taarefyldte og glædeſtraalende Øine mod Himlen.

„Hvorledes? Hvad siger Du?“ raabte Fru de Roquevire med stor Forbavselse.

„Jeg elsker ham, jeg er lykkelig,“ hvistede Pauline.

„Du seer dog, at han har glemt alle sine Løfter, at han ikke tænker paa at ægte Dig, at han ikke elsker Dig mere!“

„Hvad gjør det? Han er kommen tilbage!“ raabte Frøken de Gaubert med et Udbrud af ædel Omhed, af haardnakkethed og uinteresseret Lidenskab; „jeg skal ikke længer skjælte for at erfare, at han er død, at Havet har opslugt ham! Nu kan Stormene og Tordnen rase, jeg er ikke mere bange for ham. Jeg skal ikke mere føle Adskillelsens Lidelser, dens forfærdelige Vængstelser! Hvert Øjeblik vil jeg kunne tænke, at han er her, at jeg maaskee kan møde ham. Ak, det er altfor stor en Lykke for en stakkels Skabning, der har lidt saalænge! Da jeg for lidt siden saae ham, hørte hans Stemmes Klang, troede jeg, at jeg skulde dø, Kræfterne til at bære en saadan Lykke svigtede mig. Hvad er der, som nu kunde faae mig til at lide? Selv om min Sjæl blev overvældet af Sorg, behøvede jeg, for at den skulde ophøre, kun at sige til mig selv: 'Han er her, som jeg har begravet saalænge! han er her, han rejser ikke mere bort.'“

„Ak, Du Kjære, hvor Du taler!“ sagde Enken,

bragt ud af sin Fatning; „for Din Vres og Din Freds Skyld maa Du overvinde denne Tilbøielighed.“

„Det er umuligt, svarede Pauline; „jeg har vænnet mig til at leve med denne Lænke. I mange Aar har jeg ikke tilbragt en eneste Dag, uden at den, jeg elsker, bestandigt var nærværende i min Tanke. Trods saamegen Smerte og Angst, har mit Hjerte fundet uendelig Hvile i denne eneste Hengivelse. Den Lykke at elske er endnu større end den at blive elsket, tro mig! Kjærligheden, som jeg føler for Hr. de Barbejas vil først ende med mit Liv; men vær rolig, Cousine, hverken min Vre eller mit Rygte skulle lide derved. Verden er retfærdig; den fordømmer ikke de Kvinder, hvis Hjerte er svagt, og hvis Liv er uskyldigt. Da jeg var i min Ungdoms Blomst, elskede jeg Hr. de Barbejas uden at skjule det og uden Samvittighedsnag. Nu vil jeg elske ham hemmeligt, bestement, som det sømmer sig en stakkels Pige, som hverken har Ungdom eller Skjønhed, og, hvor ringe Deel han end vil give mig i sit Venstreb, vil jeg nøies dermed.“

„Og, dersom han gifter sig?“ spurgte Enken.

„Saa vilde jeg tage Sløret,“ svarede Pauline uden at tøve.

Siden Gaspar kom hjem, var han ikke gaaet en eneste Gang forbi Frøken de Gauberts Vinduer. Da han gik fra det Huus, hvor han havde truffet hende, passerede han igjennem den Gade, hvor hun

boede, for at naae sit Hjem. Boligen havde bestandigt det samme propre og reenlige Udseende, men Alt var stumt i dets Indre; Ingen viste sig ved Vinduerne, Gardinerne vare trukne for overalt, og man saa ikke mere, som forhen, imellem Skodderne i Stuetagen, den lille Jeannettes smilende Ansigt, naar hun nynnende sad og spandt i den lille Dagligstue. Alligevel blomstrede Resedaerne stadigt paa Altanens Hjørne, og deres skrøbelige Stilke, som hang ud over Rækværket, syntes at ryste al deres søde Duft ud i Luften. Gaspar sukede og gik forbi tæt op ad Muren. I dette Øjeblik sad Frøken Pauline ved sin Brodereramme, beskæftiget med sit Arbeide. Hun anede ikke, at den, hun elskede, var hende saa nær. Den gamle Sultan, der sov paa Tæppet, løstede Hovedet og snusede omkring; dens Instinkt havde underrettet den om Gaspars Nærhed, men den uleiligede sig ikke.

Marineofficeren havde paa sine Krydstogter antaget nogle Vaner, som ikke vare almindelige paa dette Tidspunkt. Han havde begyndt at bruge Tobak, og han havde medbragt fra Holland en Ladning Tobaksblade, som han gjerne røg, med sine Fodder paa Ildbuffene. Denne Aften satte han sig i Kaminkrogen, stoppede sin lange Leerpipe og gav sig til at indaande med Velbehag den affhyelige Dunst, som steg op fra Pipehovedet, der var af en olieagtig brun Farve, og fyldte Rummet med sit

narkotiske Indhold. Først gav han sig til at overveie og paany beregne sine Udgifter og Indtægter, thi en Slags Samvittighedsnag hævede sig i hans Hjerte, og han tænkte med en Deel Bevægelse paa det bedrøvede og stjaalne Blik, Pauline havde tilkæstet ham, da han traadte ind, hvor man ikke ventede ham. Ved at forblive i sin Stilling, kunde han vedligeholde sin Rang uden at paalægge sig de haarde Savn, han fordum havde været underkæstet; men ved at gifte sig blev han bebyrdet med svære Forpligtelser. Aarhundredets Forsængelighed vilde, at en gift Dame klædte sig paa en anden Maade end en Frøken, og det var først i en vis Alder, at Damerne af høi Stand kunde give Afkald paa deres verdslige Pragt. Frøken de Gaubert var klædt med en overordentlig Simpelhed; tænk være hendes Egenkab af ung Pige, kunde hun fremstille sig overalt i en glat Silkefjole, med en sort Mantille og et Hovedtøi af Gaze; men, hvis hun blev Fru de Barbejas, maatte hun bære Kniplinger og Juveler. Naar Regnskabet var gjort op, var Indkomsten af Ruinen, spøiet til Indtægten af de Gauberts Kro, langt fra tilstrækkelig til saadanne kjedsommelige Udgifter.

Marineofficeren stoppede endnu engang sin Pibe, begravede sig i sin Lænestol og mumlede med et dybt Suf: „Vi vilde ikke kunne vedligeholde vor Rang i Verden. Guds Villie skee! Navnet de Barbejas vil uddøe med mig!“

V.

De to Cousiner kom sædvanligvis i nogle Huse, hvor man tog imod om Eftermiddagen, og hvor de Personer samledes, som man aldrig traf om Aftenen udenfor deres Hjem. Marineofficeren var før sin Bortreise indlemmet i dette strenge Selskab, og han gjenindtog selvfølgelig sin Plads der.

(Fortfættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Urtekræmmer Johan Fr. A. Griksen.

Bærtshusholder Anders Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen den 19de Februar 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Froken de Gaubert nød altsaa den negative Lykke, som hun havde haabet paa. Hun saae næsten daglig den, hun elskede med en saadan taalmodig Kjærlighed; ligeoverfor hende var han høflig paa en utvungen og ærbødig Maade, med Nuancer af Svirighed, der gjorde hende henrykt. Sorgerne havde knækket og afbleget hende; Lykken gjengav hende Noget af hendes Skjønhed; hun mærkede det og følte en hemmelig Glæde derover; fra det Øjeblik var Hr. de Barbejas' Ligegyldighed ikke mere en Ydmygelse for hende. Denne Del af hendes Tilværelse var virkelig lykkelig; hun levede indadvendt

i en bestandig ufkyldig og bestandig ung Kjærligheds indre Lykke. Retfærdig ligeoverfor hende, dadlede Verden hende ikke, og, som hun havde anet det, tilgav den hendes Hjertes Svaghed paa Grund af hendes Livs Keenhed.

Gaspar fulgte sine Familietraditioner; han levede paa en ædel Maade, og leilighedsviis kunde han være rundhaandet. Om Sommeren tog han bort for at tilbringe en Maaned eller sex Uger i Ruinen, og ved sin Tilbagekomst gav han sit aarlige store Middagsjelskab, hvortil hans Fader havde, saa at sige, affattet Spisesejden. Aldrig var nogen Mand mere nøiagtig og mere ceremoniel; han forblev aldrig Nogen en Bisit skyldig; alligevel fremstillede han sig aldrig hos Frøken de Gaubert. Blot ved Nytaar lod han overbringe sin Hilsen og sine gode Duffer i Form af et pragtfuldt Kræmmerhus med Sukkerfugler til hende. Fru de Roquevire modtog et ganske lignende Kræmmerhuus, og, idet hun takkede ham, sagde hun ironisk:

„De er overordentlig artig, Hr. de Barbejas; De bortødsler Deres Sødme paa Alle og Enhver; men man maa ikke stole derpaa.“

Flere Aar hengif saaledes. Frøken Pauline havde naaet den Alder, hvori en gammel Pige ikke mere bliver en ung Kone, naar hun gifter sig, og Gaspar de Barbejas fyldte halvtreds. Han havde endnu en smuk Holdning, men hans Søtogter havde

efterladt ham Gigtmerter, som undertiden plagede ham. Man bemærkede ikke uden Forundring, at, efterhaanden som han blev ældre, blev han mere ivrig ligeoverfor Frøken Pauline, og at han gif meget vedholdende i de Huse, hvor han haabede at træffe hende. De strengeste Menneſker ſaae intet Ondt heri, og Sngen forbaufedes derover; Nogle citerede endog den afdøde Konges Exempel ſom til ſin ſidſte Dag dydigt havde elſket den strengſte Dame i Kongeriget Frankrig. Sngen forudſaae imidlertid Oploſningen paa denne gamle Kjærlighed.

En Søndageftermiddag bankede Gaspar paa Porten til det Huus, hvor han kun en eneste Gang var traadt ind, nemlig Dagen før ſin Afreiſe. Det var paa den Tid, Frøken Pauline gif til Kirken for at deeltage i religioſe Dveller med de unge Piger, for hvem hun var bleven udnævnt til kirkelig Forſtanderinde. Marineofficeren var i fuld Uniform, ſom paa Feſtdage. Han ſpurgte efter Fru de Roquevire. Jeannette blev beſtyrtet ved at ſee ham; hun lod ham ſtaaе paa Trappen og løb for at underrette ſin Frue om Beſøget. Ikke mindre forundret viſte denne ſig ſtrag og bød Hr. de Barbejas ind i Salen. Han ſatte ſig med alvorſfuld Mine, udtalte ſine Følelſer og ſagde derpaa, efter at have ſamlet ſig lidt, uden Indledning: „Frue, jeg kommer for at bede Dem om Frøken de Gauberts Haand.“

„Endelig!“ tænkte Enken ganſke høit.

„Vær mig gunstig!“ blev han ved uden at lade sig rive ud af sin Fatning. „Seg vil først tale med Frøken de Gaubert, naar jeg har faaet Deres Samtykke. De er hendes nærmeste Slægtning og nogle Aar ældre end hun. Sømmeligheden befaler mig at henvende mig til Dem, ligesom jeg vilde henvende mig til hendes Hr. Fader eller hendes Fru Moder, hvis de havde levet.“

„Seg samtykker af mit ganste Hjerte i dette Ægtekab,“ svarede Fru de Roquevire muntert. „Hvad min Cousine angaaer, faae vi at see. Dog troer jeg, at hun ikke vil afflaae den Ære, De viser hende.“

De talte endnu et Kvarteerstid sammen. Da Frøken Pauline vendte hjem efter Aftenangangen, op= søgte hendes Cousine hende i hendes Bærelse og sagde, idet hun tog hendes Hænder: „Min Dronning, modtag min Lykønsning; alle Dine Ønsker ere gaaede i Opfyldelse; Du skal ægte Hr. de Barbejas!“

Dg strax fortalte hun, hvad der var passeret. Frøken Pauline erfarede denne Nyhed med en rolig Glæde; Videnskaben var slumret ind hos hende, og der var kun en øm Hengivenhed tilbage i hendes Hjerte. Hendes Lykke forbaufede hende ikke, fordi hun allerede havde haft en vis Deel af Lykjalighed, og hun sagde rørt til Fru de Roquevire: „Na, Cou= sine, jeg beklager mig ikke over min Skjæbne; jeg

har ikke behøvet at vente saalænge for at være lykkelig!"

Man var i de første Septemberdage; Provindsens Høiesteret havde netop faaet Ferie, og den høie Dyrighed, saavel som hele den fornemme Verden i Byen Aix, var spredt rundt om paa Slottene. Brylluppet blev feiret en Torsdag, ved den store Messe, med en religiøs Pragt, overeensstemmende med Parrets Rang; men Antallet af de Tilstedeværende var ikke stort, i Kirkens Skib kun nogle Smaaafolk, som holdt sig affides; og nogle Damer af den juridiske Verden, som vare nysgjerrige efter at see Bruden. Da de gik ud af Kirken, strøede Brudgommen sine milde Gaver paa Steenbroen, og alle Byens Gadedrenge sloge Kulbøtter for at fange Mønterne, som vare rullede heelt ud paa Torvet. Om Aftenen fortalte man paa Alfawei, at Hr. de Barbejas havde kastet Haandfulde af Møntstykker paa femten Sols blandede med røde Liarder.

To eller tre Dage efter Bryllupsfesten reiste Fru de Roquevire alene til sit Landsted. De Nygifte forbleve i Byen, da Hr. de Barbejas ikke brød sig om at tilbringe sine Hvedebrødsdage i Ruinen. Denne sene Forbindelse var overeensstemmende med det Sømmelige, og den havde virkelig Chancer for Lykke. Den nygifte Frue bragte i Medgift Indtægten af de Gauberts Kro, som beløb sig dengang til næsten sevhundredede Livres; hun besad alle nødvendige

Egenskaber til at styre Huset, som ikke mere var saa velordnet, siden at en ung Tjenestepige var traadt i Stedet for den stakkels Dauphine, der nyligt var død, og Marineofficeren kunde haabe at see de Ordenens og Disciplinens Baner, som vare ham saa kjære, herske rundt om ham.

Han var i Virkeligheden meget lykkelig i de første Maaneder af sit Egteskab. Familien Barbejas' gamle Huus havde faaet et nyt Udseende, og der hvilede et vist Skjær af Elegance derinde, hvorover de gamle Familieportraiter, hængte op omkring i Salen, syntes at forbausjes. Meublement med ungarisk Syning i lyse Farver havde erstattet de læderbetrukne Lænestole, som i hundrede og halvtredstindstyve Aar havde figureret i Salen i første Etage; smukke Gardiner af broderet Filet skjulte Vinduesfordybningerne, og Hjørnerne vare smykkede med Vaser, fyldte med Blomster. Gulvet var endnu bart, men Fru de Barbejas arbejdede paa et stort Tæppe, som skulde bedække det slidte og revnede Gulv. Gaspar vankede hele Dagen om imellem disse Forstjænnelser og beregnede, hvad det vilde koste ham at give en Fest, hvortil alle de Personer, hvem han havde meddeelt sit Bryllup, skulde inviteres.

Men midt paa Vinteren forstyrrede en triviel Begivenhed hans Planer og bragte ham i Forlegenheder, hvorfor han troede at være befriet for bestandigt. En Aften kom Formanden for Hyrderne,

som vogtede Ruinens Hjørde, med sin lange Stof i Haanden og sin Pose paa Nakken; denne Mand kom fra Fælleden ved Arles, hvortil alt det Kvæg, som om Sommeren græssede paa Alpebjergene, stiger ned om Vinteren. Han meldte Hr. de Barbejas, at de to Trediedele af hans Hjørde vare omkomne af Sygdom i nogle Dage; mere end Halvdelen af Indtægten af Ruinen var saaledes tabt.

Hr. de Barbejas har denne Modgang med en vis Koldblodighed. „Guds Villie skee!“ sagde han til Hyrden; „man maae fornye Kontrakten om Indtægten af Kvæget, eller ogsaa vil Ruinen ikke indbringe to hundrede Livres næste Aar. Jeg maae tænke over det. Jeg vil ikke have, at man her i Huset skal kjende denne Ulykke. Se her en lille Daler; gaa hen og søg Dig Logi et andet Sted og vend imorgen tilbage til Fælleden ved Arles.“

„Ja, Herre,“ svarede Hyrden og satte sin Hat paa.

Fru de Barbejas var i Kirken; hun vendte hjem et Øjeblik efter og fandt sin Mand vandrende op og ned i Forhallen. Han sagde Intet, og hun anede ikke det Tab, som han nylig havde lidt. Nogle Dage senere spiste de tilaften ved Kaminen, i denne Sal, som havde seet saamange straalende Middagsjelskaber og et endnu større Antal magre Maaltider. Bordet var net dækket; to eller tre store Brændeknuder flammede i Kaminen, og Frants,

med Servietten over Armen, skjænkede en Vin for dem, som ikke var altfor hyrlig.

„Denne Hachis med Koer er udmærket,“ sagde Fru de Barbejas; „jeg havde en Smule Madlede, men denne Ret har givet mig Appetit igjen. Skal jeg give Dig en Portion endnu?“

„Mange Tak,“ svarede Gaspar; „jeg vil kun spise lidt Frugt endnu.“

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Blikkenslagermester L. C. Uttenthal.

Vognmand Niels Jensen.

Kelner N. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ni og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 9.

Lørdagen den 26de Februar 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Hærtshus.

(Fortfat.)

„Jeg synes, Du seer saa bekymret ud,“ begyndte hun igjen i en venlig Tone; „hvad feiler Dig dog?“

„Jugenting, intet Nytt; jeg tænker paa det Bal hos Præsidenten.“

„Vi ville tage derhen, hvis Du synes om det; men jeg tilstaaer, at jeg er aldrig mere tilfreds end herhjemme alene med Dig.“

„Jeg elsker ogsaa Kaminkrogen, og jeg vilde gjerne blive hjemme; men det er vanskeligere, end man troer, at give Afkald paa Verden. Jeg havde tænkt, at vi skulde leve ganske tilbagetrukne, og Du seer, at det er umuligt; man søger os, man er

forekommende imod os; se nu have vi tre Indbydelsler til denne Uge."

Fru de Barbejas betragtede sin Mand med en henrykt Mine og sagde smilende: „Lad os skjænke Verden endnu dette Aar; fra nu af til næste Winter skal jeg nok finde et Paaskud til at blive hjemme."

„Det er ganske min Mening," svarede han; „Præsidentens Bal vil blive meget glimrende; jeg har sendt Bud efter Skrædderen, for at han kan sye Dig en Kjole."

„Hvad tænker Du paa, kjære Mand!" afbrød hun; „jeg har allerede to fuldfærdige Dragter, det er tilstrækkeligt; Du giver altfor mange Penge ud for mig."

„Bryd Dig ikke om det," svarede han; „overlad Om sorgen for vore Udgifter til mig; hvis det behager Gud, ville vi kunne forøge dem istedetfor at formindske dem. Mit Gods, Ruinen, foraarjager mig endeel Forlegenhed, det vil jeg ikke skjule for Dig, men jeg har Haab om at ordne alle Sagerne til vor Tilfredshed; dersom det lykkes mig paa en heldig Maade at afslutte den Forretning, som man foreslaaer mig, ville vi være befriede for al Betyrning for Resten af vort Liv."

„Du vil altsaa faae mange Penge?" spurgte hun.

„Flere end jeg nogensinde har havt.

„Og hvorledes det? Fortæl mig det!"

„Du skal senere faae det at vide, naar Sagen er endt.“

„Skal jeg vente længe?“

„Mindre end otte Dage maaskee.“

„Nu, saa skal jeg ogsaa fortælle Dig Noget,“ sagde hun, idet hun rakte ham Haanden over Bordet; „Gud give, at det maa lykkes Dig, min kjære Mand!“

De følgende Dage gik Hr. de Barbejas ud om Morgenen; hans Mine var takfuld, og han talte ikke mere om sine Forretninger. Hans Kone formodede, at han søgte om Forhøielse af sin Pension eller en eller anden Gunst; men, eftersom han ikke hentydede til denne Gjenstand, forsøgte hun ikke at udspørge ham. Endelig en Dag vendte han tilbage med et fornøiet Ansigt og sagde til hende, idet han kysjede hende: „Lad os ønske os til Lykke; vore Indtægter ere fordoblede. To tusinde Livres mere i Rente for Dig og for mig; jeg har lige nu underskrevet Dokumentet . . .“

Hvilket Dokument?“ spurgte hun skjælvende.

„Salgsdokumentet,“ svarede han, „jeg har sagt Dig det mange Gange, at mine Familiedomæner ikke mere indbragte Noget, og at vore Indtægter forringedes fra Dag til Dag. Jeg har solgt Ruinen mod en Livrente, saavel som dette Huus, som vi skulle vedblive at behoe, saalænge vi leve. Det er en afgjort Sag; vi kunne for Fremtiden leve i Ro og uden nogen Bekymring.“

Fru de Barbejas skjulte sit Ansigt med sit Lømmetørklæde og svarede paa denne Forflaring med et Suf saa smerteligt, at hendes Mand skjælvede derved. „Hvad er det dog!“ raabte han; „Du er jo ganske ude af Dig selv!“

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Profurator P. M. Haar.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Udgi.

	Fr.	D.	Fr.	D.
1. Pensioner:				
anviste for dette Kvartal	2605	"		
udbetalte i Kvartalet	2605	"	2605	"
<u>uaffordrede ultm. dette Kvartal .</u>				
2. Lønninger			1646	"
3. Andre Administrationsomkostninger			44	85
4. Ugebladets Trykning			327	86
5. Kjøb af Obligationer	211533	83		
med Renter	3101	16	214634	99
Saldo, Kassebeholdning ultm. Octbr. Kvartal 1886.			21214	17
=			240472	87

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

med Kassekontrollen.
N. C. Reimann.

Nierrumgaard,
Bogholder.

NOTICE.

	Kr.	D.	Kr.	D.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			7490	91
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal	314	16		
anvist for dette Kvartal Kr. 5177 72				
H. M. Kongens Bidrag " 40 "	5217	72		
Er	5531	88		
deraf er indkommet Kr. 4869 06			4869	06
affrevet som nerholdelig " 98 50	4967	56		
Restance ultm. dette Kvartal	564	32		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervennens" 98de Aargang Kr. 40—52			1297	58
4. Renter for 1/2 Aar:				
af Activer: 191,000 Kr. jydste Landeieend. Kred. Obl. à 4 0/0 p. a. Kr. 3820 "				
112,000 Kr. ny jydste Kjøbst. Kred. Obl. à 4 1/2 0/0 p. a. " 2520 "				
69,000 Kr. vest- og sønderjydste Creditf. Obl. à 4 1/2 0/0 p. a. " 1552 50				
800 Kr. Kjøbenhavns Communelaan i 4 0/0 p. a. " 16 "	7908	50		
af Legater: Eibeschützts Legat til Udlaan Kr. 1000				
do. til Understøttelse " 100				
W. P. Heymanns do.: Kr. 400 " 8.06				
B. M. Goldschmidts Kr. 100. " 1.96	1110	02		
af Sparekassen f. Kbhvn. og Omegn	83	30	9101	82
5. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal	154	"		
anvist for dette Kvartal	4365	"		
Er	4519	"		
deraf er indkommet	4329	"	4329	"
Restance ultm. dette Kvartal	190	"		
6. Solgt 201,000 Statsoblig. paa Indskrivningsbevis for	201502	50		
med Renter	3082	"	204584	50
7. Opsagte og udtrukne Oblig. til Beløb 8800 Kr. for			8800	"
=			240472	87

Kjøbenhavn, den 31 December 1886.

Overensstemmende
Th. J. Svanebjær.

Extract

af

4de Quartals-Regnskab 1886,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

— x —

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 5te Marts 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Al, hvad har Du gjort?“ sagde hun og brast i Taarer. „Det Document, Du nylig har undertegnet, berøver vort Barn...“

Med denne Erklæring sank Hr. de Barbejas sammen i sin Stol, med nedhængende Arme og blegt Ansigt. Aldrig havde Tanken om Faderverdigheden fremstillet sig for hans Aand, og i en Række af Aar havde han vænnet sig til at betragte sig som den Sidste af sin Slægt. Den Begivenhed, som hans Kone nylig havde bebudet ham, fremkaldte hos ham en saa bevæget Stemning, at han udgød Taarer og kom i en Slags Fortvivlelse; men dette Følelser-

udbrud varede ikke længe, thi, naar han overveiede Sagen, fandt han, at den grændsede til et Mirakel.

„Min kjære Kone,“ sagde han, tog Fru de Barbejas' Hænder inden i sine og drog hende ned ved Siden af sig; „bliv ikke saa bedrøvet. Sikkerligt skuffer Du Dig, og der er ingen Marsag til paa eensgang at nære saamegen Glæde og saamegen Sorg. I Sandhed, jeg kan ikke troe, at Himlen under mig en Arving.“

„Gud give, at jeg havde sagt Dig det før!“ svarede den stakkels Kone, idet hun tvang sine Taarer tilbage og anklagede sig selv for at skaane ham for at føle Samvittighedsnag. „Det er min Skyld, at Du har solgt Ruinen, jeg burde have talt forleden Dag. Min Cousine, som jeg havde betroet mig til, syntes ikke om, at jeg saa længe havde skjult mine Forhaabninger for Dig. Hun gav mig et godt Raad, da hun trængte ind paa mig, for at jeg skulde meddele Dig den Lykke, som skjænktes os.“

Medens hun talte saaledes, fæstede Hr. de Barbejas et forvildet Blik paa hende; Dverthydelsen om Sandheden var klar for ham; han forbausedes endog over, at han ikke tidligere havde opdaget en saa øiensynlig Kjendsgjerning. I dette Dieblif vaagnede al Blodets Stolthed i ham, og han raabte med et smerteligt Udbrud: „Seg har solgt mine Forfædres Eiendom! En Søn vil maafkee blive

født, og jeg vil ikke kunne efterlade ham Andet end mit Navn . . .“

Idet han sagde disse Ord, sænkede han Hovedet og forblev ubevægelig med halvtåabne Læber og stivt Blik som en Mand, der pludseligt bliver ramt af Fordummelse. Hans Kone greb forskrækket hans Haand, men han stødte hende blidt bort, som besværet ved hendes Nærværelse. Hun satte sig i Tavshed nogle faa Skridt fra ham, ventende, at han skulde kalde hende tilbage og i en endnu mere bedrøvet Stemning over hans mørke og stumme Fortvielse end over Ruinen, der var berøvet det Barn, hun skulde bringe til Verden.

Fru de Roquevire kom imidlertid. Hun vidste allerede Alt; det var en af afdøde Hr. de Roquevires Arvinger, som havde kjøbt Ruinen og Familien Barbejas' Huus. Hun havde tilfældigviis netop erfaret det af sin Notar.

„Er det sandt, hvad man for lidt siden fortalte mig i Hr. Graffins Kontor?“ spurgte hun stønnende af Harme. Idet hun derpaa fæstede sit Blik paa Hr. de Barbejas, som sad ubevægelig i sin Lænestol, sagde hun med en ironisk Hovedbøining: „Min Herre, maa jeg have den Ære at hilse paa Dem.“

„Hellige Tomsfru! hvad feiler ham dog?“ raabte Fru de Barbejas, idet hun styrtede hen mod sin Mand.

Hun havde Marsag til at blive forbausset, thi

for første Gang i sit Liv reiste Hr. de Barbejas sig ikke ved at see en Dvinde træde ind.

„Tal til mig,“ bad hun, „tal til mig, jeg bonfalder Dig derom.“

„Hvorfor?“ svarede han langsomt; „jeg har Intet at sige Dig.“ Derpaa reiste han sig og gik ned i den lille Have, som laa bag Huset.

„Lad ham gaae,“ sagde Fru de Roquevire, idet hun standsede Fru de Barbejas, der vilde følge ham; „hans Sorg vil nok lægge sig; Du er ikke istand til at pine ham med Bebreidelser og, i Sandhed, det er ikke ham, som jeg beklager i dette Dieblif.“

„Ak, Cousine,“ raabte den stakkels Pauline, idet hun med Taarer kastede sig i Entens Arme, „jeg har en Forudsølelse af en eller anden Ulykke. Jeg er ikke kommen ind i dette Huus for lang Tid! Du, som har været Vidne til alle mit Livs Prøvelser, lov mig at hjælpe mig indtil det sidste Djeblif.“

„Fat Dig, Du Kjære,“ svarede Fru de Roquevire, idet hun græd med hende. „Himlen være lovet, Intet berettiger Dine sørgelige Anelser. Hvad denne beklagelige Forretning angaaer, maa man see at trøste sig, thi det er en Ulykke, der intet Middel er imod. Saasnart jeg erfarede det Ringeste om Sagen, spurgte jeg Graffin, om der ikke skulde være et Middel til at tilintetgjøre Documentet; men han har lagt det klart for Dagen ligeoverfor mig, at

Processen ikke vilde være til at vinde. Jeg kjender ham desuden, denne Kjøber, det er Chevalier de Roquevire.

„Ham, som har forskaffet Dig otte Processer?“ raabte Fru de Roquevire.

„Ham selv. Ja, det er ham som har kjøbt Ruinen for en Livrente, men jeg haaber, at han ikke vil have gjort et godt Kjøb. Du skal hævne mig, Cousine, Du skal leve i hundrede Aar, og jeg skal have den Glæde at see ham stifte Gjæld for at betale disse to tusinde Francs i Rente.“

„Seg ønsker det ogsaa,“ svarede Fru de Barbejas, idet hun sukede.

Fra denne Dag blev Gaspar de Barbejas angreben af Nalandsygdum, som først lagde sig for Dagen ved en fuldstændig Forandring af hans Vaner. Han hørte pludseligt op med at gaae i Selskab og blev af et saa mørkt og tavst Humeur, at endog saa hans Kone neppe vovede at tiltale ham. Istedetfor at opholde sig som forhen i Salen for at modtage Bisitter og gjøre Honneurs hjemme, gik han fra om Morgenen i den lille Have uden Luft og Sol, som fra umindelige Tider havde tjent til Hønsesgaard, og vandrede om med Piben i Munden i dette snævre Rum, hvis Omfreds han tilbagelagde tyve Gange i et Kvarteer. Det daarlige Veir forhindrede ham ikke i denne Motion, og ofte kom han tilbords ganske skjælvende af Kulde og gjennemblødt.

Frants opnaaede ikke altid at faae ham sømmeligt paaklædt, han traf i Hast sin gamle Uniformsfrakke paa og gif ned uden Kalvefryds eller Manchetter, med langt Skjæg og Barykken paatvers. Da hans Kone blidt forestillede ham, at han forsømte Dmsorgen for sin Person, svarede han:

„Min Tid er forbi. Jeg maa gjemme Alt, hvad jeg har af nye og bedre Klæder; det skal være til Din Son. Jeg ønsker, at han skal være passende klædt.“

Undertiden hændte det, at han jagde ganske høit, idet han løstede Dinene mod Himlen: „Derjom min afdøde Fader vidste, hvad jeg har gjort! han vilde komme fra den anden Verden for at bebreide mig det.“ Fru de Barbejas troede at finde Grunden til disse Tankesforvildelser i en fix Idee, en dyb Sorg, som Tiden vilde formindste, og hun bestræbte sig med en utrættelig Taalmodighed for at helbrede denne syge Indbildningskraft. Derjom Noget kunde gjøre dette Mirakel, var det sikkerligt Omheden, Hengivenheden, den uforstyrrelige Blidhed, den grændseløse Dverbærenhed hos denne Kvinde, som ikke engang opdagede, at hun nu befandt sig overfor en Sindssyg; men dette blide Herredømme fejrede ikke, og Hr. de Barbejas' moralske Evner toge hurtigt af. Fru de Barbejas havde lagt Mærke til, at, naar han bladede i Erindringsbogen, syntes han mere bevæget, mørk og ullykkelig, og hun bestemte

fig til at tage Bogen bort fra hans Dine; men samme Dag bemærkede han dens Forsvinden, og han foer heftigt op: „Hvor er Erindringsbogen? Seg har ikke solgt den; den udgjør en Deel af min Arv.“

Et Dieblif efter tilspøiede han, idet han sænkede Hovedet med en fortvivlet Bevægelse: „Familien de Gauberts Angoraged og Familien Barbejas' Guldstjerne ville engang blive sammensløiede paa et Krosskilt; min afdøde Fader har sagt det!“

Disse usammenhængende Ord indeholdt de Aelser, den dybe Ydmygelse og den store Bedrøvelse, hvis Bægt overvældede Hr. de Barbejas, og den fixe Idee, der forstyrrede hans Fornuft. Hans Kone betragtede ham bedrøvet og sagde til ham med Overbeviisningens Varme: „Ik, tal ikke saaledes! Himlen vil ikke tillade, at vort Barn skal blive bragt til en saadan Yderlighed. Du skal have den Glæde at see ham voxte op og erkjende, at han vil bære Dit Navn paa en værdig Maade.“

„Gud give, at jeg var den Sidste af min Slægt!“ raabte han pludseligt med et Udbrud af vild Stolthed.

Fru de Barbejas gyste ved disse Ord; hun forstod paa eengang, at hendes Mand ikke havde nogen Bevidsthed mere om sine Pligter, at alle naturlige Følelser vare udslukkede i hans Hjerte, og at Blodets Stolthed alene levede i ham. „Gud tilgive Dig!“ sagde hun med en Medlidenhed, fuld

af Smerte. Derpaa gif hun bort for at græde i Ensomhed, da hun frygtede for at ophidsje ham.

Samme Dag, da hun fortalte denne Scene til sin Cousine, sagde denne bedrøvet: „Siden den Dag, Hr. de Barbejas undertegnede dette Salg, har han ikke et eneste Dieblif havt sin fulde Fornuft; hans Handlinger og Ord bevise det. Der er intet Middel mod et saadant Onde, og Alt, hvad vi kan bede Gud om, er, at det ikke maa forværres til Galskab.“

(Fortfættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Regnskabet

for

Aaret 1886.

Den almindelige for

Indtægt:		Kr.
1. Renter		16,013
2. Kontingenter:		
Hs. Majestæt Kongens Bidrag	160 Kr. » D.	
halvårlige Kontingenter . . .	10,312 — 14 -	
ugentlige do.	5,084 — 67 -	15,556
3. Diverse Indtægter:		
Lobhbøger	64 Kr. 64 D.	
Legatrenter	220 — 04 -	
1 % Afgift af Laanefonden . .	479 — 02 -	
udtrukne Obligationer	19,800 — » -	
fulgt 201000 Kr. fgl. Obligatr.	201,502 — 50 -	222,066
4. Underbalance		1,383
	Balance	255,019

Den Eibeschütz^{te} Laanefon

Indtægt:		Kr.
1. Tilskud fra de Eibeschütz ^{te} Legater		2,000
	Balance	2,000

Det forenede Understøttels

Kjøbenhavn. Februar 1887.

Indtægter og Udgifter i 1886.

Udgift:	Kr.	D.
Pensioner til 187 Medlemmer	10,765	"
Gratificationer til 440 do.	12,960	"
Ugebladet	1,424	93
Administrationsudgifter		
Lønninger 7061 Kr. 70 D.		
andre Udgifter 345 — 81 -	7,407	51
Diverse Udgifter:		
Fødkøb af 220600 Kr. Kreditforenings. Obl. . .	222,462	25
Balance	255,019	69

Indtægter og Udgifter i 1886.

Udgift.	Kr.	D.
1 % Afgift til den almindelige Fond	479	02
Overflud	1,520	98
Balance	2,000	"

Østfalsk Bogholderkontor.

Kierrumgaard,
Bogholder.

Status den 31

Den almindeli

	Kr.	D.	Kr.
1. Underbalance i 1886:			
Obligationer kjøbt mindre end solgt .	200	"	
Kontant isl. foranst. Reguskab	1,383	37	1,583
2. Saldo den 31te December 1886:			
a Obligationer (nominel Værdi)			
Best- & sønderj. 4 $\frac{1}{2}$ % Kreditfor. Obl.			62,000 Kr.
Ny jydsk Kjøbstid. 4 $\frac{1}{2}$ %			
Kreditf. Obl.	119,600	—	
Jydsk Landeieud. 4 %			
Kreditf. Obl.	191,000	—	
	372,600	"	
b Kassebeholdning:			
Restance p. Kontingent 564 Kr. 32 D.			
Kontant	10,611	38	383,211
Balance			384,794

Den Eibeskiüt

	Kr.	D.	Kr.
Saldo den 31te December 1886:			
a Rentefri Udlaan:			
Saldo fra 1885 35,286 Kr.			
38 nye Udl. i 86 18,600 — 53,886 Kr.			
÷ Afdrag paa Laan i 1886 17,820 —	36,066	"	
b Uvisse Fordringer til Beløb 1,110 Kr.			
ansat til Værdi	"	"	
c Kassebeholdning:			
Restance p. Laan	190	Kr. " D.	
Kontant	11,167	— 11 -	
	11,357	11	47,423
Balance			47,423

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn. Februar 1887.

December 1886.

Fond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
Saldo fra 1885:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Indskrivningsbeviis for kgl. Obligat. 201,000 Kr.				
Kbhvns. Kommune-Obl. 800 —				
Best- & sønderj. 4½ %				
Kreditf. Obl. 80,000 —				
Ny jydste Kjøbstid. 4½ %				
Kreditf. Obl. 91,000 —	372,800	"		
b Kassebeholdning:				
Restance p. Kontingent 536 Kr. 32 D.				
Kontant 11,458 — 43 -	11,994	75	384,794	75
Balance			384,794	75

Laanefond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
1. Saldo fra 1885.				
a Rentefri Udlaan	35,286	"		
b Uvisse Fordringer p. 1,110 Kr. . .	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance paa Laan . 130 Kr. " D.				
Kontant 10,486 — 13 -	10,616	13	45,902	13
2. Overskud ifølge omstaaende Regnskab			1,520	98
Balance			47,423	11

Selskabs Bogholderkontor.

Nierrumgaard,
Bogholder.

Summarisk

af

det forenede Understøttelses-Selskabs

Indtægt:	Kr.	D.
1. Kassebeholdning ultimo 1885	21,944	56
2. Halvaarlige Contingenter	10,444	14
3. Ugentlige do. og Lovbøger	5,149	31
4. Renter	16,132	49
5. Legater	220	04
6. Eibeschütts Legat til rentefri Udlaan	2,000	"
7. Laans Afdrag	17,760	"
8. Optaget Laan i Handelsbanken	14,500	"
9. Opsagte og udtrukne Obligationer til Beløb	19,800	"
10. Solgt 201,000 Kr. i Statsobligationer med Renter	204,584	50
	312,535	04

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn. Februar 1887.

Ekstrakt

Kasse=Regnskab for Aaret 1886.

	Fr.	D.
Udgift:		
1. Pensioner	10,765	•
2. Gratificationer	12,960	•
3. Ugebladets Trykning	1,424	93
4. Lønninger	7,061	70
5. Administrationsudgifter	345	81
6. Rentefri Udlaan	18,600	•
7. Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken	14,500	•
8. Renter af do. i do.	94	52
9. Indkjøbt Creditforenings Obl. med Renter til Beløb	225,568	91
Saldo Kassebeholdning ultimo 1886	21,214	17
	<u>312,535</u>	<u>04</u>

Selskabs Kassererkontor.

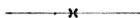
C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 11.

Lørdagen den 12te Marts 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 24de ds. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at vælge en ny Administrator i afdøde Justitsraad D. J. Olfens Sted,
2. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser,
3. at foretage Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted,
4. at discutere det omdeelte, af Lovudvalget udarbejdede Forslag til Love, om hvilket der dog i Henhold til Tillæg til de nu gjældende Love vedtaget paa Repræsentantforsamlingen den 18. Marts 1880 ikke vil finde Afstemning Sted m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Marts 1887.

Th. Svanekeer.

A. C. Reimann.

Kierumgaard.

Gamberts Værtshus.

(Fortsat.)

Dette Onske blev næsten bønhørt. Hr. de Barbejas henfaldt i en Slags Ufølsomhed, en moralsk Sløvhed, som lignede Salighedstilstanden hos de fanatiske Buddhaister. Han tilbragte hele Dage i en tavst Andagt, siddende paa den samme Plads med halvtillukkede Dine, indaandende Røgen af sin lange Pipe og forblivende fremmed for Alt, hvad der foregik omkring ham. Det var en stor Smerte for Fru de Barbejas; hun begræd ham, som om han var død. Alle hendes Forhaabninger stode for Fremtiden til hendes Barn. Hun tænkte med glædeblandet Bekymring paa denne Ustyldige, der var arveløs før sin Fødsel, og som allerede havde kostet hende saa mange Taarer. Det Dieblif, hun saa glødende attraaede, kom endelig. Paa en smuk Foraarsdag, medens Svalerne kviddrede udenfor Vinduet, og medens en munter Solstraale

oplyste Bærelset, bragte hun, efter uhorste Lidelser, en lille Skabning til Verden, som Fru de Roquevire modtog i sine Arme. Den bedrøvede Moder kysfede sin Nyfødte og sagde med en Stemme, saa svag, at man næppe hørte den: „Cousine, jeg testamenterer Dig min Datter. Du skal kalde hende Gasparie; vær Omsorg for hendes stakkels Fader. Jeg overlader min Plads til Dig og gaaer roligt bort, roligt op til Gud.“

Hendes Læber bevægede sig endnu, uden at nogen Lyd kunde høres; hun betragtede sin Datter, som for at tage Grindringen om dette lille Ansigt, der senere skulde have tilsmilet hende, med over i det andet Liv. Hendes Mandedræt blev hurtigere, hendes Hjerteslag hastigere og svagere, og nogle Dieblikke efter udaandede hun.

Hr. de Barbejas var i Salen. Han erfarede paa samme Tid, at hans Kone var død, og at han havde en Datter. Han reiste sig, gaae ind i Bærelset igjennem den aabne Dør og sagde, idet han fæstede et udtryksløst Blik paa Sengen: „Jeg vil have smukke Væsker med Sukkerfugler til Daaben og Børlys paa et Pund hvert til Begravelsen.“

Frants førte ham ud i Haven, og han spadserede hele Dagen, som sædvanligt, uden at vise noget Tegns paa Sorg eller Følelse; blot gjentog han med Mellemrum: „Halvtredsfindstyve Væsker med

Suffertugler og Børløs paa et Pund. Jeg vil have Tingene paa en pragtfuld Maade."

Barnet blev døbt samme Dag; Fru de Roquevire stod Fadder til hende; efter Daabshøitideligheden førte Ammen, der var gift med en fattig Haandværker i Kvarteret, Barnet med sig til sin Mand's Huus. Den næste Dag foregik Fru de Barbejas' Ligbegængelse; hele Byen var i Kirken, Adelens betydeligste Medlemmer i Spidsen. Den smukke Pauline blev begravet i Minimes, i Familien Barbejas Kapel, og indtil den Dag, hvorpaa de Gravsteder, paa hvilke der fandtes Baaben, bleve frænkede, hvilede hun under den samme Steen som den gamle Barbejas, hendes ubønhørlige Svigerfader.

Hr. de Barbejas overlevede hende ikke længe; han døde en Morgen, Dagen før Juul, uden at have udgydt en Taare over sin Hustrus altfor tidlige Bortgang og uden at huske paa, at han havde en Datter.

Salget fik sin hele og fuldstændige Virkning; Kjøberen tiltraadte strax Besiddelsen; Alt i Huset tilhørte ham, undtagen Archiverne, og Familien Barbejas fik Intet af sin Fædrearv uden Erindringsbogen og en stor Pose, fyldt med Pergamenter, som paa Lidet nær gik tilbage til de Hellige tre Konger.

VI.

Fru de Roquevire sørgede, ikke uden Møie, for sin Gubbatters Opdragelse; hun havde kun en beskedent Indtægt. Paa den anden Side indbragte de Gauberts Værtshuus ikke stort Mere end hundrede Daler, som ikke altid bleve nøjagtigt betalte. Den stakkels Dame havde desuden endnu en Proces at bestride imod Chevalier de Roquevire; denne forfærdelige Modstander, hvis trættefjære Haardnakkethed var bleven til et Ordsprog i Domhuset, havde slået hende for alle Domstolene, og hun havde tabt sin Sag i sidste Instants. Derpaa fulgte økonomiske Forlegenheder, som nødte hende til at sælge det Huus, hun havde beboet i hele sin Enkestand, og hvor hun havde tilbragt saa mange fredelige Aar med sin Cousine, de bedste Aar i deres fælles Liv. Da disse Forpligtelser vare opfyldte, var der ikke Andet tilbage for hende end hendes lille Eiendom Gipières, ved Alpernes Fod. Hun besluttede da at forlade Byen Aix og trække sig tilbage paa Landet.

Gasparie de Barbejas var paa dette Tidspunkt tolv Aar. Hun var et yndigt Barn, hvid som en Lilie og smuk som en Engel. Hendes Gudmoder havde hidtil ladet hende blive i Klostret Andrettes, og hun havde der faaet den Opdragelse, som man dengang gav de unge Piger; hun kunde læse og skrive feilsfrit, og hendes flinke smaa Hænder begyndte at udføre alle Slags Arbejder med Naalen til

Fuldkommenhed. Hendes Character var af Naturen alvorlig; hun deeltog aldrig i disse Udbrud af lystig Munterhed, som i Klostrene bryde ud efter Tavshedens og Ubevægelighedens Timer, og som den ringeste Marsag kan frembringe. Naar de andre Børn larmende morede sig og opfyldte Haven med deres Latterudbrud, fulgte hun dem smilende med Blikket og forblev rolig hos Lærerinden for Kostgængerne, som med sin Rosenfrands i Haanden og sit Klosterreglement under Armen vaagede i Afstand over sin unge Hjord.

Hun havde efter sin Moder en uinteresseret og ædel Sjæl. Da Fru de Roquevire med et bedrøvet Ansigt meldte hende, at hendes Formuesomstændigheder tvang hende til at trække sig tilbage paa Landet og tage hende med sig, svarede det alvorlige Barn: „Vær ikke bedrøvet, kjære Gudmoder; vi ville leve ganske stille, uden at give Noget ud. Jeg har en Smule Eiendom, som indbringer en lille Indtægt; hidindtil har Du givet alle disse Penge ud for mig; nu skal Du beholde dem, og de kunne tjene til at betale de flemme Mennesker, der plage Dig.“

„Nei,“ svarede Fru de Roquevire, idet hun kysfede hende, „det er Din Medgift, og den vil jeg ikke røre. Tvertimod vil jeg samle denne Rente for at kunne overgive Dig en lille Sum paa Din Bryllupsdag.“

„Jeg vil aldrig gifte mig,“ hvistede Gasparie.

„Hvorfor ikke?“ spurgte hendes Gudmoder.

„Fordi jeg er fattig, og fordi jeg hedder Frøken de Barbejas,“ svarede hun stolt.

„Ak, mit Barn, Du taler ligesom Din Fader!“ raabte den gode Dame, slaaet af denne tidligt udviklede Stolthed.

Nogle Dage senere drog en Slags Karavane ud af Byen Niz igjennem Porten ved Bellegarde. Det var Fru de Roquevire, som tog bort, medtagende sine Meubler, sine Klædningsstykker og sine Procesposer. I Spidsen gik tre Mulæsler, belæsedede med Kasser og Huusgeraad, derpaa kom Jeannette og Frants tilføds, vandrende med munter Mine afsted til deres Bjerge. Begge To vare fødte i Alperne, og den Tanke at skulle ende deres Dage ligeoverfor Pic de Cousson overvældede dem med Glæde. Fru de Roquevire og hendes Guldatter sluttede Toget, ridende paa et lille fyrrigt Mulæsel, som uden Besvær bar denne dobbelte Byrde. Den fjerde Dag, henimod Aften, kom den lille Skare til et beskedent Landsted, beliggende halvveis oppe paa den Række af Høie, som strækker sig langs den venstre Bred af la Blione og behersker Sletten ved Sieyes. Fru de Roquevire havde ikke beboet denne Krog af Verden siden sin Cousines Ugtefskab. Paa dette Tidspunkt var hun kommen dertil alene, men havde ikke længe kunnet udholde Ensomheden

og Stilheden omkring hende, siden hun havde mistet et saa kjær Selvfab. Denne Grindring var ikke bleven udslettet. Hun støttede sig til sin Guedatters Arm og sagde bedrøbet: „Fordum kom jeg her hver Dag med Din stakkels Moder; vi have tilbragt lykkelige Dage sammen her. Lad os sætte os derhenne ved Foden af det gamle Kønnebærtræ; der var det, hun altid standsede efter sin Spadsjeretour.“

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Skibsfører Brobergs Enke Jensine.
 Glarmester Mehls Enke Juliane Marie.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassjererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger=Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen den 19de Marts 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 24de ds. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at vælge en ny Administrator i afdøde Justitsraad D. J. Olsens Sted,
2. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser,
3. at foretage Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted,
4. at discutere det omdeelte, af Lovudvalget udarbejdede Forslag til Love, om hvilket der dog i Henhold til Tillæg til de nu gjældende Love vedtaget paa Repræsentantforsamlingen den 18. Marts 1880 ikke vil finde Afstemning Sted m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 8 Marts 1887.

Th. Svanehjær.

A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Gauberts Værtshus.

(Fortfat.)

Barnet lod sit Lømmetørklæde glide henover sine Dine; Mindet om hendes Moder rørte hende altid til Taarer. Hun fulgte sin Gudmoder i Tavshed, og begge To satte sig paa en mosklædt Steenbænk tæt ved det hundredaarige Træ, hvis lette Løvtag skjævede ved det mindste Vindpust. Solen var ved at forsvinde, og dens sidste Straaler farvede Skyerne med straalende Purpur, blandet med Guld; en let Taage hævede sig over den store Slette, hvor la Bléone rullede sine graalige Bølger, medens Luften i de høiere Regioner havde en gjennemsigtig Reenhed. Hele dette Landskab var roligt og øde; den store Tavshed rundt om blev kun afbrudt af Hjordernes Brølen og af Hyrdernes Skrig, som raabte og svarede fra den ene Flodbred til den anden. Nogle smaa Bønderhuse laae spredte paa Sletten og tæt ved Veien, der gennemskar

denne stille Egn; man skjelnede mellem Træerne en stor, firkantet Bygning med et rødt Tag og paa Siden et Dueflag saa høit som et Taarn.

„Hvad er det for et Huus, jeg seer dernede?“ spurgte Gasparie.

„Det er de Gauberts Kro,“ svarede hendes Gudmoder; det er den Eiendom, Din Moder har efterladt Dig. Forhen var det et Slot med sin Borggaard foran, sine Taarne og Veirhaner; men nu er Alt det ødelagt; der er ikke Andet tilbage end det adelige Dueflag og denne store Fløi af Bygningen, hvor Mulæfeldriverne, Lastdragerne og Hesteprangerne boe, alle disse Smaafolk, som gjøre det til deres Haandværk at streife om paa alle Provences Markeder.“

Frants havde imidlertid aabnet Huset, og Jeannette var allerede isærd med Aftensmaden. Fru de Roquevire flyttede med sin Guldatter ind i det bedste Værelse og modtog sin Forpagter, der vankede om foran Porten, siden hun var kommen. Denne Mand overrakte hende nogle Papirer, slet skrevne og plettede, hvad der beviste, at de havde opholdt sig længe i hans Hænder.

„Meer Stempelpapir!“ raabte den stakkels Frue. Chevalier de Roquevire anlægger dennegang en Erstatningsproces imod mig og lader mine Indtægter beslaglægge.“

„Men den gode Ret er paa Din Side, Gud-

moder, og Du vil vinde den Proces," sagde Gasparie naivt.

"Hvem veed?" mumlede den gode Dame med et dybt Suf; „dersom jeg ulykkeligviis taber den, vil hele min Formue gaae med."

"Skulle vi vende tilbage til Nix for at føre Processen?" spurgte Gasparie med en lille vigtig Mine."

"Nei, nei!" svarede Fru de Roquevire, idet hun smilede trods sin Sorg; „jeg har haft nok med Domhuset at bestille og tilstræffeligt ansøgt hos Dommerne; nu maa det gaae, som det kan!"

Denne gamle Dame og dette Barn forstode hinanden, som om Alderen ikke havde frembragt fuldstændige Forskjelligheder imellem dem. Den Ene besad det ungdommelige Sind og trods sine tredjindstyve Aar stor Livlighed; den Anden havde en rolig Character og hendes unge Forstand opfattede altid Tingene fra den alvorlige Side. Hun var allerede istand til at tage Beslutninger, naar det dreiede sig om Spørgsmaal indenfor hendes Rækkeevne, og hendes Gudmoder fandt Behag i at lade hende styre deres lille Huusholdning. Da de vare flyttede ind, vilde hun gjæste de Gauberts Kro for at see sine Besiddelser. Det var en Spadsfertour paa tre Kvarteer.

Veien, som nu er en rigtig Landevei, hvorpaa Karrer og Deligencer rulle Nat og Dag, var den-

gang kun en bred Gangsti, dannet ved Sporene af Lastdyrene, og hvor kun Gaaende og Ridende kunde passere. Denne Samfærdselsvei, der førte til Piemonts Grændse, var meget befaret, saalænge Vinteren ikke gjorde den næsten ufremkommelig, og man mødte ved hvert Skridt Skarer af stolt opfadlede Mulæsler, Bryttet prydet med fire Rækker Bjælder, blandede med Fryndser af rødt og blaat Uldgarn, og som gik et for et under Ledelse af en Mand med brunet Teint, uredt Haar, haarde og stærke Muskler.

Fru de Roquevire og Gasparie vandrede med opfildret Kjole og Parasol hen ad den stenede Bei, sigende Goddag til Mulæseldriverne, som hilste dem i Forbigaaende, og givende en Kobbermønt til de smaa Bønderdreng, de traf paa. Da de naaede de Gauberts Kro, standsede de et Dieblif. Beien, der paa dette Sted var lidt bredere, var paa den ene Side indesluttet af Bjerget de Coussons skovklædte Skraaninger; paa den anden Side hævede Guillaume de Gauberts fordums Slot sig. Vinduesfagene vare næsten overalt forsynede med Ruder, de gamle Weirhaner knirkede endnu over Taget, og over Borten saaes nogle Spor af et adeligt Baabenskjold, som syntes med Forsæt at være bleven beskadiget. Den egentlige Hovedbygning var bleven kalfet op paany, og i Hjørnet af Façaden var der et Skilt, der forestillede et firføddet Dyr med tilbagebøiede

Horn, hvis Farve nærmede sig Pistaciegrønt. Ved Siden af dette fabelagtige Dyr havde en lidet øvet Haand skrevet med plumpe, haltende Bogstaver: „Den grønne Ged, L'Agasse, Værtshusholder og Leiehest. God vin og godt Logi.“

Indgangsporten gik endnu ud til det omgivende Rum, som fordum maatte have været Borggaard, og hvoraf en Deel var bleven omdannet til Hønsesgaard, hvor Fjerkræet muntrede sig. Paa den anden Side strakte sig den fordums Blomsterhave, beplantet med Rjøffenuurter, og hvori der ikke var Spor af de oprindelige Bede; men et smukt Springvand udgød endnu sine klare Straaler i det cirkelrunde Bassin, og lette Pilastre bar de gamle Vinranker, som dannede Løvgang ned i det Indre af Haven.

I dette Dieblif vare Mulæfeldriverne, som havde gjort Holdt for at spise til Middag, nyligt dragne bort, og Kromanden var isærd med at tælle sine Indtægter, da Fru de Roquevire traadte ind med Gasparie.

„Goddag, Mester L'Agasse,“ sagde hun, idet hun satte sig; „se her er Frøkenen, som kommer lidt herhen for at see, hvad man bestiller.“

„Det er mig en stor Ære,“ svarede Mester L'Agasse, idet han hurtigt kastede alle Pengene, der laae spredte foran ham, tilbage i Skuffen. Derpaa kaldte han af alle Kræfter paa sin Kone og sin Tjenestepige, bortjog de frække Høns, der gik paa

Blyndring tæt hen til Bordet, og kom tilbage med Huen i Haanden og sagde: „Hellige Somfru! er det vor Frøken? jeg vilde ikke have kjendt hende. I Sandhed, det er første Gang, jeg seer hende. Det er varmt udenfor, ikke sandt? Et smukt Veir for Høsten; men det har Intet at sige for Dem, Frøken, De har ingen Kornmarker. Det er Skade, for Engene give Ingenting. I de sidste Aar har jeg ikke høstet saameget Hø som til at nære et Par Oxer. Dersom man ikke havde lidt Forskud, vilde man ikke kunde leve.“

„De tager dog Penge af Deres Lomme til at betale Forpagtningsafgifterne med,“ svarede Gasparie naivt.

„Fru de Roquevire vil ikke troe det,“ svarede han, „men det er den rene Sandhed.“

„Denne brave Mand ruinerer sig, det er ikke rigtigt,“ raabte Gasparie, idet hun vendte sig mod sin Gudmoder.

Denne traf paa Skuldrene og sagde roligt:

„Mester L'Agasse, I har altsaa laant Penge til at kjøbe dette lille Stykke Jerd dernede, langs Floden? Et smukt Stykke Eng, min Tro! vel beskyermet mod Oversvømmelser.“

„Sandheden er, at jeg ikke ganske har betalt det,“ svarede han sukkende, „og jeg er endogsaa i Forlegenhed; det veed min Kone.“

„Hvorledes befinder De Dem, Madam L'Agasse?“

spurgte Fru de Roquevire den gode Kone, som kom til med to Bægere og en Flaske i Haanden.

„Ikke saa daarligt endda, Gud være lovet,“ svarede hun med en Meien. „Man havde nok sagt os, De var her med vor Frøken, men vi vidste ikke, at De vilde komme og besøge os; saa vilde vi have hentet Dem med Hesten, et kraftigt Dyr og slet ikke ondskabssfuldt; De behøvede ikke at være bange. Men det kan saa være til en anden Gang. Vil De nu gjøre mig den Fornøielse at forfriske Dem med lidt Kirsebærratafia.“

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Grosserer Johan H. H. Clemmesen.
 Skomagermester Jacob Sjørgensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 26de Marts 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Tak,“ svarede Fru de Roquevire. „Min Guldatter vil hellere spise nogle Bærer, som vi ville gaae ned og plukke i Haven.“

„Hvil Dem idetmindste lidt; man har det ikke saa ilde her,“ sagde Mester L'Agasse, idet han kastede et stolt Blik om sig. „Vi have kjøbt alle de Meubler, De seer i denne Sal, for vore egne Penge. Seg siger det ikke af Foragt for det Meublement, vi fandt her; men Mulæseldriverne ville ikke mere sætte sig paa Træbænke eller spise af Træstkeer. De maae nu have Kørstole og Fajancetallerkener, ligesom de fornemme Herrer.“

De Gauberts Krostue havde i Virkeligheden ogsaa et smilende og gjæstfrit Udseende. De hvidkalkede Vægge vare prydede med en Mængde colorerede Billeder, som Kolporteurerne havde foræret Mester L'Agasse, og dette Slags Betræf, som man bestandigt forøgede med et nyt Stykke, bedækkede allerede Væggene. Det lange Røddetræsbord lyste som Skaftet paa en lakkeret Biste, og Stolene vare malede med lysgraa Farve med røde Pletter, hvad der gjorde en overraskende Virkning. Rjoffenet vendte ind til dette Værelse, og man hørte allerede en Knirken af det mægtige Stegespid, der hang i Skorstenen. En bred Bindeltrappe førte til Værelserne i første Etage, hvor Mester L'Agasse kunde give Natteleie til halvtredsfindstyve Menneſter.

„Det er virkelig et kjønt Lokale,“ sagde Fru de Roquevire; „Alle, der passere forbi paa Veien, standse her, og alligevel formindskes Indtægten, Mester L'Agasse; De er tidt bagefter med at betale, og De gjør Ophævelser om Restancerne.“

„Forretningen gaaer ikke mere,“ svarede han uforstammet; „jeg sværger Dem til, jeg har svært ved at bjerge Livet. Dersom det næste Aar ligner dette her, er jeg ruineret...“

„Javist, javist,“ afbrød den gamle Dame ham, „vi ville faae at see om fire Aar, naar Deres Leiekontrakt udløber. Gjør Deres Pligt til den Tid, taal, ikke at man slaaes eller driver Spot med

Religionen, modtag kun retfrafne Folk, bland ikke Vinen med altfor meget Vand og betal min Gud-datter, hvad I skylder hende."

Derpaa slog hun sin Parasol op, gav Mester L'Agasse et Bink om, at hun fritog ham for at ledsage hende, og vandrede ud i Haven med Gasparie. Denne gik langsomt hen ad de smalle Fodstier, der spærredes af Slyngplanter, og hun saae sig omkring med en tankesuld Mine. Efter en Pause spurgte hun:

"Kom min Moder her ofte?"

"Nei, kjære Lille," svarede den gamle Dame; "hun holdt ikke af dette Sted og viste sig aldrig her. Det er af den Grund, at Mester L'Agasse nu betragter sig som hjemme. Huset er alligevel smukt, og, dersom man rigtigt benyttede de Stykker Jord, som ligge rundt omkring, vilde det udgjøre en god Befiddelse. Gud give, jeg havde vundet min sidste Proces! saa kunde jeg have hjulpet Dig med at udbedre Dit Gods."

"Tak Gudmoder," sagde Gasparie og trykkede hendes Haand med sine to smaa, spæde Hænder. Derpaa tilføiede hun, idet hun vendte Blikket mod Horizonten:

"Dersom jeg havde Penge, vilde jeg ikke give dem ud paa dette Sted; jeg vilde kjøbe det gamle Taarn deroppe i Bjerget tilbage; jeg vilde tilbagekjøbe 'Ruinen'!"

„Hvem har talt til Dig om 'Ruinen', kjære Barn?“ spurgte Fru de Roquevire forbauset.

„Det har Frants,“ svarede hun. Han er ofte reist dertil i sin Ungdom, og han kjendte de Historier, som man fortæller i Eguen. Disse gamle Mure ere vor Families Bugge; de have tilhørt den i flere Aarhundreder og nu . . .“

Bed disse Ord, svigtede Stemmen hende; en Stolthedens og Savnets Taare vædede hendes lange, sorte Dienhaar, og hun tilføiede: „Men jeg hedder Gasparie de Barbejas.“

„Al, hvis Din Bedstefader hørte Dig, vilde han skjælve af Glæde i sin Grav,“ raabte Fru de Roquevire.

Familien de Barbejas' Blod aabenbarede sig ikke paa anden Viis hos dette Barn; hun var forresten af en blid og kjærlig Natur, som gjorde denne medfødt Stolthed elskværdig. Hendes Forstand var levende, hendes Charakter trofskyldig og ansvarlig. Den Ensomhed, hvori hun levede, var gavnlig for hende; hun læste gode Bøger, som udviklede hendes Aand og indgav hende Smag for en høiere Aandsretning. Fru de Roquevire elskede hende uforbeholdent, som en uvurdeerlig Gave, Himlen havde skjænket hendes Alderdom, og undertiden sagde hun, idet hun kyskede hende:

„Denne Chevalier de Roquevire, som piner mig saameget med sine Processer, har ikke gjort

nogen stor Forretning den Dag, da Din Fader fulgte ham 'Ruinen'; det er mig, som har den bedste Deel af Familien Barbejas' Arv."

Landstedet, som de beboede, var ikke synderligt rummeligere eller mere pynteligt end de smaa Bønderhuse; men man mødte ved hvert Skridt en omhyggelig og betænkksom Haand; det var den smukke Pauline, som fordem havde staaet for Ordningen af denne beskedne Bolig, og som havde forstjønnet denne Plet af Jorden, skjult inde i den snevre Dal. Elmtræerne, hun havde plantet, styggede over Indgangsdøren, Vikuberne vare endnu stillede op paa den samme Maade i Midten af den lille Blomsterhave, fyldt med sjeldne Planter, som hun havde hentet fra Bjerget de Cousson, og Bierne summede omkring Rhododendronbussene og de store, blaae Salvieblomster, som havde strakt sig ind imellem Buxbomhækkene, der nu vare ligesaa høie som Hvidtjørne. Ingen Støi fra Verden naaede til denne Ensomhed, i hvis Nærhed der hverken var Slotte eller Landsteder, men kun nogle usle Høtter, beboede af Bønder. Da Sognet kirken laa langt borte, gif Fru de Roquevire og hendes Guldatter til Messe i Kapellet, hvorhen hele den landlige Befolkning begav sig. Endskjøndt den gamle Dame ikke nød nogen adelig Ret, havde hun sin Bænk nærved Alteret, en Træbænk, hvor man kunde sætte sig, medens den øvrige Deel af de Tilstedeværende

knælede paa Gliserne. Naar de gik ud af Kapellet, indbød hun den fattige Kapucinermunk, som allerede havde gaaet to Miil for at læse Messen, til at drikke en Kop Kaffe hos hende, og efter saaledes at have vederkvæget ham, undlod hun aldrig at medgive ham en Almisse til sit Kloster; denne Gavnildhed retfærdiggjorde Bænken ved Alteret og forøgede den Anseelse, hvori den gode Dame stod hos Bønderne.

Gasparie havde i Klostret læst Andrettes lært at forfærdige de rige Broderier, de smukke Kniplinger, som Damerne forhen betalte med tredive Louisdorer Alenen, hun lavede Barber af Alenonkniplinger til sin Gudmoder, hvormed en Hertuginde ikke vilde have forsmaaet at pynte sig, og til sig selv forfærdigede hun Ermer og Fichuer af Kniplinger, som hun tog paa om Søndagen tilligemed en simpelt Kjole af Indienne. Om Vinteren var hun lidt bedrøvet, men, naar den skjønne Aarstid kom, blev hun igjen livlig og munter. Hele Dagen arbejdede hun siddende foran Huset, under de unge Elmetræer, ved Siden af sin Gudmoder. Om Aftenen spadserede de Begge ud i Engen eller ogsaa til et Høidepunkt, som beherskede Dalen, og som de kaldte Belvedere. Man saa fra dette Sted hele Sletten ved Sieyes og i Horizonten, imellem Klipperne ved San-Brancazzi og Bjerget la Croix, Taarnene af den biskoppe- lige Residents Digne. Nærmere i Forgrunden viste

de Gauberts Kro sig bag et Bladegang, og endnu nærmere laa Kapellet med sin lille buesformede Dør og sit af Snylteplanter bedækkede Tag. Gasparie holdt af at sætte sig paa dette Sted og lytte til Støien, som hævede sig fra Veien. Snart var det den hastige Traven af en Rytter, som maaskee begav sig til Hoffet i Turin, snart de behændige Skridt af Muldhyrene, som skrede frem, ladende deres Bjælder klinge, og den gjennemtrængende Stemme af Driverne, som, skjodesløst siddende paa deres Dyr, sang gamle Sange i provençalsk Mundart. Sædvanligviis toge Dyr og Mennesker Natteleie i de Gauberts Kro, hvis Vinduer belystes af den nedgaaende Sol. Denne Støi og Bevægelse forfriskede ogsaa den gamle Dame, og hun sagde til Gasparie:

„Vi ere ikke ganske i en Orken; men det er Skade, min Yndling, at der ikke kommer lidt fine Folk forbi paa denne Wei.“

Nogle Aar henrandt saaledes. Gasparie og hendes Gudmoder kunde have levet lykkeligere i deres Indgetogenhed, dersom ikke Fru de Roquevire fra Tid til anden havde modtaget Breve fra sin Notar, Hr. Grassin, og fra en Prokurator af samme Navn, som bestyrede hendes Affairer. Den stakkels Dame havde plaideret hele sit Liv, og, skjøndt hun havde vundet de fleste af sine Processer, var Størstedelen af hendes Formue dog gaaet med dertil. Dennegang skjælvede hun ved Tanken om Resultatet

af denne sidste retslige Kamp; Sagen havde henstaaet uafgjort i fem Aar.

Endelig en Dag fik Fru de Roquevire den lykkelige Efterretning, at hun havde vundet sin Proces, hun havde paa en afgjørende Maade besejret Chevalier de Roquevire, hendes uforsonlige Modstander.

(Fortfættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Nørregade 32, 1ste Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 14.

Lørdagen den 2den April 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Den næstfølgende Dag modtog hun et Bundt Dokumenter, hvis Gjennemlæsning beskjæftigede hende hele Morgenen. Da hun havde undersøgt og stadfæstet Rigtigheden af alle disse Aktstykker, kaldte hun paa Gasparie og sagde grædende til hende: „Jeg har bundet min Proces, men jeg er ruineret. Se her er Dpregningerne af Omkostningerne; vi maae sælge for at betale, vi maae sælge det Lidet, jeg endnu eier.“

„Bær ikke bedrøvet, Gudmoder,“ svarede Gasparie; „vi ville forsøge at see Ulykken lige i Ansigtet.“

„Vi maae sælge,“ gjentog den gamle Dame, vi maae forlade dette Huus; hvor skulde vi saa gaae hen?“

„Til mig,“ svarede den unge Pige roligt, „vi ville boe i de Gauberts Kro.“

„Hvad siger Du, mit Barn?“ raabte Fru de Roquevire.

„Ja, gode Gudmoder,“ begyndte Gasparie; det er en Sag, jeg har tænkt paa i al den Tid, denne Proces har voldt Dig saamegen Bekymring. Mester L'Agasjes Kontrakt vil udløbe, vi ville ikke fornye den. Frants kan holde Kroen med Jeannette, og vi ville give dem en Tjenestepige til at hjælpe til i Kjøkkenet. Da Huset er saa stort, ville vi vel finde to Værelser, hvori vi roligt kunne opholde os, uden nogensinde at vise os nedenunder. Det skulde gaae meget uheldigt til, om vi ikke skulde kunne finde Midler til at leve der, hvor Mester L'Agasse er bleven en rig Mand; vær altsaa ved godt Mod og hav godt Haab, min kjære Gudmoder.“

Den gamle Dame drog hende ned paa sine Knæ, kysjede hendes Hænde og hviskede, idet hun løftede Øinene mod Himlen: „Store Gud! saa gif hendes Faders Spaadom dog i Opfyldelse!“

VII.

Der var i det gamle Slot, som nu var om-
dannet til Gjæstgivergaard, en lille Fløi af Bygningen,

adskilt fra det Øvrige ved en halvt ødelagt Terrasse. De to Damer etablerede sig i dette Tilflugtssted, hvis Vinduer vendte ud til den landlige Egn. Det Huus, de forlode, var ikke rigere, og de vænnede sig snart til deres nye Opholdssted. Lige fra de første Maaneder blev det dem desuden muligt at foretage Forskjønelser. Kroens Runder forøgedes; der vrimlede af store og smaa Mønter i den Skuffe, som tjente Jeannette til Pengeskriin, thi det Nlygte havde udbredt sig over hele Weien, at man spiste Kaninsteg i „den grønne Ged“, og at Vinen var bedre end i Mester L'Agasfes Tid. Disse vigtige Forbedringer drog Mulæseldriverne, Lastdragerne, Hesteprangerne og andre Smaafolk til i Mængde; men aldrig maaskee havde nogen Adelsmands Ansigt viist sig i de Gauberts Kro, siden dengang denne Hr. de Barbejas blev standset af det flette Weir under Pic de Cousson. De to Damer vare kun i en lille Afstand fra al den Bevægelse og al den Støi; ikkedestomindre levede de ligesaa censomt som i deres lille Huus Gispières; de samme Beskjæftigelser, de samme Udspredelser udfyldte deres Dage, og deres Tilværelse henrandt stille som forhen. Fru de Roquevire følte dog en dobbelt Sorg i sin Sjæls Dyb; hun trøstede sig ikke over, at hun havde været nødt til at sælge Gispières, thi det var Chevalier de Roquevire, som ved Auktion havde kjøbt denne Familieeiendom, og hun var udjat for denne frygtelige

Advokats Nabostab; hendes anden Befymring — og denne optog hende langt mere — det var Gasparies Fremtid. Hun skintede intet muligt Egtekab for den smukke, unge Pige. Et eneste Parti havde tilbudt sig, og den gode Dame tænkte ikke derpaa uden Skam. Gjort dristig ved hendes Sagers flette Tilstand, havde Hr. Graffin, efter hendes sidste Proces, skrevet til hende for at bede for sin Søn om hendes Guddatters Haand, hvorpaa hun havde svaret, at der var ingen Forbindelse mulig imellem Pergamenterne i hans Kontor og Familien Barbejas' Pergamenter.

Hun kjendte hele Landbefolkningen i Omegnen, ligesaa den rige Bonde, der ligesom Mester L'Agasje, eiede gode Jorder, udjatte for Solen, jndtil den fattige Gedehyrde, hvis omflakkende Hjord græssede paa Bjerget. Ofte mødte de paa deres Spadseretoure stærke Fyre med korte Beenklæder af grønt Klæde og Trøie af samme Slags, som skyndte sig at tage deres Hat af, og til hvem de sagde fortroligt Goddag. Dersom de tilfældigviis gik til den samme Side, begyndte Samtalen strax om Sæden, der endnu stod paa Roden, om Prisen paa Rugen og andre Detailler i det landlige Liv; men, hvor stor end Veiens Vanskelighed var, vogtede den unge Bonde sig vel for at tilbyde de spadserende Damer sin Arm. Dreiede det sig om at overskride en eller anden Bæk, naaede han den anden Bred med eet

Skridt; derpaa standsede han med Hænderne i sine Lommer og ventede roligt paa, at de to Damer havde truffet sig ud af denne slemme Forlegenhed. I hans Tanker vilde det have været en Mangel paa Urbødighed blot at røre deres Fingerspidz. Naturligviis vilde ingen af disse landlige Fyre have vovet at løfte et forelsket Blik mod Gasparie, hvis Skjønhed forresten heller ikke slog dem; med hendes fine Væxt og hvide Ansigt fandt de hende langt mindre smuk end en kraftig Pige med karminrøde Kinder og solid Skikkelse, en rigtig Landsbypige, dygtigt brunet af Sol og Vind.

Mulæseldriverne, som satte sig til Aftensbordet i den store Sal i „den grønne Ged“, bleve ikke længe oppe; saasnart de havde druffet deres sidste Glas Vin, skyndte de sig at naae op til første Etage, hvor de sov Flere sammen i de rummelige Værelser, som fordem beboedes af de adelige Herrer de Gaubert. Saasnart de havde truffet sig tilbage, og Alt var i Orden i Kroen, gik Frants med Jeannette til Damernes Pavillon, som de kaldte den, og der begyndte glædeligt en ny Tjeneste. Jeannette dækkede Bord og bragte Aftensmaaltidet ind, og Frants, med Servietten over Armen og rank bag Gasparies Stol, skiftede Tallerkener og skjænkede i Glæssene. Naar den unge Herskerinde vilde fritage ham for denne Tjeneste, afflog han at adlyde: „Det er mig en Vederkvælgelse at see Noget spise paa en saa

nydelig Maade og endnu at omgaaes Sølvservice," sagde han.

Tre Aar henraadt jaaledes. En Søndag, Pintsedag, da Fru de Roquevire traadte ind i Kapellet til Messetid, befandt hun sig Ansigt til Ansigt med en Mand af en vis Alder, hvidpuddret, med Haarden ved Siden og klædt i en grøn Dragt, galloneret med Sølv; det var Chevalier de Roquevire. Denne vederstyggelige Slægtning gjorde et dybt Bul for hende og forblev staaende ved den anden Ende af Bænken, medens hun satte sig tilligemed Gasparie. Den gode Dame var meget adspredt under Gudstjenesten; hun erindrede sine retslige Ulykker med et bittert Nag og begræd paany Documentet, som havde bragt hendes afdøde Mand's Arving i Besiddelse af Familien Barbejas' ødelagte Formue. Da hun gik ud af Kapellet, var hun nærvæd at glemme sin Indbydelse til den stakkels Kapuciner munk, som gik op hver Søndag til de Gauberts Kro, siden hun havde forladt Gipières, og drak sin Kop Kaffe hos hende. Efter at have sendt et bedrøvet Blik mod sin fordums Bolig, tog hun Gasparies Arm og sagde til hende med sænket Stemme: „Se paa den Fremmede der, Du kjender ham, skjøndt Du aldrig har seet ham; det er ham, til hvem Din Fader har solgt 'Ruinen'.“

„Ah,“ sagde Gasparie, idet hun blegnede.

Men hun fattede sig snart og følgende Chevalier

de Roquevire, som bortfjernede sig henimod Gipières, med Blikket, hvistede hun: „Hvem veed? Maaskee jeg en Dag kan tilbagekjøbe Arven efter min Familie.“

„Maaskee,“ gjentog Fru de Roquevire forbausset over dette haardnakkede Haab; „Andre af Din Slægt have havt Anelser, som have stadfæstet sig.“

Efter dette første Møde traf de to Damer hver Søndag Chevalier de Roquevire i Capellet. Naar de viste sig, reiste han sig, bukkede dybt og forblev staaende lidt bagved Bænken, som for at gjøre Plads for dem. De besvarede hans Hilsen med en stiv Neien, satte sig i Tavshed, idet de bar Omsjorg for at lade den Plads staae fri, som tilkom ham, og hørte Messen uden at løfte Hovedet, med Dinene fæstede paa deres Bønnebøger.

Den fjerde Søndag fandt de Chevalieren paa Kapellet's Tærskel. Han skred frem med alvorlig Høflighed og rakte dem Bievandet. Ved denne Bevægelse standsede Fru de Roquevire forbausset og betragtede Gasparie. Denne tog Handsken af, rørte med sine fine Fingerspidser ved Chevalierens lange, knoklede Fingre, rakte sin Gudmoder Bievandet og traadte ind i Kapellet med sænket Blik. Nogle Dage efter sendte Chevalieren sin Lafai for at overbringe Fru de Roquevire sin ydmygste Hilsen og paa samme Tid forespørge, til hvilken Tid han vilde kunne præsentere sig uden at forstyrre hende.

Da den gamle Dame modtog dette Budskab, sagde hun til sin Gubbatter: „Forhen have vi saaledes havt flere Sammenkomster for at ordne min Formue i Mindelighed, og altid er der fulgt en eller anden ordentlig Proces bagefter. Himlen giv, at det denne gang ikke maa dreie sig om dette Lovtrækkeri!“

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Bagermester C. Wollbrecht.

Skrædermester J. H. Ibsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Flytning lukket Tirsdag og Onsdag den 5. og 6. April, derefter aabent hver Søndag fra 8¹/₂—10¹/₂ Form. i

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen den 9de April 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

„Du kan dog ikke fritage Dig for at modtage hans Besøg,“ bemærkede Gasparie. — „Hør, Gudmoder, tro mig, skil Dig af med ham saa snart som muligt, imorgen for Exempel.“

„Lad det blive saaledes,“ svarede hun med et Suk.

Chevalier de Roquevire kom virkelig den følgende Dag. Han havde uden Tvivl ventet at finde den stakkels Enke og hendes Guldatter i Kroen, gjemte inde i et fattigt udseende Værelse, morende sig med at betragte ved Vinduet de Forbifarende, som gjorde Holdt foran „den grønne Ged“ for at

drikke et Glas Viin, og han blev ganske forbauset, da Frants førte ham ind i Damernes Pavillon.

De sad i en lille Dagligstue, hvis Vægge vare prydede med nogle Familieportraiter. Lænestolene vare forsynede med bløde Hynder, Gulvet var skinnende og glat som et Speil; endelig var der paa Kaminen et Slaguhr, som hidrørte fra Arven efter afdøde Hr. de Roquevire. Den gamle Dame strikkede, sidde ved et Arbeidsbord, og Gasparie broderede. Da Chevalieren traadte ind, lagde Fru de Roquevire sit Strikketoi og sine Brillen paa Arbeidsbordet, reiste sig langsomt og neiede majestætist. Frants havde rykket en Lænestol frem, Chevalieren satte sig efter det brugelige Haandlys og begyndte en indviklet Tale om alle de Ulykker, der fulgte af Familieprocesser. Den gamle Dame afbrød ham ved de første Ord. „Savist, min Herre, jeg er ganske af Deres Mening,“ sagde hun ironisk; vi burde have været komne til en Forstaaelse, det er Skade, at det er altfor sild.“

„Det er aldrig for sild at erkjende en Uretfærdighed,“ svarede han med Salvelse; „jeg kommer for at foreslaae Dem at gjøre Alt godt igjen . . .“

„Store Gud! det vil jeg ikke,“ raabte hun forfærdet; „behold Alt, hvad De har; jeg gjør ikke mere Fordring paa Noget.“

„De burde dog, Frue, ønske at forøge Deres Eiendom,“ svarede han, idet han betragtede Gasparie;

„De burde have den Vergjerrighed at testamentere nogen Formue til den unge Frøken der, som uden Tvivl skal være Deres Arving.“

„Der er endnu en Kapital paa firetusind syv hundrede Pund tilbage, som jeg vil efterlade hende; jeg vilde sikkerlig gjerne gjøre Mere for hende,“ hvistede den gamle Dame, pludselig bedrøvet ved den Tanke, at hun næsten ikke længere havde Noget at give hende.

Gasparie forlod sit Broderi, tog sin Gudmoders Haand, beholdt den i sine og sagde med endeel Stolthed, idet hun vendte sig mod Chevalieren: „Jeg beder Dem, min Herre, lad os ikke mere tale om disse Sager; hvis Deres Samvittighed bebrejder Dem at have rørt ved Andres Eiendom, saa giv de Fattige Almisje; det er altid en Tilbagebetaling.“

„De er en Engel, Frøken!“ raabte Chevalieren henrykt.

Den gamle Advokat tørrede sin Pande med sit Lommetørklæde, som han gjorde i Retsmødet, naar han var stærkt bevæget. I dette Dieblik var han istand til Forsoning, Arrangementer, Tilbagebetaling, til Alt, hvad der var godt og ædelt. Han gav sig ivrigt til at tale som et Menneske, der er ophidset af en stærk Følelse, af et hemmeligt Haab. Han talte om sit Huses Adel og roste sig paa en fiin Maade af at være rig; han gjorde, kort sagt, alle sine Fordele gjældende med Snildheden og Betsalen-

heden hos en Advokat, der forstaaer at fremhæve de gode Sider ved en slet Sag.

Fru de Roquevire lyttede til med en vis Forbavselse, medens Gasparie med Dinene fæstede paa sit Broderi arbejdede uden Ophør, som om hun havde været alene i Værelset med sin Gudmoder.

Tro mod Egnens gjæstfrie Vaner, lod den gamle Frue et let Maaltid bringe ind, og hendes Guddatter gjorde selv Honneurs. Frugterne vare nyligt plukkede i Haven, det var lyse og fastige Bær, Knipper af store Kirsebær med grønne Blade ved og smaa duftende Jordbær. Gasparie skjænkede et Glas Viin og rakte Chevalieren det, som modtog det, idet han bukkede med henrykt Mine. Da han havde drucktet lidt, løstede han sit Glas og sagde, idet han vendte sig mod den unge Pige: „Seg drifter paa Deres Sundhed, Frøken, og paa, at alle Deres Ønsker maae blive opfyldte!“

„Det afhænger af Dem, min Herre,“ svarede hun pludseligt.

„Af mig?“ raabte han.

„Ja, af Dem, min Herre,“ vedblev hun i en alvorlig Tone, „mit inderligste Ønske er en Dag at tilbagekjøbe mine Familieeiendomme; samtykker De i at sælge mig 'Ruinen'?“

„Ja, Frøken,“ svarede han uden Tøven.

„Seg fører dette Løfte tilbogs,“ sagde hun med Liv, „og jeg haaber at være istand til at erindre

Dem om dette Løfte, naar jeg bliver myndig. Smidlertid vil jeg bede Dem at lade mig vide den Pris, som De vil fordre . . ."

Han overveiede et Dieblif og svarede med et Smil, som gjorde Rhytterne om hans Læber endnu dybere: „Ja, Frøken, om kort Tid skal De faae at vide, paa hvilke Betingelser De igjen kan komme i Besiddelse af 'Ruinen'."

Da han var gaaet, raabte Fru de Roquevire: „Seg er som himmelfalden! den Mand er ikke til at kjende igjen. Han pønser sikkerligt paa et eller andet Puds, efterfom han saaledes gjør Bold paa sin Natur. Na, Du Kjære, førend Du begynder paa et Forretningsanliggende med ham, maa Du betænke Dig to Gange. Dersom Du opnaaer at tilbagekjøbe 'Ruinen', vil han senere finde Midler til at føre to eller tre Proceser mod Dig."

„Vi faae at see!" raabte hun muntert.

To Dage senere fik Fru de Roquevire et Brev, hvis vaabenprydede Segl hun strax gjenkjendte. „Se her, min lille Dronning," sagde hun til sin Guddatter, se her Chevalierens Betingelser; læs nu selv."

Gasparie foldede Brevet ud; Skriften var daarlig, en rigtig Procuratorhaandskrift med store, uregelmæssige, ulæselige Bogstaver. For at læse den flydende, maatte man først studere den.

„Kom her med det," sagde Fru de Roquevire,

idet hun tog Papiret, „jeg er vant til at læse Skriverier; jeg kan tyde det bedre end Du.“

Da hun havde endt Læsningen af den første Side, lod hun Brevet falde ned paa sine Knæ og foldede Hænderne, idet hun raabte:

„Gode Gud, det ventede jeg mig ikke!“

„Ere da Chevalierens Forslag saa extravagante?“ spurgte Gasparie, „eller har han maaskee taget sit Ord tilbage?“

„Nei, han vil holde det; han tilbyder at bringe Dig igjen i Besiddelse af Dine Familieieendomme paa een Betingelse, den at ægte Dig; ja, han frier til Dig.“

„Han!“ raabte Gasparie med den største Forbavselse.

„Ja, han,“ svarede den gamle Dame, medens hun fuldendte sit Brev; „se det er hans Betingelser.“

Og, da Frøken de Barbejas iagttog Tavshed, tilføiede hun: „Holder Du endnu fast ved at ville komme i Besiddelse af 'Ruinen'?“

„Nei,“ svarede hun med en naiv og berettiget Stolthed; „Hr. Chevalieren forlanger en altfor høi Pris!“

„Seg vil skynde mig at skrive, at Du afflaaer hans Bejlen,“ sagde Fru de Roquevire. „Se, se, nu er han særdis, og, naar jeg nu har undertegnet Dommen, skal der ikke være et eneste Middel til at

appellere. Denne Gang skal den flemme Mand ikke fende os et Dokument med Stempel paa."

Samme Dag bragte Frants Fru de Roquevires Svar til Gipières. Da han kom tilbage, tog den gamle Dame ham i Forhør.

"Sr. Chevalieren læste Brevet fra Ende til anden," fortalte han. "Jeg var tilstede og stod med Hatten i Haanden og ventede. Et godt Kvarfeers-tid overveiede han, saa affedigede han mig med de Ord: „Formeld Din Frue og Frøken min dybeste Verbødighed; jeg skal snart have den Ære at aflægge dem et Besøg." Derefter gif han ud for at see til Murerne, som bygge en smuk Terrasfe med en Trappe ned til Haven."

"Mon han vil bosætte sig paa Gipières?" hvistede Fru de Roquevire ængsteligt; "saa ville vi faae et rart Naboskab."

Den næste Søndag traf de to Damer Chevalier de Roquevire ved Indgangen til Capellet. Han hød dem Bievand, derpaa søgte han sin vante Plads ved Siden af Bænken. Hans Ansigt syntes afmagret, hans Teint var bleg, og Panden laa i dybe Folder.

"Han er ordentlig sønderknust," tænkte Fru de Roquevire med en vis Tilfredsstillelse.

Nogle Dage senere, kom han for at aflægge sin Visit. Hans Holdning var ingenlunde forlegen; han satte sig med utvungen Mine og indledede

Samtalen med Bemærkninger om Regnen og det smukke Veir. Et Kvarteer efter reiste Gasparie sig, neiede og forlod Bærelset.

„Jeg har tabt min Sag i første Instants,“ sagde han, følgende hende med Dinene.

„Jeg raader Dem til ikke at appellere,“ svarede Fru de Roquevire tørt.

„Jeg vil vente,“ sagde han og aabnede sin Tobaksdaase; „der er ingen Fare ved at stille Sagen i Bero.“

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Jernbaneassistent Joh. Ketelsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 16.

Lørdagen den 16de April 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortjat.)

„Hvad mener De med de Ord?“ afbrød den gamle Frue ham, fortørnet over en saadan No.

„De har Dømmekraft nok, kjære Frue, til at ane det,“ svarede han, idet han bød hende en Priis Tobak. „Jeg har gjort mit Tilbud, som er blevet forkastet; sandt at sige, saa ventede jeg mig det; men Sagen bliver derved, uden Skade for mine Interesser. Jeg har ingen Medbeilere, og der vil ikke fremstille sig nogen. Se Dem omkring, og sig mig, om De seer, jeg siger ikke her i disse Egne; men i tyve Miles Omkreds, et Parti, som passer sig for Deres Guddatter. Ingen vil fremstille sig

for at ægte hende, og det er det, som giver mig Haab . . .“

„Hun vil døe ugift,“ afbrød den gamle Dame ham i Brede.

„Det er hendes Tanke idag, men hun kan faae andre Beslutninger,“ svarede Chevalieren. „Jeg vil vente, gjentager jeg, jeg vil vente.“

„Ja, hvis man vandt en ung Piges Hjerter, ligesom man vinder en Proces, saa vilde De seire, jeg tvivler ikke derom; men Tilfældet er meget forskjelligt; giv Afkald paa denne Forsølgelse, og glem Frøken de Barbejas.“

„Aldrig,“ svarede han koldt. „Derfor hun haardnaffet vedbliver at nægte mig sin Haand, saa vil jeg trøste mig ved at tænke paa, at hun i det Mindste ikke kan give den til en Anden.“

Med disse Ord reiste han sig, og førend han traf sig tilbage, tilføiede han: „Jeg vil tilbringe Resten af denne Aarstid og maaskee hele næste Vinter paa Gipières; „vil De tillade mig, Frue, at komme at hilse paa Dem med nogen Tids Mellemrum?“

„Med nogen Tids Mellemrum,“ gjentog den gamle Frue, „skal jeg have den Ære at modtage Dem.“

Da han var gaaet, fastede hun Blikket omkring sig og hvistede sukende: „Ja, han har Ret; Blomsten udfolder sin Skjønhed i denne Ørken for ham alene.“

Gasparie var dengang atten Aar; hun lignede sin Moder; hendes lyse Haar krøllede sig naturligt om Halsen og i Tindingerne, ligesom den smukke Paulines, og dannede smaa lette Krusninger om hendes Pande. Hun havde mørke Dienhaar og Familien Barbejas' store, mørkeblaae Dine; ligesom ogsaa visse, lidt stolte Kæst med Hovedet, som undertiden mindede om hendes Bedstefaders fornemme Holdning. Efter som Datidens yderligt gaaende Moder ikke vare naaede til denne vilde Egn, bar hun hverken Sko med høie Hæle, eller Fiskebeensskjorter og brugte ikke Pudder. Alligevel manglede hendes Paaklædning ikke Elegance; hun havde Baand af alle Nuancer, som Rolportørerne solgte til hende, Kniplinger, Broderier og nogle smaa Juveler, som hun havde faaet efter sin Moder. Om Søndagen, naar hun var pyntet i sin Morgendragt med Blomstergrene, sit lille Hovedtøi med stive Læg og fastbundet med en himmelblaa Sløife, betragtede Fru de Roquevire hende med en melankolsk og henrykt Mine, idet hun hvistfede: „Hvor hun er smuk!“

VIII.

Nogle Maaneder henrandt endnu i en blid og ensformig Ro; Chevalier de Roquevire havde ikke altfor ofte vilst sig igjen i de Gauberts Kro; der var ikke falden megen Sne, og Gasparie havde

næsten hver Dag kunnet foretage en Spadseretour i Solffinnet; det var omtrent hele den Sum af Lykke, som hun havde higet efter. Man var i de første Foraarsdage, Skovene grønne, Frugttræerne stode i Blomst; man havde allerede seet Svalerne. Chevalier de Roquevire, som havde foretaget en Reise til Aix, viste sig en Dag uventet udenfor Damernes Pavillon. Han var i Ridedragt med Sølvsporer paa Hælen og Ridepidst i Haanden.

„Undskyld, Frue, at jeg fremstiller mig saaledes ligefra Reisen,“ sagde han, idet han traadte ind; „jeg vilde skynde mig at underrette Dem om . . . De veed Intet om de sidste politiske Nyheder?“

„Aldeles Intet,“ svarede den gamle Dame, idet hun satte store Dine op.

„Nuvel, De maa vide, at Krigen begynder igjen,“ tog Chevalieren atter Ordet, idet han gestikulerede; „ja, Frue, hele Europa staaer i Flamme . . .“

„Jeg opsender Bønner om Held for Kongens Vaaben,“ sagde hun, forbavset over denne Svrighed.

„Det er en almindelig Kamp,“ fortsatte han; Østerrigerne true med at trænge ind i Italien, og Kongen af Spanien sender Hjælp i Piemont, en Armee paa tyve tusind Mand, som skal passere denne Grændse.“

„Er Efterretningen ganske sikker?“ raabte Fru de Roquevire.

„Saa sikker, at Spanierne ere allerede i Nedre Provence; der er to Regimenter kamperede ved Byen Niz' Porte; jeg har selv seet dem.“

„I Maret 1713 bleve vi truede paa samme Maade,“ sagde Fru de Roquevire efter en kort Overveielse; „men Freden blev sluttet, og der skeete hverken Dndt eller Skade. Den Sommer var jeg netop paa Gipières med min Kousine, og vi forblev der i fuldkommen Sikkerhed.“

Chevalieren, som roste sig af at være en stor Politiker, forsøgte da at forklare den gamle Frue Europas Tilstand og Marsagerne til den anden Arvesfølgekrig; han vilde bringe hende til at forstaae, at Verdensfreden var forstyrret for lang Tid, men hun hørte ikke stort paa hans Tale og viste sig heller ikke videre forstræffet, da han skildrede de Farer, som hun og Hendes vilde være udsatte for ved Krigsfolkernes Reise gjennem Egnen.

„Hvad have vi at frygte?“ spurgte hun; „det er Allierede; de ville ikke kunne behandle os som Fjender. Og forresten vil jeg ikke være kjed af at høre lidt Støi omkring mig, at see Fjederbuske og Uniformer endnu en Gang, inden jeg døer, heller ikke af at høre Trommer og Trompeter, al den interessefante Larm af vaabenklædte Mænd!“

„Hun er gal!“ tænkte Chevalieren.

Jørend han traf sig tilbage, fornnyede han sit Egtteskabstilbud, denne Gang dristigt og med en

Slags fortvivlet Bedholdenhed, som beviste, til hvilken Dval hans Videnskab havde bragt ham.

Fru de Roquevire lyttede til uden at afbryde ham. Den gode Dame var ikke skadefro; alligevel følte hun en vis Tilfredsstillelse, og hun kunde ikke lade være at sige til den gamle Fjende af hendes No: „Seg gjentager det, min Herre, man vinder ikke en ung Pige, som man vinder en Proces. I et saadant Tilfælde gjælde hverken indledende Skridt eller Ansøgninger, hverken List eller Lovtrækkerier; De har uigjenkaldeligt tabt. Gjør, som jeg, da jeg havde Dem til Modstander og havde tabt min Sag, træk Dem tilbage, og søg at trøste Dem.“

Han rystede bedrøvet paa Hovedet, derpaa sukkede han, da han, igjennem Binduet, saae Frøken de Barbejas, som spadserede nede i Haven, og hvistede i sin Sjæls Dyb: „Hun vil idetmindste døe ugift!“

Den Efterretning, som Chevalieren havde bragt, var sand; nogle Dage senere kom to Batailloner spansk Infanteri til Egnen, den ene fulgte den høire Bred af Bleone for at naae Digne; den anden tog den Wei, som strækker sig under Pic de Cousson, og standsede foran de Gauberts Kro. Alle Egnens Bønder vare ilede til for at see paa disse Fremmede og sælge Rugbrød, Ost og Blommer. Medens Soldaterne betalte uden at prutte og holdt deres Maaltid ved Weikanten, traadte Officererne ind i

„den grønne Ged“ og bænkedes sig i Spisefalen, hvor Middagsmaaltidet stod beredt. Frants, i en Krovæerts Dragt og alvorlig som en Alguazil mayor, skar Stegen for og skjænkede en Viin, som nok kunde maale sig med Xeresviin. Paa dette Tidspunkt strømmede Pengene ned i hans kotholfske Majestæts Underjaatters Lommer. Da Bataillonet igjen havde begivet sig paa Marschen, traadte Frants ind i Kjøkkenet, sægtende med Armene i Luften som en Mand, der er reent ude af sig selv, og raabte, idet han kastede et stort Guldstykke i Jeannettes Forklæde: „Se her! det kaldes en Dublon og gjælder fiirfindsthyve Livres! — Fiirfindsthyve Pund for Middagsmad i en Kro! Man kan nok mærke, det er fornemme Folk.“

„De har smukke Heste!“ sagde Jeannette, idet hun gik til Vinduet for at see endnu lidt paa dem.

Soldaterne har ogsaa betalt godt,“ sagde Frants; „se der, hvor Bønderne staar og leer, medens de tæller deres Penge. Og hver Dag, i tre eller fire Maaneder, vil der saadan passere Tropper forbi. Hvilken Betsignelse for Landet!“

Gasparie og den gamle Frue havde i lang Afstand seet Spanierne komme; derpaa traf de sig forsigtigt tilbage i Pavillonen, hvor de forbleve indenfor lukkede Døre og Vinduer. Frants løb ind for at vise dem sin Indtægt og fortælle dem, hvorledes Soldaterne havde opført sig.

„Det er meget godt,“ sagde den gamle Dame med en tilfreds Mine. Denne Chevalier de Roquevire havde ængstet mig lidt med sine Anelser og sin Skræk. Nu vil jeg sove roligt.“

„Have disse Herrer talt om offentlige Anliggender under Middagsmaaltidet?“ spurgte Gasparie, „sagde de Noget om Krigen?“

„Seg veed Intet, Frøken,“ svarede den brave Mand. „Det er meget vanskeligt at forstaae dem, de tale hverken Fransk eller Provencalsk.“

(Fortfættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

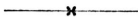
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 23de April 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Nmagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Troppernes Forbifart fortsattes uden Afbrydelse de følgende Dage, og, da Veiret allerede var smukt, holdt de Hvil op ad Skraaningerne af Bjergene, der danne en naturlig Vold paa flere Mil imellem Frankrig og Piemont.

Som Frants havde jagt, var det en Betsignelse for denne fattige Egn. Spanierne betalte rundeligt; de smukke Guldpenge fra den nye Verden, af saa daarlig Form, men med et saa reent Præg, cirkulerede imellem Hænderne paa Bønderne, Dagleierne og Leverandører af alle Slags, som vare strømmede til ved Armeens Forbireise. Man taler

endnu i de lange Aftener om denne lykkelige Tid, og flere end een Husmoder bevarer i sit Stab et eller andet lille Guldstykke med Spaniens Vaaben som en Medaille, en Relikvie.

Frants blev heelt fortunlet; han græd af Glæde, naar han om Aftenen talte sine Indkomster. Den store Sal var altid fuld af Uniformer og bejjedrede Hatte, og Personer, som bar det spanske Monarchies skjønneste Navne, havde sovnet i de Gauberts Kro.

„Endnu et Aar som dette,“ sagde den brave Mand, „og Frøkenen vil være saa rig, at hun kan kjøbe 'Ruinen', Huset i Aix og endogsaa Gipières, dersom det behager hende.“

Midt i al denne Bevægelse levede Gasparie som en Eneboerfke. Binduerne i Pavillonen vare tæt tillukkede paa den Side, som vendte ud mod Kroen, og man kunde antage denne Deel af Huset for ubeboet. Fru de Roquevire og hendes Gud-datter gif sjældent ud undtagen om Aftenen for at trække frisk Luft i Haven, hvor de vare visse paa ikke at møde Rogen. Undertiden gif dog den gamle Dame ud paa Terrassen og morede sig med at betragte Kavallerieskvadronerne, som nærmede sig med Hornblæsere i Spidsen og klingende Spil, eller ogsaa de tunge Artilleribatailloner, som med Besvær slæbte deres Krigsmaskiner hen ad den snevre, stenede Wei. Al denne Støi fornøiede hende; og

hun gjorde Nar af Chevalieren, som tidt kom for at streife om i Egnen med en urolig Mine og forhøre sig, om Krigsfolkene ikke havde forvoldt Skade i de Gauberts Kro eller været uforstammede.

En Aften paa den Tid, hvor de ganske smaa Blomster paa Viinranterne udaande en yndig Duft, hvor Nattergalen synger hele Natten i Hvidtjørnkrattet, sade de to Damer filde i Pavillonen ved Skinet af en lille Lampe, omkring hvilken en smuk Natfommerfugl flagrede.

„Det er en rød Sommerfugl,“ sagde den gamle Frue med Tilfredshed; „det betyder Lykke.“

„Seg vil ikke have, at den brænder sig; den maa jages ud,“ raabte Gasparie, og gif hen for at aabne Vinduet.

I dette Dieblif hørte man Lyden af en Ordstrid fra Terrassen og i Afstand en Trop Ryttere, som kom nærmere. Gasparie skyndte sig at flaae Vindueskoddene for; hun havde opdaget paa Veien en Rytterskare; som marscherede hurtigt ved Skjæret af et Dusin Fakler, der syntes at svæve om i Nattens Mørke som mægtige røde Ildfluer. „Hvem er det, som kommer saa filde?“ spurgte den gamle Frue forbauset, „og hvad er det for en Støi, de gjøre dernede?“

Hun havde neppe jagt det, førend man slog stærkt paa Pavillonens Dør, som vendte til Terrassen, og rasende Stemmer lod sig høre. Frants, hvis

skarpe Falskstemme overdøvede alt Andet, raabte snart paa Provencalsk, snart paa Fransk: „S maae ikke træde ind i denne Bolig; træf Der tilbage; dette Sted er ingen Kro!“

De Andre raabte op paa Spansk og forlangte med Haardnakfethed, at man skulde aabne Pavillonen. Pigerne i Kroen vare ilede til med Staldkarlene; det var en forfærdelig Støi. Til sidst vilde de forbittrede Spaniere til at knuse den tunge Egedør; men ved det første Slag traf man Slaaen fra indvendig; Døren aabnede sig, og Fru de Roquevire viste sig. „Disse Folk ere kun Tjenere,“ sagde hun efter at have kastet et Blik paa Mændene, der standjede paa Tærskelen; „det er deres Herre, jeg vil tale med.“

„Der er han, troer jeg,“ sagde Frantz, idet han tog Huen af, medens Spanierne gjorde et Skridt tilbage med blottede Hoveder og bleve staaende i ærbødig Tausshed. To unge Kavallerer nærmede sig belyste af Faklerne, der bleve baarne af Soldater; en Gruppe paa fem eller sex Officerer fulgte dem i Afstand; alle disse Mennesker vare nyligt stegne af Hestene udenfor Kroen.

„Min Herre,“ raabte den gamle Dame uden rigtigt at vide, til hvem hun henvendte sig; „man er ikke mere i Sikkerhed her, jeg besværges Dem, tag os under Deres Beskyttelse!“

„Meget gjerne, Frue,“ svarede den ene af de

to Kavallerer paa Franst; „har De lidt nogen Skade, har man fornærmet Dem?“

„Ja, min Herre, de Mænd, De seer der, have villet trænge ind til mig med Magt.“

„Boer De i dette lille Huus?“ afbrød den unge Mand hende, idet han saae ind igjennem Døren, som stod paa vid Gab. Pavillonens Indre var oplyst, og man opdagede Frøken de Barbejas, som sad i den lille Dagligstue paa den Plads, hvor hendes Gudmoder havde sagt, hun skulde vente hende. Hun lyttede med en urolig Hovedbevægelse til, hvad der foregik udenfor, og Lampestjæret, som faldt lige paa hendes smukke Ansigt, gjorde hendes Teints Hvidhed endnu mere gjennemsigtig og fiin.

„Ja, min Herre, jeg beboer dette lille Huus,“ svarede Fru de Roquevire, „og jeg vil ansee mig for meget lykkelig, dersom jeg ved Deres Beskyttelse kan opnaae fremdeles at leve roligt her.“

„Det lover jeg Dem, Frue,“ svarede den unge Mand; „for Fremtiden skal Ingen mere vove at forstyrre Dem saaledes. Glem en Ubehagelighed, der sikkert ikke skal gjentage sig. Det lader til, at Kroen har været altfor lille til at huse alle Folkene iaften. Desuden ere Ordrene komne noget seent; Intet er endnu beredt, seer jeg.“ Han kastede et Blik paa Kroens oplyste Vinduer og tilspøiede: „Medens man gjør mit Værelse istand deroppe, vil

De faa tillade mig at hvile mig et Dieblif hos Dem, Frue?"

„De viser mig en stor Vre,“ svarede hun; „denne Bei, min Herre; og tag Dem vel ivare; der er kun eet Trin foran Døren; men det er lidt høit.“

Den unge Mand bød hende Haanden, affshedigede med en Bevægelse dem, som fulgte ham, og traadte ind i Damernes Pavillon med sin Ledfager. Ved Synet af disse Fremmede, reiste Gasparie sig og neiede dybt.

„Min Gubbatter, Frøken Gasparie de Barbejas,“ jagde den gamle Dame, idet hun præsenterede hende.

Den unge Mand bukkede og, førend han fatte sig, sagde han med et let Smil, idet han først pegede paa sig selv, derefter paa sin Ledfager: „Don Philippe af Spanien, Don Juan de Zuniga, Hertug af Benarande.“

„O, naadige Herre, Deres Høihed maa tilgive!“ raabte Fru de Roquevire og vilde gjøre en knælende Bevægelse for Infanten, som strax reiste hende op; „jeg vil aldrig tilgive mig selv at have talt med saamegen Frihed til en saa mægtig Fyrste,“

„De kunde ikke kjende mig i Mørket,“ sagde han leende, „men, Frue, jeg er her hos Dem, og jeg beder Dem at tage Plads. Derpaa, vendende

sig mod Gasparie, tilføiede han med Anstand: „De ogsaa, Frøken.“

Infanten Don Philippe, Hertug af Parma, var en lille, ung Mand, spinkel og bleg, hvis Styghed blev opveiet noget ved Ansigtstræffenes Livlighed og ved en venlig Værdighed. Don Juan de Zuniga derimod besad de smukke Træk, der ere eiendommelige for Spanieren af reen Race; en høi Pande, store, stolte og rolige Dine, glat Teint og af brunlig Blegghed, som forhøiede hans hvide Tænderes Glands. Han forstod Fransk, men talte det ikke med Lethed og overværede paa en Maade kun som stum Tilhører Samtalen. Fra Tid til anden henvendte Fyrsten nogle Ord til ham paa Spansk, hvorpaa han svarede i samme Sprog med et alvorligt Smil. Det hænder sig sjeldent for Fyrsterne at unddrage sig den Kreds, hvor Stifetten holder dem fængslede, saa at, naar de tilfældigviis befinde sig i det almindelige Livs Vaner, Alt det, som for Diebliffet møder deres Blik, interesserer dem og morer dem. Infanten betragtede Portraiterne, som hang paa Væggen, og udspurgte Gasparie om hendes Familie. Da han erfarede, at hun var forældreløs, vilde han kjende den Rang, hendes Fader indtog i Verden. Fru de Roquevire lod sig ikke bede to Gange om at fortælle Familien de Barbejas' Stamtable, idet hun begyndte med Magerkongen, og hun viste ham deres Baabenskjold paa et lille Agatjegl,

indfattet i en Ring, som Gasparie bar paa sin Finger.

„Det kan man kalde et berømmeligt Ophav!“ raabte Don Philippe; „jeg troer ikke, at der hos Dronningen, min Moder, er en eneste Dame, som kan rose sig af at være af saa gammel Slægt; hvad siger De, Juniga?“

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Bager John D. Erstad.

Stomagersvend Chr. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen den 30te April 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortfat.)

„Den ældste Adel gaar ikke længere tilbage end til Kong Pelagius,“ svarede Spanieren; „Deres Høihed har Ret; der er hos os ikke et eneste Navn saa gammelt som Frøken de Barbejas’.“

„Hos os vilde hun være Grande af Spanien!“ udbrød Fyrsten; derpaa, idet han pludseligt skiftede Emne, forhørte han sig for, om Frøken de Barbejas holdt af at dansse, og om hun ofte tog til Bal paa de omliggende Slotte.

„Der er intet Slot i denne fattige Egn, Deres Høihed,“ svarede den gamle Dame sukende; „om Vinteren samle Bønderne sig for at dansse i Staldene;

det er en Virekassemand, der besørger Musikken; der spises Nodder og Æbler og drikkes tynd, daarlig Vin; Pigerne og Karlene hoppe foran hinanden med høirostet Latter; se, det er et Bal her."

"Men De tager vel til Byen om Vinteren?" begyndte Infanten igjen, idet han denne Gang henvendte sig til Gasparie.

Nei, Deres Høihed, vi boe her hele Aaret."

Don Philippe tog Broderiet, som laa paa Bordet og udfoldede det paa sine Knæ, idet han sagde: "Det var et vidunderligt smukt Arbeide! Udentviivl Deres Hænders Værk, min Frøken?"

"Ja, Deres Høihed," svarede hun med en befreden Mine.

Han vendte og dreiede i alle Retninger den lange Strimmel Musselin, der var overfyldt med Broderi, og tilføiede: "Til hvad skal det være? er det til Falbelader?"

"Det er en Alterdug," svarede hun med et svagt Smil.

"Og til hvilken Kirke bestemmer De denne Gave?"

"Jeg bestemmer den til vort fattige Kapel, Deres Høihed."

"Er der et Kapel her?" spurgte Fyrsten; "det glæder mig; det er Søndag imorgen, min Almisje-uddeler skal faa læse Messen der før vor Afreise."

Derpaa reiste han sig, hilste de to Damer med

en yndefuld Hovedbøining og trak sig tilbage i Skjæret af Faklerne, som bares af fire Tjenere, der stode opstillede foran Pavillonens Dør.

De to Damer sov ikke den Nat; Forbauselsen, en Slags Sindsbevægelse holdt dem vaagne. Især var Fru de Roquevire henrykt. „En Prinds af Huset Bourbon, en Infant af Spanien har gjort mig den Ære at træde ind i mit Huus!“ raabte hun idet hun rettede paa sin Natkappe, medens Gasparie, der sad ved Hovedgjærdet, sagde med en tankesuld Mine: „Hvem skulde have forudsagt for nogle Maaneder siden, at vi skulde modtage et saadant Besøg! Men, kjære Gudmoder, have vi ogsaa ydet hans Højhed alle de Æresbeviisninger, som skyldes ham? I Sandhed, vi have ikke engang gjort os Umage for at være ligesaa høflige imod ham som imod Chevalieren; vi have ikke budt ham en Forfriskning.“

„Man byder ikke Fyrster Noget, min Yndling,“ svarede den gamle Dame; „naar de ønske Noget, forlange de det; Etiketten byder det saaledes.“

„I Morgen vil Hans Højhed komme til Kapellet med hele sit Følge, det vil blive et smukt Syn.“

„Huffer Du Navnet paa den fornemme Herre, som ledsagede Fyrsten?“ spurgte Fru de Roquevire; „jeg var saa forvirret i det første Djeblik, at jeg har glemt det.“

„Han hedder Don Juan de Zuniga, Hertug af Benarande,“ svarede den unge Pige.

„Det er en smuk, ung Mand,“ tog den gamle Frue atter Ordet; „blot finder jeg, at han ikke taler meget, og at han har saa stolt en Mine, at man næsten ikke vover at see paa ham.“

„Det klæder ham dog,“ hvistede Gasparie.

Den følgende Dag begave de to Damer sig ad en Sidevei til Kapellet. Fru de Roquevire havde ønsket, at hendes Guddatter skulde have taget sin smukkeste Kjole paa og sine Baand med de livligste Farver; men Gasparie iførte sig en tarvelig, hvid Kjole med smaa blaa Pletter, og hun skjulte sit smukke lyse Haar under et Aniplingshovedtøi, hvis klare Net lod skimte hendes Kinds fine Runding og faldt som et Slør ned over hendes Hals.

Da de to Damer kom til Kapellet, var hele den landlige Befolkning forsamlet udenfor; der var Sngen i Kapellet's lille Skib, i hvis Baggrund man opdagede et Alter med tændte Bøglys samt kunstige Blomster og Lovværk af Flitterguld, og foran Alteret var der en Bedeskammel, bedækket med et rødt Fløiels Tæppe med Guldfrynser. Træbænken stod bestandigt paa den samme Plads, men var ogsaa beklædt med et smukt Tæppe af blaat Damask. Udenfor Kapellet udsurgte Chevalier de Roquevire med forvildet Blik og blottet Hoved forgjæves et Dusin Tjenere, der endnu vare beskæftigede med at

rulle Fodtæppet ud, som de skulde dække over Flisegulvet. Da han saae Fru de Roquevire, raabte han: „Naa, Frue, havde jeg ikke forudsagt det? Man er udsat for Alt, naar man er saa ulykkelig at befinde sig paa Krigsmænds Bei. Overalt, hvor de passere, er der Uorden. Hvad er det, de nu ville bestille her, og hvad betyde alle disse Tilberedelser?“

„Det er Hans Høihed, Hertugen af Parma, som vil begive sig herhen med sit Følge,“ svarede den gamle Frue med Kulde; „vidste De ikke, at han har sovet denne Nat i de Gauberts Kro?“

„Er det muligt!“ raabte Chevalieren, „han skulde overnatte i Mezel!“

„Ja, men, da dette Sted har mishaget ham, er Hans Høihed taget videre hertil,“ svarede Fru de Roquevire.

Et Dieblif efter kom Prindsen med sit Følge. Spanierne rede paa smukke Heste, som de styrede med en stolt Ynde. Don Philippe hilste de to Damer i Forbigaaende, gif ind i Kapellet og knælede paa Bedeskammelen ligeoverfor Alteret. Fru de Roquevire og hendes Guddatter standsede paa Kapellets Tærffel. Saa kom Don Juan de Zuniga for at indbyde dem fra Hans Høihed til at tage Plads nær ved Alteret, og bydende den gamle Dame Haanden, førte han dem til deres Bænk. Gudstjenesten blev høitideligholdt med Pragt; det var ikke længere en Kapucinermesse, udført af en lille Geistlig i lappet

Rutte; Fyrstens Almisjenddeleer forrettede Tjenesten i Messchagel af Guldklæde; Bægeret tilligemed Kanderne til Altervinen vare af forgyldt Sølv; de to Kirkebetjente bare hvide, kniplingsbesatte Messeskjorter, og Sølvvrogelseskorrene fyldte Kapellet med yndig Bellugt. Aldrig havde Gasparie som i dette Dieblif følt Livet i hele dets Fylde. Alle hendes Sjæls Evner vare pludseligt blevne vakte. Denne Pragt, denne Rigdom, al denne Storhed henrykkede hende. Familien Barbejas' Blod brusede i hendes Arer; hun sagde ved sig selv med stolt Glæde, at hendes Slægt kunde gaae jævnsides med denne castilianske Adel, hvis Repræsentanter hun havde for sine Dine, at hun stod paa samme Trin som disse Grander af Spanien, der i alvorlig Andagt bad omkring Infanten. En svag Sindsbewægelse blandede sig i hendes Stolthed, naar hun hørte, næsten ved Siden af sig, Lyden af en Spore, som gav Gjenslyd paa Flisegulvet, og det syntes hende, at En, hun ikke vovede at see paa, vendte sig imod hende.

Ved Messens Slutning standsede Infanten et Djeblif udenfor Kapellet, og, da han opdagede de to Damer, sagde han naadigt til Frøken de Barbejas: „Seg husker, at jeg igaar saae en prægtig Alterbug, som De har bestemt til dette lille Kapel. For at fuldstændiggjøre denne Gave, har jeg befalet, at

man dertil skulde føje alle de Brydelsler, som ere blevne benyttede idag."

„Naadige Herre, jeg takker Deres Højhed i alle de Troendes Navn, som gjæste denne fattige Helligdom," svarede Gasparie, idet hun højede Bænk med en saa ædel og yndefuld Bevægelse, at Fyrsten blev slaaet deraf og, henvendende sig til Don Juan de Zuniga, sagde paa Spansk: „Que hermosa nina!"

„Preciosa!" hviskede Don Juan; idet han kastede et Blik paa den Gruppe af Bønder, som holdt sig affides med Hatten i Haanden, forstenede i ærbødig Forbavselse, tilføiede han: „Una agucena en un zarzal!"

Førend Fyrsten steg til Hest, sagde han, henvendende sig til Frue de Roquevire: „Jeg vilde være meget kjed af at reise, Frue, uden at see Dem endnu en Gang, og jeg indbyder Dem tilligemed Frøken de Barbejas til at drikke Chocolate hos mig om en Time.

Der var i første Etage af de Gauberts Kro et stort Bærelse, daarligt flisebelagt og slet ikke gibset, hvor de fordums Giere sov. Man kom derop ad en smuk Bindeltrappe, hvis store Stene vare blevne slidte af Mulæjseldivernes plumpe, jernbeslaaede Sko. Væggene vare nøgne fra umindelige Tider, og der manglede mere end een Rude i Binduerne, som ikke vare forsynede med Gardiner, men Tapetmager-svendene, som vare i Fyrstens Følge, havde i mindre

end en Time forandret dette Bærelses Udseende. Et flanderst Betræk skjulte de tilrøgede Paneler, og Gliserne vare forsvundne under et tykt Tæppe. Lette Gueridoner tjente som Borde; Feltstole, beklædte med fryndjede Betræk, erstattede Lænestole, og silkebroderede Gardiner af indisk Musselin hang i brede Folder foran Vinduerne. I et mindre Bærelse, som stødte op til denne improviserede Salon, stod Infantens Seng, og der havde han sovet denne Nat.

(Fortfættes.)

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 19.

Lørdagen den 7de Mai 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Ved deres Ankomst fra Kapellet havde de to Damer fundet Don Juan de Zuniga i deres Hjem; han kom fra Brindsen for at hente dem. Spanieren var gaaet gennem Haven, og han holdt to hvide Roser i Haanden. Førend han forlod Pavillonen, bød han Gasparie disse Blomster. Den unge Pige tog dem rødmende og satte dem i sin Kjole; men en af Roserne knækkede og faldt; dens fine Bæger var brudt tæt ved Stilken. Don Juan tog den brudte Blomst op; men istedetfor at byde Frøken de Barbejas den, kysjede han den og gjemte den ved sit Bryst. Dette Galanteri fik den gamle Frue

til at smile. Efter Alt, hvad hun havde hørt fortælle om den spanske Charakter, saae hun deri intet Andet end en overdreven Høflighed, for Gasparie var det som en stum Kjærlighedserklæring; hun blegnede, sænkede Blikket og fulgte sin Gudmoder med bankende Hjerte og et svagt Smil paa Læberne.

Bordet var dækket midt i Salen; Pyramider af Sukkerværk hævede sig paa Bakker af massivt Sølv, og Chokoladen stummede i sølvforgyldte Kopper. Da de to Damer traadte ind, kom Fyrsten ind fra sit Værelse, og man forblev staaende omkring Bordet.

„Jeg tager en behagelig Grindring med fra dette Land,“ sagde Infanten. „jeg har her fundet Alt, hvad man kan ønske paa en Rejse, godt Ly og godt Selskab. Frue,“ tilføjede han, idet han trak en Ring af sin Finger og bød Fru de Roquevire den, „jeg beder Dem at bevare denne til Grindring om mig. Hvad Dem angaaer, Frøken,“ sagde han smilende og vendte sig til Gasparie, „forbeholder jeg mig at byde Dem min Brudegave senere.“

„Jeg vil aldrig gifte mig, Deres Højhed,“ sagde hun pludseligt udbrydende og med et Tonefald, som lod Alle forstaae, at det var hendes uroffelige Beslutning.

„Det er stor Skade,“ raabte Fyrsten en Smule forbavset. „Hvad kan jeg saa byde Dem som Gave? Jeg ønsker, at De skal have en Grindring om min

Gjennemreise her; forlang Noget, en eller anden Gunstbeviisning."

Hun rystede paa Hovedet, og, idet hun fik Dje paa en Bog, der laa aaben paa Bordet ved Siden af Fyrsten, pegede hun paa den og sagde: „Denne Bog, Deres Højhed."

„Diana af Montemajor?" sagde han; men De kan jo ikke Spanisk."

„Seg vil lære det, Deres Højhed," svarede hun næsten hvissende.

Fru de Roquevire drak med stolt Glæde den Chocolate, som Fyrstens Huushovmester skjæntede for hende; men Gasparie berørte kun med Læberne det brune Skum, der flød over Koppens Rand. Klokken slog tolv; det var Afreisens Time. Spanierne stege tilhest, Fyrsten førte Haanden op til sin Hat, Don Juan de Zuniga kastede et langt Blik til Frøken de Barbejas, som stod stiv og ubevægelig ved Weikanten, Trompeterne blæste en Fanfare, og Rytterskaren foer afsted i stærkt Trav.

IX.

Gasparie havde ikke ustraffet seet et Glimt af Verden og dens Storhed; hun var ligesom blevet blændet deraf, og der var efterladt Grindringer hos hende, som satte hende i Bevægelse i den Ensomhed, hvori hun igjen var falden tilbage. Hendes Aand var optagen af urolige Tanker, og hendes Hjerte

fyldt af en ubestemt Higen. Hun havde ladet en spansk Grammatik kjøbe i Aix og studerede den med en Slags Videnskab for at kunne læse den Bog, Fyrsten havde givet hende. Spansk har megen Lighed med Provencalsk, Tonefaldet i dette Sprog var forblevet i hendes Øren, og ofte gjentog hun ganske sagte de Ord, hun havde fastholdt. Ikke destomindre behøvede hun lang Tid for at forstaae Noget af Hyrden Sirenos forelskede Klager og af Hyrdinden Amarillides Sange; men, da hun endelig havde opfattet Betydningen af denne Prosa, blandet med Poesi, følte hun en bevæget Glæde ved at nære sin Aand dermed. Taarerne kom hende i Øinene, naar hun med dømpet Stemme, med et blidt og klagende Tonefald, gjentog:

Pasados contentamientos,
Que quereis,
Dexadme no me canseis!

hvad Florian, Hyrdedigteren, har oversat saaledes:

„O, søde og grusomme Grindringer,
Lad mig i Fred! Hvad ville I?“

Men senere, da de første Indtryk's Heflighed var bleven stillet, følte Gasparie en ubestemt Sørgmodighed, en mørk Rjedsomhed trænge ind i hendes Sjæl. Ligeoverfor sin Gudmoder var hun fjærligere end før. Sædvanligviis havde hendes Ansigt et Udtryk af blid Ro, men undertiden lod en pludselig Sindsbevægelse sig mærke i Lyden af hendes Stemme,

og hun tab, gjennembævet af forvirrede og smertelige Følelser. Fru de Roquevire opdagede ikke denne Længsel, denne hemmelige Uro; den gode Dame huffede ikke, at hun havde været tyve Aar; hendes Hjerte havde aldrig været ungt, og hendes rolige Indbildningskraft havde aldrig gjættet Noget. Det hændte flere Gange, at spanske Soldater standsede i syg eller udmattet Tilstand i de Gauberts Kro. Gasparie hjalp dem med Iver; ledsaget af sin Gudmoder, besøgte hun dem og henvendte frygtfomt nogle Ord til dem i deres Sprog; saa svarede de med de Udraab af Beundring og Erbødighed, der ere saa eiendommelige for de sydlige Folkeslag.

Da Efteraaret havde gulnet Bladene, og, da man saae talrige Skarer af Træfugle flyve forbi og tage Veien mod Syd, sagde Gasparie sukkenende til sin Gudmoder: „Nu kommer Vinteren, den triste Vinter!“

„Forrige Aar sagde Du, at hver Aarstid har sine Glæder,“ svarede den gamle Dame. „Du morede Dig med at løbe omkring i Haven med Træsko paa i Sneveiret og med at kaste Korn ud til de smaa Fugle.“

Troppernes Gjennemreise var ophøet, siden at Efteraarsregnskylleene havde opblødt Veiene. Man saae neppe med lang Tids Mellemrum en Mulæsel driver komme. Den Slags Folk bragte Nyheder omkring. En Dag fortalte de, at den spanske Armee

havde taget Winterkvarter i Piemont, og at Infanten var ved sin Broders, Kongen af Neapels Hof.

„Hans Høihed vil ikke komme denne Vei tilbage,“ sagde Fru de Roquevire sukfende; „fra Neapel vil han uidentvivel tage til sit Hertugdømme Parma. Vi faae aldrig den elskværdige Prinds mere at see.

Gasparie svarede ikke og løstede ikke Hovedet; hun vedblev at arbejde med Ansigtet vendt mod Vinduet; men hendes Hjerte blev pludseligt grebet af en usigelig Sorgmodighed. Den kolde Aarstid var nu heelt kommen; Bjerget Coussons Top var indhyllt i sin Snekappe, og Skarer af Krager fløj forvildede mod den matblaa Himmel.

„O, Winteren, den sørgelige Winter!“ gjentog Gasparie fra sin Krog ved Kaminilden.

En Dag, da hun var mere modløs og mere kulfkjær end sædvanligt, sagde hendes Gudmoder til hende:

„Hvad fejler Dig, min Yndling?“

Dette saa ligefremme Spørgsmaal fik Gasparie til at skjælve, hun lod sin Haand glide over Panden som for at bortjage en Tanke, der optog hende, og svarede med et Suf: „Jeg veed virkelig ikke . . .“

„Men jeg veed det,“ raabte den gamle Frue, „Du kjæder Dig. Nuvel, der er et Middel mod det: næste Aar ville vi tilbringe Winteren i Aix, hvis Gud lader mig leve saalænge.“

„O, kjære Gudmoder!“ raabte Gasparie, bestyrtet

ved disse sidste Ord, og hun kastede sig grædende i Armene paa den gamle Dame, som ogsaa gav sig til at græde. Da denne Bevægelse havde lagt sig lidt, sagde Fru de Roquevire, idet hun tørrede sine Øjne: „I Sandhed, jeg vilde ikke gjerne have, at Chevalieren saa os i dette Øjeblik; hans Hjerte vilde fryde sig altfor meget.“

Nogle Uger henraadt endnu; man var midt i Vinterens Hjerte; Jorden havde iført sig sit Klædebon af Farve som de visne Blade, der var ikke en Blomst tilbage i Haven eller paa Engene, som vare gulnede af Nattefrosten, og Bjerget Cousson, med sin snedækte Tinde og sine Skraaninger, beklædte med store Buske, hvis Blade vare blevne ganske sorte, lignede et mægtigt Sørgemonument, reist ligeoverfor de Gauberts Kro. En Eftermiddag, Dagen før Helligtrekongerfesten, sad Fru de Roquevire og hendes Guldatter i Kaminkrogen i den lille Dagligstue; den Første havde blundet lidt, den Sidste læste, hvilende sin Albue paa Lænestolens Arm, med Bogen paa sine Knæ.

„Hør, min Yndling,“ sagde pludseligt Fru de Roquevire, „det er imorgen Din Navnedag; iaften skal Jeannette bringe Dig en dejlig Kage, hun selv har lavet, og Chevalier de Roquevire kommer snart og byder Dig en Veste med en Mandelkage, ligesom sidste Aar; men jeg vil være den Første til at overrække Dig min lille Gave.“

Med disse Ord fremtog hun et Fløielsbaand, stuet igjennem et Smykke, som forestillede en Stjerne med fem Straaler, og slyngede det om Gasparies Hals, idet hun sagde: „Du seer min Dronning, det er Din Stjerne, Familien Barbejas Stjerne.“

„Denne er mere glimrende,“ svarede Gasparie jørgmodigt, og kysjede den gamle Dame; „Tak kjære Gudmoder!“

(Fortsættes.)

Foreslaet nyt Medlem:

Lærerinde Frk. Anna K. M. Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen den 14de Mai 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 24de Marts 1887 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 43 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Siden sidste Forsamling ere af Repræsentanter døde:

Dyrlæge, Baron F. Eggers og

Manufacturhandler N. Jonnesbech

og endvidere, af Administrationen

Justitsraad D. F. Olsen, R.

hvis lange og opofrende Virksomhed for Selskabet

Formanden omtalte med anerkjendende Ord, til hvilke Forsamlingen sluttede sig ved at reise sig.

2. Følge det fremlagte Regnskab for 1886, der findes trykt i Ugebladet Nr. 10 var der i 1886 udbetalt

i Pensioner til 187 Medlemmer	10,765	kr.
i Gratificationer til 440 Medl.	12,960	—
i rentefri Laan til 38 Medl. . .	18,600	—

Salt er saaledes 665 Medl. eller over 28 % af Selskabets samtlige Medlemmer blevne understøttede i 1886.

Den $31/1286$ udgjorde den alm. Fonds Formue
383,211 kr. 38 Ø.

Den $31/1286$ udgjorde Laane-
fondens Formue 47,423 — 11 —
den almindelige Fond har i 86 en Underbalance af
1583 kr. 37 Ø.

Laanefonden har i 86 et Overskud af 1520 — 98 —

3. Medlemsantallet var
den 1ste Januar 1886 2431.
i 1886 ere døde 63.
i — „ udmeldte og udsflettede 83. 146.
indmeldte nye Medlemmer 62.
Afgang altsaa . . 84.

Rest den 31te December 1886 . . . 2347.

Deraf Betalende . . . 2168.

Pensionister og Kontingentsfri 179.

4. Det paa Repræsentantsforsamlingen den 30 December f. A. bevilgede Beløb 100 Kr. til Forhøielse af ældre Pensioner er af Administrationen fordelt paa 10 Pensioner, hvorhos en ledig Portion af det Brodstke Legat er tildeelt Kammerassessor Müllers Enke, Medlem fra 1832 og 87 Aar.

5. Det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer foretoges den 25de Januar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter i Forbindelse med Administrationen og Executor testamenti i afd. Justitsraad Olfens Bo, ved hvilket Eftersyn Intet fandtes at erindre.

B. Til Beslutning.

6. Istedetfor afd. Justitsraad Olfen valgtes Professor L. F. Holmberg R. til Administrator for Resten af hans Functionstid (1887—89) i Overeensstemmelse med Lovens § 47.

7. I 1886 var der indkommet:

- a. 53 Ansøgninger om Laan
Heraf bevilgedes 42 til Beløb . 21,150 Kr.
- b. 566 Ansøgninger om Pension og Gratification
Heraf bevilgedes 411
til samlet Beløb 12,010 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse
medens følgende 20 Medlemmer tilstodes Pension
hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. A.

Nr.		Medl. fra	Ålder.
1790.	Urtekr. Boesens Enke	1832.	74.
1905.	— Jensen —	1837.	73.
1975.	Guldsmid C. Nielsen	1840.	78.
2000.	Stræderm. Baerens Enke . . .	1841.	72 ¹ / ₂ .
2274.	Bødker C. Lund	1843.	72.
2346.	Stræder Myns Enke	—	75.
2389.	Toldassj. Muderispachs Enke . .	1844.	77.
2625.	Politibetjent Saltøfs — . . .	1845.	76.
2805.	Musiklærer Møllers — . . .	1846.	73.
2812.	Malermester Holms — . . .	1846.	79 ¹ / ₂ .
3071.	Skomagerm. C. Jacobsen . . .	1848.	74 ¹ / ₂ .
3254.	Kammerassessor Ragerups Enke	1850.	73.
3280.	Mælhandler Olsens Enke . . .	—	73.
3305.	Dugmager Gottsches — . . .	—	74.
3342.	Bundtmager Kahrs — . . .	—	76.
3633.	Gymnastiklærer Grosz — . . .	1852.	63.
3738.	Snedkerfv. Sørensens — . . .	1853.	73.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter . .	1856.	84.
4690.	Lieutenant Bachmanns Enke . .	1862.	69 ¹ / ₂ .
5058.	Malerm. Toussiengs — . .	1865.	79.

8. Administrationen bemyndiges til at optage et Laan i Handelsbanken paa 17,000 Kr.

9. Det vedtoges at udslette 9 Medlemmer paa Grund af Kontingentrestance og at føre et Beløb af 84 Kr. til Udgang som uerholdelig Kontingent.

10. Det af Lovudvalget udarbejdede Udkast til nye Love forelagdes af Administrationen til Discus-

sion i Henshold til Tillæg til de nuværende Love. Under Discussionen bebudedes forskjellige Ændringsforslag. Af Hensyn til det Ønskelige i, at Lovudvalget kan faae Leilighed til at forhandle disse, anmodede Administrationen om, at Ændringsforslag indgaves inden 1ste Juli.

Følge Lovene vil det forelagte Udkaft blive bekjendtgjort i Ugebladet.

11. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted:

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Fuldmægtig Schlichtkrull.	De Samme
Kontorchef Fog.	og
Statsraad Lindberg, K. & D. M.	Assistent W. Knippel.

Anden Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Skoleinspektør Appel.	de 2 Førstnævnte.
Kammerraad Truelsen, R.	Skoleinspektør L. Brøchner-Larsen.
Profesor Holmberg, R.	— C. A. Bjerg.

Tredie Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Kapitain Zimmermann, R.	
General Wörishöffer, S. K. & D. M.	De Samme.
Fuldmægtig Wendel.	

Fjerde Klassification.

Afgaaede:	Balgte:
Urtekræmmer H. Bohn.	Samme
	og
	Manufacturhandler P. Buch.
	— Th. Raanevorff.

Femte Klassification.

Afgaaede:	Balgte:
Mekanikus Eichhoff.	De Samme
Beyellerer Heidenheim.	og
Løifabrikant Christensen.	Fabrikant C. A. Warburg.

Sjette Klassification.

Afgaaede:	Balgte:
Snedkermester Drelberg.	De Samme
Fabrikant Dberg.	og
Blikkenslagermester Mariboe.	Snedkermester L. C. Nielsen.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab. Kjøbenhavn April 1887.

Th. Svanekjær. A. E. Reimann. L. Holmberg.

Kierrumgaard.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1887.

Medlems-Nr.		Kroner
1705.	Kunstdreier Holsts Enke	40.
1714.	Bævermester N. Thorlunds Enke	30.
1719.	Kapitain Lunds Enke	30.
1742.	Bogbinder Tops —	30.
1792.	Anterfmed Halls —	20.
1795.	Glarimester Kleijs's Enke	30.
1830.	Blikkenslager la Mottes Enke	20.
1844.	Guldsmed Cordoja	40.
1888.	Toldassistent Rohdes Enke	40.
1917.	Urtekræmmer Offenhausens Enke	40.
1922.	Toldkontrollør Birchs —	30.
1928.	Murmester Beholdts —	40.
1930.	Sagførerfuldmægtig Lunds —	40.
1934.	Urtekræmmer Jegstrup —	20.
1939.	Kapitain Eibes —	20.
1945.	Skomager Fribergs —	40.
1955.	Parfymager Minéts —	40.
1966.	Torvemester H. Petersens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
1971.	Bogbinder F. Timmermann	40.
1974.	Snedkermester Neergaards Enke	40.
1978.	Skorstensfeier Schmidts —	30.
1982.	Theaterkontrollor Schjons —	40.
1986.	Skomager H. Gredstedts —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1996.	Guldsmedmester Henningsens —	40.
2001.	Handskemager Banemann	20.
2133.	Posjementmager M. P. Madjen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	40.
2159.	Høker Jeppejens Enke	40.
2198.	Skædermester J. Sieglers Enke.	30.
2199.	Skomager H. Bechs —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	40.
2257.	Uhrmager P. Hous —	40.
2281.	Politibetjent F. L. Willes —	40.
2293.	Malermester E. Meyer's —	40.
2322.	Factor Gehrkes —	30.
2328.	Guldsmed Dahlboms —	30.
2329.	Destillator C. Nielsens —	40.
2338.	Bud C. Cammer —	30.
2351.	Raskjætmager J. Sanders —	30.
2367.	Skædermester J. L. Mariager	40.
2380.	Tobaksfabrikor H. Schjøl's Enke	30.
2392.	Skædermester Lohmanns —	20.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2409.	Garvermester Ruus's Datter	20.
2421.	Stolemagermester Feddersen	40.
2475.	Manufacturhandler Jensen's Enke	30.
2476.	Skomager J. Petersens —	40.
2481.	Smedemester Wibachs —	20.
2486.	Snedfermester C. Winther	30.
2498.	Fernhandler Clausens Enke	30.
2506.	Meel & Grynhdler. Sørensen's Enke	30.
2514.	Tobaksfabrikør Hansens Datter	30.
2524.	Skraeder J. Jacobsens —	30.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	30.
2545.	Klokker Whisters Datter H.	40.
2571.	Snedfermester Kleinschmidts Enke	20.
2582.	Skomagermester J. Klemmeet	30.
2592.	Bogtrykkerjvend Hansens Enke	40.
2601.	Dreiermester Klæffels —	20.
2610.	Snedfermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2615.	Toldbetjent Bertelsens Datter	40.
2618.	Snedfermester P. Thyges Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	30.
2635.	Skomagermester Langstedts —	40.
2654.	Arrestforvarer C. Franzsens Enke	40.
2658.	Bødfermester C. Guntel	40.
2698.	Skorstensfeierjvend Poulsens Enke	30.
2702.	Smedemester J. Jensen	20.
2711.	Guldjmedmester Fugelsangs Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2715.	Bortner H. Jeppesens Enke	40.
2716.	Rjobmand N. Rossings —	20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms Enke	30.
2724.	Stolemager Njærs —	30.
2727.	Skibskapitain C. Baggers —	20.
2752.	— Møllers Datter	30.
2758.	Arbeidsmand Christensens Enke	30.
2759.	Skibstømmermand Wismann	20.
2763.	penj. Politibetjent L. Torgensen	40.
2771.	Pælebucker P. Peterjen	20.
2774.	Bødfermester J. Holmer	30.
2777.	Tobakfabrikør Svendsens Enke	20.
2788.	Malermester Fr. Witts —	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2808.	Toldassistent Bjerrings Enke	40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	Skraedermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter	40.
2881.	Overgymnastiflærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvarteermand Enemarks —	30.
2890.	Kammerraad Raarsgaards Datter	40.
2918.	Skomagermester Niechels Enke	40.
2925.	— C. F. Jensen	30.
2933.	Bødfermester Erichsens Enke	30.
2936.	Møbelhandler Kobans —	30.
2945.	Skomagermester Alsbergs Enke	30.
2947.	Skraedermester J. Lunds —	30.

Medlems-Nr.		Kroner
2951.	fhv. Grosserer J. Holm	40.
2962.	Hattfabrikant A. Thomsens Enke	40.
2973.	Uhrmager J. Hansen	20.
2989.	Musiklærer C. H. Keil	40.
3003.	Kunstdreier Osterbyes Enke	20.
3034.	Postbud J. Schrams —	40.
3035.	Hoboist J. Waters —	40.
3036.	Bogbinder Lappés —	20.
3045.	Mægler Thanings —	30.
3053.	penj. Hoboist C. Gronemann	40.
3063.	Snedkermester Høngaards Datter	30.
3088.	Factor Bjerrings Datter	30.
3093.	Kleinmed C. Brodmeyer	30.
3099.	Kof G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	40.
3105.	Frk. A. Borgen	25.
3107.	Snedkermester C. Ryhn	40.
3114.	Restauratør A. B. Madsen	40.
3133.	Tjenkræmmer Schoulunds Datter	40.
3140.	Skomager D. H. Behrens Enke	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.
3153.	Vævermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3170.	Bryggerkarl Jørgensens Enke	30.
3180.	Stolemager Ruffs Datter C.	40.
3191.	Skomager N. J. Peterjen	20.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3196.	Oversergent J. C. Gronemann	40.
3211.	Guldsmedmester H. Fischer	40.
3217.	Skomagermester Lunds Enke	30.
3223.	Restauratør Brenneckes —	20.
3224.	Oversergent Støvring's Datter	40.
3225.	Vinhandler L. Hansens Enke	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mørk.	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens Enke	40.
3282.	Ridestue Seegers —	30.
3297.	Bægter J. Laurjens —	30.
3299.	fhv. Landmand Petersens Hustru	30.
3301.	Skomagermester Petersens Enke	30.
3302.	Skædermester Fridels —	20.
3306.	Rattuntrykker Würks Datter	40.
3311.	Hørfabrikant J. Brunstovs Enke	40.
3340.	Skomagermester J. Lasjens	20.
3355.	Kollektor Bergs —	20.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J.	20.
3362.	Parfymager Søegaards — C.	30.
3373.	Skædersvend B. Bærensen	30.
3394.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter	30.
3398.	Skomagersvend J. Ebbejen	20.
3410.	Glarmester Maders Enke	30.
3417.	Manufacturhdl. Rosenstands Enke	30.
3429.	Brændevinsbr. N. Haarlov	20.
3434.	Tømmersvend D. Jensens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner
3437.	Theaterkontrollør Lenkewig Datter	30.
3438.	Havnefoged Røsters Enke	40.
3441.	Kirkebud C. Ottesens —	25.
3457.	Skomagermester J. T. Hoff	30.
3469.	Portner S. F. Hansens Enke	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorths Datter C. M.	30.
3489.	Hoboist C. Carlsen	20.
3490.	Detailhandler P. C. Madsen	30.
3493.	Skædermester A. Sørensens Enke	40.
3500.	Bødkermester C. F. Borch	40.
3507.	Malermester A. Nyegaard	30.
3549.	Tobakksfabrikør Roesøeds Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsens —	40.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens Enke	30.
3573.	Maler D. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Evalds —	40.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Villumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagerjvend C. Steffensen	40.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter J.	40.
3615.	Urtefræmmer N. Birch	20.
3616.	Værtshusholder J. Ssens Enke	40.
3638.	Handelsbetjent Dillebens —	20.
3651.	Tømmersjvend J. Buch	20.
3652.	Urtefræmmer Schyums Datter C.	30.
3662.	Snedkerjvend P. D. Lund	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3672.	Lømrer J. Ortvød	20.
3675.	Skædermester Mæhls Datter J.	20.
3676.	Manufacturhandler Hasses Datter	40.
3677.	Cancellisecretaire Møllers —	30.
3681.	Skædermester P. H. Keszjel	30.
3696.	Barber J. Ahlstrand	30.
3698.	Skomagermester J. Goldschmieding	20.
3714.	Slagter Steenbergs Enke	40.
3734.	Skomagermester Schmidts Datter J.	30.
3735.	Tapetserer Lindorffs Enke	20.
3742.	Institutbestyrerinde A. Drechjel	25.
3745.	Bærtshusholder P. Benzen	30.
3748.	— J. Knudsen	30.
3756.	Skomagermester H. P. Larsen	20.
3766.	Opfigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3776.	Blikkenslager Boytlers —	20.
3782.	Toldassijt. Creuzburgs Datter W.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Oland	30.
3789.	Damefræderinde Karen Petersen	40.
3795.	Skædermester R. Christensen	20.
3814.	Lømrersvend J. Schwand	20.
3816.	Kapitain Nissens Datter J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823.	Factor Rosenbergs — A.	40.
3832.	Oversergent Bergamedys — L.	40.
3884.	Skomagermester C. Alitgaard	20.
3835.	Snedfermester J. Neve	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3843.	Modehandlerinde M. Wivel	20.
3856.	Bærtshusholder J. Meyers Enke	30.
3863.	Løvmager Kolls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.
3868.	Skomagerm. J. J. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Søversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	— Lundsquists —	20.
3900.	Betjent Rostgaards —	40.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	30.
3928.	Rebflagermester Hasselpflug	20.
3932.	Kurvemager Jv. Strandbergs Enke	40.
3935.	Overkirurg Galtrups Datter C.	40.
3954.	Hosekræmmer Jensens — M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. C.	40.
3973.	Tømmersvend Hansens Enke	40.
3974.	Bærtshusholder L. Pedersens Enke	40.
3990.	Snedfermester Petersens Datter	40.
3993.	Rjobmand Bechs — L.	40.
3994.	Kommandør Tuxens — W.	40.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosferer Hagelbergs —	30.
4008.	Skomagermester C. Holst	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4013.	Justitsraad Sommers Enke	30.
4018.	Tøimager F. Bombeck	30.
4024.	Meel & Grynhandler Buchhorns Enke	20.
4027.	Skoleinspektør Appels	— 20.
4059.	Bademester J. Nielsens	— 30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs	— 30.
4088.	Sadelmagerjvend Fases	— 30.
4090.	Kunstdreier D. Wanzjens	— 30.
4093.	Bogmandskudst Thomjens	— 30.
4096.	Handelsbogholder Teklaffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Mollers Enke	20.
4132.	Federalmager Sjørgensens	— 40.
4139.	Bærtshusholder Albrechtjens	— 30.
4141.	Skomagermester Pihlgrens Datter	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4144.	fhv. Bogmand R. Hansen	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4161.	Bagermester C. Oldenstedt	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkerjvend J Hesters Enke	20.
4193.	Bagerjvend C. Hansens	— 20.
4212.	Detailhandler R. E. Petersen	30.
4214.	Høker H. Oljens Enke	40.
4228.	Garvermester C. Bjørnbeck	20.
4235.	Bærtshush. N. Hansens Enke	40.
4236.	Modehandlerinde S. Lassen	40.
4237.	Skomager Lundmands Datter H.	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4240.	Graver J. Bisbys Enke	20.
4244.	Guldsmed Engels —	40.
4245.	Høfer Allesøes Datter P.	20.
4258.	Værtshush. J. Kühnmund	20.
4266.	Malersvend J. Magreen	20.
4269.	Urtekræmmer Grandjeans Datter N.	20.
4272.	Skomagermester L. Koifjær	30.
4281.	— C. H. Nielsen	40.
4282.	Maler J. Lasjens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjøffenkarl N. Olsens Enke	30.
4294.	Skibskapitain Mobergs —	20.
4300.	Fyrassistent Nielsens —	30.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	40.
4311.	Toldassistent Glasers Enke	40.
4316.	Malermester Islins Enke C. C.	30.
4322.	Skræderm. Svanefjærs Datter S.	30.
4326.	Hoboist Liisbergs Enke J. C.	30.
4350.	Skrædermester W. Arenst	20.
4367.	Bogbinder J. Fristrup	20.
4368.	Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4375.	Statsraad Schybs Datter	30.
4385.	Skomagerm. S. Jørgensens Enke	40.
4391.	Musicus Holms —	20.
4394.	Postmester Bøegs —	40.
4403.	Porcellainsh. Christiansens Datter	30.
4417.	Krigsraad Gjerdrums Enke	40.
4419.	Værtshusholder Laurizens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner
4426.	Rebflager H. Børresen	20.
4427.	Baadsmænd Andersens Enke	20.
4436.	Politibetjent Gøtzs —	20.
4444.	Formand N. Danielsens —	30.
4445.	Urtekræmmer Hallesens Datter M.	30.
4458.	Gjæstgiver Nielsens Enke	20.
4468.	Husjomfru R. Fr. Jensen	30.
4474.	Vinhandler Keenbergs Datter	20.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4496.	Baabenmester Lebrechts Enke G.	30.
4506.	Dyrlæge Andresens Enke	25.
4513.	Bærtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Tømmersvend D. Hansens —	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.
4525.	Exercermester Debusmanns Datter	20.
4533.	Guldsmed Grandjeans Enke	20.
4535.	Strædermester A. Lunds —	20.
4561.	Skibskapitain Beck's —	20.
4564.	Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.
4570.	Bognmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemester J. Schouboe	30.
4577.	Barbeer Wiedemanns Enke	20.
4582.	Farver Lerkes Datter S. M.	30.
4587.	Bud Jahnsens Enke	40.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L.	30.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høker Storms — A. G.	40.

Medlems-Nr.		Kroner
4607.	Fyrbøder Rasmussen	20.
4644.	Klokker Gørh's Enke M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. A.	30.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	40.
4696.	fhv. Damefræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Skrædermester Krügers Enke	40.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C.	40.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Værtshusholder Petersens Enke A.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravør Krags Datter M. C.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	40.
4772.	Urtefræmmer Ovades Datter M. S.	30.
4788.	Skrædermester Wulff	20.
4796.	Postbud Bergs Enke	20.
4804.	Billedstjærer Carstensens Enke	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	40.
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frijs Datter A. M.	30.
4838.	Frugthandler J. Hansen	30.
4843.	Gjørtler Morrins Datter C.	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4852.	Informator Herh Datter J.	20.
4859.	Bodfermester Andersens Enke C.	20.
4866.	Stomagermester Bonnesens Enke	20.
4870.	Garverspend C. Sandbergs Enke	20.
4877.	Major Fastings Datter M. J.	30.

Medlems-Nr.		Kroner
4880.	Bogholder Mørcks Datter Fr. A.	20.
4910.	Bogmand Petersens —	20.
4924.	Hattemager Bogels Enke	30.
4927.	Læge Byrftings Datter Th.	30.
4943.	Snedker Therkelsens Enke	20.
4980.	Snedkermester Møllers Enke	30.
4990.	Malermester Andersens Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5004.	Guldsmed Rabbels Datter	20.
5006.	Gasværksbetjent Følkenberg	20.
5012.	Meelhandler Hildebrandts Enke	20.
5018.	Bogbinder Haases Datter S.	20.
5074.	Slagter Mahlers Datter	20.
5075.	Kanoneer Sendrups Enke	30.
5082.	Skomagermester P. A. Sørensen	20.
5083.	Stabssergent Oppenhagens Enke	20.
5085.	Architekt Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Oluffens — M.	40.
5130.	Rgl. Hof Møllers Enke	30.
5142.	Hattemager Ferré's Enke	20.
5149.	Oconom Poulsens Datter	20.
5157.	Agent C. Petersens Enke	30.
5169.	Kvarteermeister C. Erichsen	20.
5193.	Traadhandlerste M. S. Larsen	30.
5235.	Bortner P. Hansens Enke	30.
5256.	Urtekræmmer N. Johansens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner
5274.	Graver Petersens Datter.	35.
5278.	Snedker E. Andersens Enke	40.
5305.	Skibskapitain Ludvigsens Datter A.	20.
5323.	Bud Engelstrups Datter	40.
5341.	Skrædermester Bramers Datter	20.
5346.	Kleinmed Petersens Enke	20.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. E.	20.
5402.	Lærer Nehms Enke	20.
5415.	Porcellainsfabrikant Larsens Enke	30.
5419.	Møbelhandler Christensens —	20.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims —	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. E.	30.
5476.	Glarimester Hamanns Enke	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.
5593.	Pastor Huulegaards Datter E. E.	30.
5602.	Skibsbygger Westerbergs Enke	20.
5604.	Overkontrollør Jensmarks Datter	30.
5645.	fhv. Skibsfører E. Smith	20.
5651.	Garvermester Kings Datter	30.
5693.	Major Abyses —	20.
5729.	Murjvend Ohsens Enke	20.
5732.	Skrædermester P. Bondesen	20.
5747.	Skræderjvend P. Lassen	20.
5753.	Overpolitibetjent Mørcks Enke	40.
5791.	Oconom Frags Datter A.	20.
5797.	Toldassistent Schmidts Datter	30.
5803.	Kapitainlieutenant Havns Datter	20.

Medlems-Nr.		Kroner
5853.	Arsenalforvalter Ravnsborgs Datter	20.
5872.	Lærerinde Julie Møller	35.
5881.	Kammerraad Treschows Datter	30.
5883.	Manufacturhandler Ottesens Enke	20.
5889.	Wildthandler Post's —	20.
6035.	Snedker Bruuns Enke	20.
6039.	Bagermester J. Brammann	30.
6047.	Smedemester Nielsens Datter	20.
6130.	fhv. Institutbestyrerinde R. Jensen	30.
6216.	Fabrikant Møllers Enke	20.
6258.	Forvalter Albrechtsens Datter	20.
6478.	Overpolitibetjent Petersens Enke	20.
6709.	Cancellisecretaire Bradts Datter	20.
6751.	Bagermester Meyers —	20.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Nogle Øjeblikke efter aabnede Frants Døren til Dagligstuen med en fuldstændigt forbløffet Mine og sagde hurtigt, idet han saae tilbage: „Der er en ung Officeer, som lige er stegen af Hesten ved Krodøren; han har en Tjener med sig, der bærer en Veste. Jeg veed ikke rigtigt, hvad det er, han siger, men jeg troer, han spørger efter Frøkenen.“

„Bed ham træde ind,“ svarede Fru de Roquevire, idet hun reiste sig.

Gasparie blev siddende; hun var bleg af Forbauselse og Bevægelse.

„Her er han,“ sagde Frants og aabnede Fløj-døren paa vid Gab.

Det var en Spanier, og Gasparie hufkede strax hans Ansigt, hun havde seet ham i Kapellet, i Prindsens Følge. Han nærmede sig alvorligt, gav Tegnet til Tjeneren at stille Skrinet paa Bordet, og

efter at have buffet for de to Damer, jagde han paa Spanst til Gasparie: „Seg er en af Hans Højheds, Hertugen af Benarandes, Adelsmænd; Hans Naade har befalet mig at lykønske Frøken de Barbejas i Anledning af hendes Navnedag og at byde hende disse Blomster fra ham.“

Derpaa aabnede han Skrinet, som indvendig var beklædt med frisk Mos, tog en prægtig Bouquet op og rakte den til Gasparie. Den unge Pige havde fuldkomment forstaaet, hvad han havde sagt og bejæmpende sin Overraskelse, sin dybe Bevægelse, svarede hun med besked og fortryllende Bærdighed:

„Tak Hans Højhed fra mig; sig ham, at jeg sætter stor Pris paa dette Vidnesbyrd om, at han erindrer mig, og at jeg opsender Bønner for hans Lykke.“

„Hans Højhed er altsaa her paa Egnen?“ raabte Fru de Roquevire.

„Hans Naade har været i Aix siden i forgaars,“ svarede Adelsmanden, stadigt paa reent Castillansk.

„Vil han blive der nogen Tid endnu?“ spurgte Gasparie.

„Maaskee mindre end en Uge,“ svarede Spanieren alvorligt; „hvis Gud vil, agter Hans Højhed at være i Madrid til Lysefesten.“

„O, saa snart!“ hvistede Frøken de Barbejas; vendende sig mod Adelsmanden afskedigede hun ham derpaa med Venlighed uden at gjøre et Skridt for

at følge ham til Døren; i hendes Tanker stod han under hende, efterfom han modtog Befalinger fra den, som hun betragtede som sin Lige.

„Frants, giv Tjeneren en Louisdor,“ sagde Fru de Roquevire sagte. Derpaa udbrod hun, idet hun kom hen til sin Guddatter: „Han er dog reist tredive Mil, den værdige Adelsmand, for at bringe Dig denne Bouquet! Og Hans Højhed, som gjør Dig den Ære at huske, at det er Din Navnedag imorgen! Det kan man kalde fiint Galanteri. Du maa være rigtig fornøjet.“

Gasparie sad med Panden sænket over sin Bouquet, og hendes Taarer faldt imellem Rosenbladene, hvis Duft hun indaandede med tilbagetrængt Sindsbevægelse. Den gamle Dame betragtede hende et Øjeblik med Forbauselse; som om et Lys gik op for hende, hvistede hun, idet hun løftede Armene mod Himlen: „Store Gud! nu er hun ligesom sin stakkels Moder!“

Fru de Roquevire havde, i Mangel af Evne til at gennemskue, et stort Fond af Klogskab; hun forstod, at det vilde være farligt at gaae tilbunds i denne Afgrund af ubestemte Følelser og Modsigelser, som man kalder et ungt Pige hjerte. Istedetfor at udspørge Gasparie, hentede hun dybt inde i et Skab en stor Tajancevase, prydet med hendes Vaabenskjold, for at anbringe den smukke Bouquet af spanske Roser og Jasminer paa en værdig Maade.

Chevalier de Roquevire kom imidlertid med sin Mandeskage i en Kiste under Armen og med en triumpherende Mine. Ved Synet af Bouquetten rynkede han sine Bryn, og, da han ikke vovede at tillade sig et ligefremt Spørgsmaal, sagde han efter at have lagt Mandeskagen paa Bordet: „Se, det er en Sjeldenhed! Man har nutildags en vidunderlig Kunstfærdighed i at fremdrive om Vinteren, hvad der vøyer naturligt om Sommeren i Haverne. Alligevel vilde man ikke i ti Miles Omkreds kunne finde en Bouquet som denne.“

„Den kommer længere borte fra,“ sagde Fru de Roquevire kolddt.

Chevalieren saae omkring sig, dannede sig ved sig selv nogle Formodninger, og, da han ikke gjættede Noget, mumlede han, betaget af Uengstelse: „Ak, den er maaskee falden ned fra Himlen; derpaa tilføiede han ganske høit: „Seg holder ikke af Blomster.“

Gasparie nærmede sig og tog Bouquetten bort som før at unddrage hans Dine en ubehagelig Gjenstand. Først da opdagede han, at hun havde grædt. Denne Opdagelse satte ham igjen i godt Humør.

„Hvad feiler Dem dog, Frøken?“ sagde han til hende, „jeg finder Dem helt sørgmodig og med et Ansigt, hvidt som Vov; det er Kjedsommeligheden ved at leve ene, som gjør Dem saa bleg, De maa gifte Dem . . .“

„Seg tænker ogsaa paa det,“ svarede hun alvorligt.

„Med hvem da?“ raabte han bestyrtet.

„Med Gud!“ hvistede hun.

Han betragtede hende, rystende paa Hovedet, udstødte et Suk og svarede: „Nu vel, desto bedre!“

Den samme Dag, om Aftenen, sagde Fru de Roquevire med bedrøvet Stemme til sin Guldatter: „Du vil altsaa være Nonne?“

„Åt ja,“ svarede hun med en bekræftende Bevægelse.

„Naar jeg er død, mit Barn,“ tog den gamle Dame Ordet igjen, med Øjnene fulde af Taarer.

„Troer Du, jeg nogensinde vilde forlade Dig?“ raabte Gasparie og knælede, lænende sit Hoved paa sin gode Gudmoders Skulder med en næsten barnlig Bevægelse; „det var, fordi mit Hjerte var saa bedrøvet, at jeg har talt saaledes.“

Hendes Gudmoder kysjede hende paa Panden og sagde kjærligt: „Naa, naa, det gaaer over!“ Men, da hun saa husede den smukke Paulines Kjærlighed og uroffelige Bestandighed, tilføjede hun jagtere: „Åt, maaskee . . .“

Omtrent en Uge efter Helligtrekongerfesten gik de to Damer henimod Middag ud at spadserere i Solskinsveiret. Luften var mild, Himlen var reen og blaa, og Bjergregionernes uberørte Sne strakte sig i lange, hvide Flader i Horizonten. Medens Fru de Roquevire hvilede sig paa et Sted, hvor

Klipperne gav Ly, var Gasparie forblevet i Engens Udkant, kaldte ad Hjorden, som græssede, og fordelte de Stykker Brød, hun medbragte i sit Forklæde, til Faarene. Førend hun vendte tilbage til sin Gudmoder, gik hun endnu nogle Skridt og saae ud ad Veien, i Retning af Nedre-Provence.

I samme Dieblis kom en Flok Ryttere tydeligt tilsynne nedenfor Landsbyen, i kort Afstand fra Gauberts Kro. Der kunde nok være en Snees, og de vare ikke Krigsfolk; thi de havde hverken Trompet eller Fændrik i Spidsen.

Bed Synet af denne Rytterstare skjælvede den unge Pige saaledes, at hendes Been ikke kunde bære hende, og hun strakte sine Arme frem som for at søge en Støtte. Saasnart hun kom sig lidt af sin Sindsbevægelse, vendte hun tilbage til den gamle Dame og sagde til hende i en usigelig Forvirring: „Lad os gaae hjem, Gudmoder, lad os gaae hjem; her kommer Fremmede . . . Hører Du Hestetrampen? De komme denne Wei!“ . . .

„Skulde man bringe Dig nok en Bouquet, min Yndling?“ raabte den gamle Dame, selv lidt bevæget, og fremskyndte sine Skridt.

X.

Det var den stolte Don Juan de Zuniga, som kom; han traadte med sit Følge ind i Gauberts Kro, og

et Øjeblik efter fremstillede han sig ved Pavillonens Dør.

Frøken de Barbejas havde en Forudfølelse af en eller anden stor Begivenhed, som vilde forandre hendes Liv. Da hun kom hjem, satte hun sig i den lille Dagligstue, bleg af Sindsbevægelse, skjælvende ved den mindste Lyd og trykkende sin Gudmoders Haand i sin. „Hvad tænker Du dog paa?“ udbrod Fru de Roquevire; „hvad er det for Forestillinger, der opfyldte Dig? Du forbauses over at see denne Adelsmand igjen? Deri er der virkelig ikke noget Besynderligt. Der er hændet os noget ganske anderledes Mærkværdigt, dengang Hans Højhed, Infanten Don Philippe, sad der i den Lænestol og udspurgte mig om Dit Stamtræ. Na, na, fat Dig, min lille Dronning.“

Disse venlige Ord gjorde ikke nogen stor Virkning paa Gasparie; men, da Don Juan de Zuniga viste sig, gjenvandt hun al sin Koldblodighed. Rejsende sig med beskeden og rolig Værdighed, hilste hun ham med sænket Blik, Panden straalende af Stolthed; hun lignede en Infantinde, som giver en Ambassadør Audients; derpaa tog hun Blads ved Siden af sin Gudmoder. Spanieren betragtede hende et Øjeblik med kjærlig Beundring, med dyb og stille Glæde. Hendes Skønhed var betagende; de hemmelige Bevægelser i hendes Sjæl affpeilede

fig i hendes Øjne, hvis mørke Øjstene havde den sorte Diamants Glans. En let Blegghed bedækkede hendes Ansigt, men af og til udbredte en svag Rødme sig over hendes Kinder, som om flygtige Lysstjær fremkaldtes af de Blik, Don Juan fæstede paa hende.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fabrikbestyrer P. Lonquist.

Skibsbygmester Chr. N. Laurrup.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen den 21de Mai 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Værtshus.

(Fortsat.)

Denne straalende Skjønhed blev forøvrigt ikke fremhævet ved noget kunstigt Middel; Gasparie havde ikke skiftet Dragt efter Spadseretouren. Hun bar en tarvelig Kjole af brunt Klæde, som var vævet i Bjergegnene; hendes lille, flade Hovedtøi havde hverken Pompons eller Sløifer; det store, hvide Fichu var beskedent lagt overkors op under Hagen, og hun bar det korte Fløjelsbaand med Guldstjernen, som hendes Gudmoder havde givet hende. Spanieren nærmede sig hende og gjorde en Bevægelse for at kysse hendes Haand; men hans Læber berørte blot den hvide Manchet, som omgav Haand-

leddet; derpaa vendte han sig mod Fru de Roquevire og sagde paa Fransk, i en alvorlig Tone og med et Anstrøg af Stolthed: „Jeg hedder Don Juan de Zuniga, og jeg beiler til Frøken Gasparie de Barbejas' Haand.“

En Sky gled forbi den gode Dames Øjne, hun blev ligesom blændet; alligevel var hun istand til at svare: „Min Gubbatter maa selv sige, om hun modtager den Ære, som Deres Excellence viser hende.“

Derpaa vendte Don Juan sig imod Gasparie med en stum, bedende Bevægelse. Hun fæstede et eneste Blik paa ham, hvæiede Hovedet til Tegn paa Samthkke og gav ham Haanden.

„D!“ raabte han, „De opfylder alle mine Ønsker! Tilgiv mig, dersom jeg ikke forstaaer at udtrykke al min Kjærlighed, hele min Lykke . . .“

„Tal til mig paa Spanst,“ sagde hun smilende til ham; „jeg vil godt kunne forstaae Dem.“

„Er det muligt? De har lært det skønne spanske Sprog!“ Derpaa tilføjede han sagtere: „De elskede mig altsaa?“

Hun betragtede ham med et langt Blik og gjorde et benægtende Tegn.

„D, jeg troer Deres Dine,“ raabte han, „jeg troer mit eget Hjerte; De elskede mig; jeg havde en Anelse derom, jeg vidste det. Grindringen om Dem var stedse nærværende i mit Hjerte. Jeg er vendt tilbage heelt nede fra Stalien for at sende

Dem denne Bouquet paa Deres Navnedag, Hellig-trefongersdag; thi De bærer et kongeligt Navn. Dengang Don Blas de Mora fortalte mig om den Modtagelse, De havde givet ham, blev mit Hjerte opfyldt af Haab. Jeg forstod, at De ikke havde glemmt mig.

Jeg kom . . . "

„Denne Adelsmand underrettede mig om, at De skulde være i Madrid til Lysefesten,“ sagde Gasparie, forstyrret midt i sin Lykke ved Tanken om en ny Adskillelse; „Reisen er lang, og Dagen nærmer sig . . . Min Herre, De skal altsaa rejse?“

„Jeg burde allerede være nær ved Grændserne,“ svarede han; „Kongen kalder mig til sig, og jeg maa i Overmorgen begive mig ad Spanien til.

„Vil De lade mig rejse alene?“

Forvirret i sin inderste Sjæl, foldede Gasparie Hænderne, betragtede sin Gudmoder med taarefyldte Øjne og hvistede: „Nei, Don Zuniga.“

De bleve ægteviede den følgende Dag ved Middagstid i det lille Kapel, og det var den fattige Kapuciner munk, som gav dem den ægtefabelige Betsignelse, efterat Erkebiskoppen i Aix havde givet sin Tilladelse dertil.

Efter Ceremonien omfavnede Fru de Roquevire sin Gubbatter og sagde grædende til hende: „Reis, min Yndling, vær lykkelig og glem aldrig Din gamle Veninde!“

„Kan jeg nogensinde skilles fra Dig?“ raabte Gasparie: „Min gode Gudmoder, Du skal komme til Spanien, Du skal følge med mig, ikke sandt?“

„Ja, jeg vil ende mine Dage hos Dig,“ svarede den gamle Dame, idet hun trykkede hende i sine Arme, „men lad mig nu blive her. Snart kommer jeg til Dig, og, seer Du, jeg vilde gjerne bringe Dig Noget; gjætter Du det ikke?“

„Salgsdocumentet for Ruinen,“ raabte hun, „jeg havde allerede tænkt derpaa.“

(Sluttes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Høker P. Mortensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

1ste Qvartals-Regnskab 1887,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

— x —

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.	
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			21214	1
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	564	32		
anviist for dette Kvartal Hs. Maj.				
Kongens Bidrag	40	"		
Gr	604	32		
deraf er indkommet Kr. 418. 82			418	8
affrevet som uerholdelig » 84. "	502	82		
Restance ultm. dette Kvartal . .	101	50		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 99de Aargang Nr. 1—13			1281	1
4. Renter af Vituben og Danst Arbejderbank			30	5
5. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal . . .	190	"		
anviist for dette Kvartal	4389	"		
Gr	4579	"		
deraf er indkommet	4309	"	4309	
Restance ultm. dette Kvartal . .	270	"		
6. Optaget Laan i Handelsbanken .			17000	
=			44253	5

Kjøbenhavn, den 31 Marts 1887.

Overensstemmer
Th. J. Svanefjo

Udgift.

	Fr.	D.	Fr.	D.
Pensioner:				
anviste for dette Kvartal	2810	"		
udbetalte i Kvartalet	2810	"	2810	"
naaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
Lønninger			2297	06
Andre Administrationsomkostninger			209	60
Ugebladets Trykning			353	08
Gratificationer:				
anviste for dette Kvartal	11990	"		
udbetalte i Kvartalet	11890	"	11890	"
naaffordrede ultm. dette Kvartal .	100	"		
Rentefri Udlaan:				
anviste for dette Kvartal	20850	"		
udbetalte i Kvartalet	20850	"	20850	"
naaffordrede ultm. dette Kvartal .	"	"		
Renter af Laanet i Handelsbanken albo, Kassebeholdning ultm. 1ste Kvartal 1887			42	50
			5801	05
	=		44253	29

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

ed Kassekontrollen.

. C. Reimann. Solmberg.

Pierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 22.

Torsdagen den 28de Mai 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Aanderstøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Gauberts Hørtshus.

(Sluttet.)

„Til Foraaret vil jeg komme til Dig i Madrid,“
tog Fru de Roquevire Ordet; „jeg vil forpagte
Kroen bort, og, eftersom Frants og Jeannette ikke
have Noget mere at gjøre her, saa vil jeg tage dem
med mig.“

De Nygifte reiste den næste Morgen. Den
samme Dag tog Fru de Roquevire til Gipières;
hun følte Sorg ved denne øieblikkelige Adskillelse
og søgte lidt Adspredelse. Chevalier de Roquevire
spadsjerede foran sit Huus med Hatten paa og Armene
forslagte over Brystet. Da han opdagede den gamle
Frue, raabte han med et Slags Latterudbrud: „Naa,

Frue, jeg gjør Dem min oprigtige Compliment; De har giftet Deres Gubbatter bort; man har just nu underrettet mig derom. Det er en heel Roman; hun har ægtet en Udlænding, en Mand, der er falden ned fra Skyerne."

Den gamle Dame satte sig paa Terrassen, bød Chevalieren en Priis Tobak og sagde roligt:

"Jeg kom for at melde Dem dette Ægteskab; alle mine Onsker ere bønhørte; Frøken de Barbejas er bleven gift, som det sømmer sig for hendes Stand; hun har ægtet Don Juan de Zuniga, Hans katholske Majestæts Staldmester, Hertug af Benarande, Marquis af Huelamo, Greve af Juensalida og tre Gange Grande af Spanien."

"Tilføi, hvis De vil, Prinds af „Ruinen“, som han har faaet med sin Kone," raabte Chevalieren med tilbagerængt Brede.

"Jeg tager Dem paa Ordet," udbrød den gamle Frue.

Derpaa tilbød hun ham en høi Priis for Familien Barbejas Herresæde. Chevalieren spidsede Øren ved disse Forslag, og han trøstede sig lidt ved at fælge for en ublu Priis det gamle, halvt sammenfaldne Taarn og det lille Huus, hvoraf han havde lavet en Stald til sine Faar; men, da han efter Documentets Underskrift havde bortført sin Pengesæk, sagde han til Fru de Roquevire:

"Der klæber Mangler ved dette Salg; der er

flere Artikler i Dokumentet, der maa forandres; vi maae føre Proces!"

Alt dette foregik i det Herrens Aar 1746. Ved Revolutionens Begyndelse eksisterede ingen af de i denne Fortælling omtalte Personer mere. Siden den Tid er „Ruinen“ heelt styrtet sammen, og der er intet Spor tilbage af Familien Barbejas gamle Taarn. De Gauberts Kro er solgt som National-eiendom; Façaden har ikke længere det samme Udseende, og i en Aarrække har den „grønne Ged“ ikke figureret paa Krosfiltet; men man husker endnu der paa Egnen Spaniernes Gjennemreise, og et af Værelserne i Kroen, det, som fører ud til Vindeltrappen, ad hvilken man stiger op til første Etage, kaldes endnu Brindsens Værelse.

Kun en Kjole.

(Af S. Landsberger).

Mr. Edward befandt sig virkelig i en høist fatal Situation: thi hvad maatte Mr. G. W. Chesterfield tænke om ham, naar han saaledes svigtede sit givne Ord? I Nødsfald maatte man altsaa see at finde paa en saa høflig og sandsynlig Undskyldningsgrund som mulig for, at Mr. Edward til sin smertelige Beklagelse var forhindret i at modtage den elskværdige Indbydelse til Dinér. Den virkelige Grund, at han ved en utilgivelig Forsømmelighed fra Jernbaneexpeditionens Side eller maaste ved en lige saa uundskyldelig Efterladenhed fra Hotelpersonalets Side endnu ikke havde modtaget sin Ruffert, i hvilken det efter Mr. Edwards Begreb mest uundværlige Klædningsstykke ved en Præsentationsvisit, nemlig en Kjole, befandt sig, — denne latterlige men aldeles sandfærdige Kjendsgjerning kunde han naturligvis paa ingen Maade tilstaae sin tilkommende Svigerfader. At endvidere dette ubehagelige Tilfælde hændte paa

en Søndag, hvor som bekjendt alle Butikker ere lukkede i London, — følger naturligvis af sig selv. Og møde i almindelig Selskabsfrakke til en Dinér, hvor han ovenikjøbet skulde have den Ære at blive præfenteret for sin Tilkommende, Miss Edith, — nei, Mr. Edward var virkelig altfor meget Gentlemann til at begaae en saa utilgivelig Forsyndelse imod Etik og Brug og imod god Tone. Naar, man maatte foreløbig see at væbne sig med Taalmodighed; der var jo endnu 2 Timer til Dinér'en, og Mr. Edward besad heldigvis en tilstrækkelig stor Portion af den engelske Flegma, til at han med No kunde imødesee Sagens videre Udvikling.

Langsomt forlod han sin Observationspost ved Vinduet, hvis Ruder han for tiende Gang havde mishandlet ved at tromme en Marsch af den sidste nye Opera paa den, lagde Hænderne paa Ryggen, gik to Gange forsigtig frem og tilbage i Stuen og blev saa pludselig staaende midt i den, fortabt i Beskuelsen af Loftsmaleriet. Efter at han tilstrækkeligt nøie havde overbevist sig om, at det havde samme Grundtone som det røde Tapet, tog han mekanisk sit Cigaretui og tændte en ægte importeret Havannefer til en Krone. Derpaa strakte han sig i hele sin Længde paa den kostbare Divan og hengav sig med Iver til den aandrige Bestjæftigelse at lave Ringe, en Kunst, hvori Mr. Edward ubestridelig var en stor Mester.

Han følte endnu i alle sine Lemmer Trætheden efter den lange Reise fra Edinburg til London. Rigtignok er denne Tur en af de hurtigste i England og Vognene ere fortrinlige, men man begaaer dog altid et Attentat paa sin Bekvemmelighed, naar man indlader sig paa en Tur med Jernbanen. Og han kunde jo ikke godt jende en af Firmaet James Worther & Søns Prokurister ud i denne Anledning; thi det hører nu engang til de vedtagne Vidtløstigheder ved en Forlovelse, at man personlig maa afgjøre denne Sag. Der er visse Fordomme, som man ikke kan see bort fra.

Efter Mr. Edwards Mening havde det imidlertid været fuldkommen tilstrækkeligt, om Firmaet James Worther & Søn paa Firmaet G. W. Chesterfields telegrafiske Spørgsmaal: „Hvad er Deres Mening om et Egtekab imellem Mr. Edward og min Datter Edith?“ havde telegraferet tilbage: „Tilbudet modtaget.“ Sagen var jo saa lidt kompliceret som vel mulig. Et Hus, der, saaledes som G. W. Chesterfield, blev vurderet til to Millioner Pund Sterling, som i al sin Tid havde nydt almindelig Tillid paa Børserne og Firmaet James Worther & Søns i Særdeleshed, en Forbindelse med saadant et Hus maatte i enhver Henseende kaldes passende. Tilgiften, Miss Edith — Mr. Edward betragtede i dette Dieblif med Velbehag hendes Portrait, som Mr. Chesterfield havde givet ham i Morges, da han

gjorde ham sin Opvartning, — denne Tilgift fandt man sig gjerne i. Hvad skulde saa alle disse Vidtløftigheder med Præsentation o. s. v. til?

Han stak derpaa Fotografiet med et Smil i sin Brystkomme og tog et kostbart Guldkronometer op af Brestekommen. „Goddam, allerede 5! nu bliver det alligevel for sent.“ Han trykkede to Gange paa en Porcellainsknap ved Siden af Divanen, og befalede den indtrædende Tjener at bringe Papir, Pen og Blæk.

Efter at han havde kasseret det første halve Dussin Penne og erklæret, at Blækket var for blegt og Papiret ikke glat nok, var det endelig lykkedes ham at faae sat nogle undskyldende Linier sammen. Det ligefremme, sædvanlige Ildebefindende vilde i dette Tilfælde have været latterligt, derfor var han saa snedig at fabrikere et bestemt Sygdomstilfælde og anførte, at det var „en pludselig Forstuvning af den høire Ankel, hvilken Lægen dog haabede skulde være restitueret imorgen.“ Derpaa lagde han Brevet i en Convolut, hvorved han paa Grund af den utilstræffelige Gummering fik Leilighed til at gjøre nogle bittre Bemærkninger om den engelske Gummifabrikation og skrev saa med store, stive Bogstaver Adressen: „Mr. G. W. Chesterfield, City III, 18 Buckinghamstret“; derpaa trykkede han atter to Gange paa den omtalte Knap, og befalede Tjeneren at besørge Brevet omgaaende. Efter at

have udført denne besværlige Handling tændte han atter en Havanneser og strakte sig paa Divanen i den behagelige Følelse at have opfyldt sin Pligt og optog atter den interessante og underholdende Beskjæftigelse at lave Ringe.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Mekanikus Aug. Lyngbye.

Sparekasseinspecteur B. S. B. Faber.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Forflag

til Love for

det forenede Understøttelseselskab

Borgervennen

fremfat paa

Repræsentantforsamlingen

den 24 Marts 1887.

— * —

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri.

1887.

Første Kapitel.

Om Selskabet og dets Virksomhed.

§ 1.

Selskabets Navn er: „det forenede Understøttelsesselskab Borgervennen“ og dets Formaal: at komme dem af dets Medlemmer, der paa Grund af Alderdom, Svagelighed eller andre særdeles Omstændigheder trænge til pekuniær Støtte, til Hjælp.

§ 2.

Enhver i Kjøbenhavn, paa dens Grund eller i Frederiksberg Kommune bosat Person, hvis Aar og Udkomme gjør det rimeligt, at han eller hun vil kunne virke for Selskabets Formaal og ikke vil søge Understøttelse, medmindre en Forandring til det Bærrer i deres økonomiske Stilling skulde indtræde, kan blive optagen som Medlem af Selskabet. Bortflytning fra de nævnte Kommuner medfører ikke Udelukkelse af Selskabet.

Den, der ønsker at blive Medlem, maa dertil skriftlig foreslaaes af et Medlem af Selskabet. Optagelsen bestemmes af Administrationen, efter at den Paagjældendes Navn og Bopæl forud har været indrykket i Selskabets Blad og ingen Indsigelse mod Optagelsen er indløben.

Medlemsantallet er uindskrænket.

§ 3.

Er Nogen paa Grund af et urigtigt Foregivende bleven optaget i Selskabet, skal den Paagjældende dog ikke nyde godt heraf, men Sagen bliver af Administrationen at andrage i næste Repræsentantforsamling, der da afgjør, om Vedkommende skal udslættes af Selskabet.

§ 4.

Selskabets Medlemmer inddeles i følgende 6 Klasser:

1. Civile kongelige, kommunale og offentlige Institutioners Embeds- og Bestillingsmænd.
2. Geistlige og militære Embeds- og Bestillingsmænd; endvidere alle ved Universitetet, Kunst-academiet, Museer, Skoler, Hospitaller og Kirke-gaarde ansatte samt Læger, Studerende og Kunstnere.
3. Alle til Handels- og Søfartsstanden henhørende.
4. Fabrifanter, Apothekere, Møllere, Bagere, Bryggere, Brændevinsbrændere, Bogtrykkere, Lithografer, Typografer, Uhrmagere, Instrumentmagere, Garvere, Tøimagere, Restauratører, Værtshusholdere, Vognmænd mfl. saavel Hovedpersoner som Medhjælpere.
5. Haandværkere, der arbejde i Træ, Steen, Metaller og Glas samt Malere.
6. Alle andre Haandværkere.

I Tvivlstilfælde afgjør Administrationen, til hvilken Klasse ethvert Medlem skal henregnes.

Ethvert Medlem skal ved Indtrædelsen modtage et Exemplar af Lovene, der betales med 1 Kr.,

som beregnes Kassen til Indtægt. Lovbøgerne skulle være gennemdragne og forsynede med Selskabets Segl; de lyde paa Bedkommendes Navn, Livsstilling, Medlemsnummer, Indtrædelses Datum og Aar samt til hvilken Klasse Bedkommende henhører og underskrives af Administrationen.

Ældre Medlemmer kunne erholde nye Lovbøger udfærdigede mod en Betaling af 35 Dre.

§ 5.

Naar en gift Mand, der er Medlem, dør, indtræder hans Enke i hans Numer. Naar en Enke eller Pige, der er Medlem, gifter sig, indtræder hendes Mand i hendes Numer. Ophæves et Ægtefælskab ved Separation eller Skilsmisse, beholder den af Ægtefællerne sin Rettighed som Medlem, der fra først af for egen Person er indtraadt i Selskabet, medmindre Bedkommende har afstaaet denne sin Ret til den anden.

I ethvert af disse Tilfælde skal Bedkommende for at kunne nyde Understøttelse have ladet Forandringen notere i Selskabets Bøger samt i Lovbogen og, hvis det forlanges, legitimere den ved behørig Attest.

§ 6.

Ethvert indtrædende Medlem bestemmer ved sin Optagelse, hvor stort Bidrag han vil yde dog ikke mindre end 28 Dre hver 14de Dag eller 3 Rr. 50 Dre halvaarlig, som erlægges i første Tilfælde ved Bladets Modtagelse, i sidste Tilfælde i April og Oktober mod Kvittering. Denne Bestemmelse har

ingen Indflydelse paa de Medlemmer, der hidtil have givet et mindre Bidrag.

Administrationen er berettiget til at optage saadanne Personer som Væresmedlemmer, der betænke Selskabet med større Gaver.

§ 7.

Naar et Medlem, der betaler hver 14de Dag, har paadraget sig Restancer for 3 Maaneder eller et halvaarligt betalende Medlem ikke har betalt sit Kontingent inden 3 Maaneder efter Halvaarets Udgang, er Administrationen berettiget til at udslette Bedkommende af Selskabet. Paa den aarlige Repræsentantforsamling, der afholdes i December Maaned, meddeler Administrationen Repræsentantskabet, hvilke Medlemmer der ere udslettede paa Grund af Kontingentrestance.

§ 8.

Udmeldelse af Selskabet skal ske skriftlig. Naar et Medlem ifølge foregaaende § er udslettet paa Grund af Restance, kan det optages paany, naar det betaler Restancen og Administrationen finder Bedkommende kvalificeret efter Lovens § 2.

Unser den Paagjældende at indtræde i sit tidligere Nummer i Selskabet, kan dette efter Administrationens Skjøn tillades, naar han erlægger Kontingent for hele den mellemliggende Tid. Det samme gjælder for Medlemmer, der have udmeldt sig.

§ 9.

Selskabet bestyres af en Administration bestaaende af 3 Medlemmer og et Repræsentantskab

bestaaende af 96 Medlemmer. Deres Virksomhed og gjensidige Forhold omhandles i næste Kapitel.

§ 10.

Den Deel af Selskabets Formue, der nu er anbragt eller i Fremtiden anbringes i rentebærende Obligationer, benævnes Selskabets faste Fond. Enhver saadan Anbringelse skal være i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter for Anbringelse af Umyndiges Midler. Den faste Fond maa ingen-
 finde formindskes. Ved Udtrækning eller Indfrielse af de til den hørende Obligationer skal det derved indkomne Beløb paany anbringes paa ovenangførte Maade.

Skulde Selskabet imod Formodning ophæves, skal dets Formue som en særlig Fond søges henlagt til Bestyrelse af Kjøbenhavns Stads Borgerrepræsentanter eller hvem de dertil maatte bestikke, hvilke da skulle være berettigede til at uddele Renterne af Kapitalen til Trængende i Kjøbenhavn, dog saaledes, at Selskabets daværende Pensionister beholde den dem engang tillagte Pension for Livstid og at de, der have været Medlemmer af Selskabet ved dets Ophør eller deres beviislige Afkom i første Led, altid bør have Fortrinsret.

Med Hensyn hertil skal Administrationen engang aarlig skriftlig meddele Stadens Borgerrepræsentanter, hvor stor Selskabets Fond er samt, om Selskabet vedblivende bestaaer eller er ophævet. Selskabet ansees iøvrigt de facto for ophævet, naar dets Repræsentantskab i 3 paa hinanden følgende Aar intet Møde har afholdt.

§ 11.

Naar Selskabet ved Testament eller paa anden Maade betænkes med Gaver, skal Giverens Bestemmelse, saafremt saadan er angiven, nøiagtig opfyldes. Har Giveren ingen Bestemmelse truffen, indgaaer Beløbet i Selskabets faste Fond.

§ 12.

Understøttelse ydes paa en af følgende Maader:

a. Ved rentefri Laan.

Disse gives navnlig til flittige og stræbsomme Medlemmer, som af Mangel paa Penge eller Kredit ei kunne forskaffe sig de til deres Næringsvei fornødne Redskaber og Materialier. Kongelige Embedsmænd og andre ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer skulle ikke være udelukkede fra slige Laan, men dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

b. Ved Gratificationer.

Disse gives kun eet Aar ad Gangen, saa at den, der modtager samme, ikke derved erholder Ret til fremtidig at gjøre Fordring derpaa. De ere bestemte dels til Medlemmer med Familie, der paa Grund af Sygdom eller anden uforskyldt Narjag ere komne i Nød, deels til de værdigste Trængende, der endnu ikke have kunnet opnaae Pension.

c. Ved Pensioner.

Disse tilstaaes Medlemmer, der ved Alderdom eller Svagelighed ere komne i en saadan Stilling, at de kunne trænge til en sikret aarlig Understøttelse, og gjælde ordentligviis for Livstid.

§ 13.

Repræsentantforsamlingen fastsætter inden hvert Aars Udgang efter Forslag af Administrationen, hvormeget der i det følgende Aar maa anvendes til Pensioner, Gratificationer og Laan, samt hvormeget der skal henlægges til Selskabets faste Fond; dog maa det samlede til Pensioner anvendte Beløbingensinde overstige Renten af den faste Fond, der saavidt muligt hvert Aar skal forøges.

§ 14.

De, der ville søge Understøttelse af Selskabet, skulle benytte de Skemata, som Administrationen dertil har bestemt og som faaes udleverede hos Selskabets Bogholder. Enhver Rubrik i disse Skemata skal nøiagtigt og sandtru udfyldes og Opgivelsernes Rigtighed attesteres af en paalidelig Mand. Urigtige eller mangelfulde Angivelser eller manglende Attest medføre ubetinget, at Ansøgningerne henlægges uden at tages i Betragtning.

Ansøgningerne skulle være indgivne til Selskabets Bogholder inden Udgangen af Oktober Maaned.

Engen kan søge Gratiale eller Pension af Selskabet, forinden han har været Medlem i mindst 5 Aar. Rentefri Laan kan derimod søges efter 3 Aars Forløb.

§ 15.

Med Hensyn til rentefri Laan bestemmes:

§ Reglen maa intet Laan være mindre end 200 Kr. og ingensinde større end 1000 Kr.

For ethvert Laan skal der gives Selskabet god Selvfylbnercaution eller anden antagelig Sikkerhed.

Laanene tilbagetales med 2% af det oprindelige Beløb om Maanedene. Desuden skal Laantageren udrede 2% af Laanet til Dækning af Incassationsomkostningerne efter § 59, hvilke 2% fradrages ved Laanets Udbetaling.

Enhver Laantager skal for Laanet udstede lovførmelig Forskrivning. Den, der har erholdt Laan af Selskabet, kan ikke paany faae noget saadant, førend det første er heelt tilbagebetalt; ligeledes skulle de, der eengang have haft Laan, uagtet de have tilbagebetalt samme, staae tilbage for Andre ligesaa værdige, som ikke tilforn have haft Laan af Selskabet. Udebliver nogen Laantager med Betaling til bestemt Tid, har Kassereeren at paaminde ham om sin Forpligtelse; betaler han endda ikke og ei heller hans Cautionist, om en saadan er stillet, bør Administrationen foretage de fornødne retslige Skridt mod Vedkommende.

§ 16.

Med Hensyn til Gratificationer bestemmes:

Ingen Gratification maa være under 20 Kr. eller over 40 Kr. Fortegnelsen over dem, der have erholdt Gratification, skal aarlig bekjendtgjøres i Selskabets Blad med Tilføielse af, hvormegit Enhver har faaet.

§ 17.

Med Hensyn til Pensioner bestemmes:

Ingen Pension maa være under 50 Kr. eller over 100 Kr. De forfalde til Betaling kvartalsviis

og udbetales den første Søgnedag i hvert Kvartal. Pensionisterne ere fritagne for at betale Kontingent. De aarligen tilstaaede nye Pensioner skulle bekendtgjøres i Selskabets Blad.

Enhver Pension bortfalder, naar Grunden, hvorfor den er tilstaaet, ophører.

§ 18.

Samtlige af Selskabet tilstaaede Understøttelser skulle af Bogholderen indføres i vedkommende Medlems Lovbog. Paategningen om tilstaaede Laan og Gratificationer underskrives af Bogholderen, hvorimod Paategningen om tilstaaet Pension eller Pensionstillæg underskrives af Administrationen. Kassereeren er berettiget til ved enhver Udbetaling til et Medlem at forlange sig Vedkommendes Lovbog foreviist.

§ 19.

Arrest i eller Forbud mod det, som er tilstaaet Selskabets Medlemmer, vil ikke blive taget i Betragtning.

Andet Kapitel.

Om Selskabets Bestyrelse.

A. Om Repræsentantskabet.

§ 20.

Da Medlemmernes Antal er for stort til, at alle kunne samles, repræsenteres Selskabet af 96 Mænd (omtrent 1 for hver 25 Medlemmer). Denne

Repræsentation har den højeste Myndighed i Selskabet og dens Beslutninger gjælde for det hele Selskabs.

§ 21.

Den 1ste April hvert Aar afgaaer efter Tour en Fjerdedeel eller 24 af Repræsentanterne. Døer eller afgaaer en eller flere Repræsentanter i Aarets Løb, skeer dog intet nyt Valg før den lovbestemte Tid. De saaledes Afgaaede regnes med til den Fjerdedeel, som fratræder den næste 1ste April, saaledes at der af de tilbageværende Repræsentanter kun fratræde saa mange, at de med hine udgjøre 24. Valget af Repræsentanter skeer paa den i Marts Maaned sammentrædende Repræsentantforjamling.

Have flere Medlemmer lige mange Stemmer, afgjøres ved Lodtrækning, hvilke af disse, der skulle indtræde i Repræsentationen.

§ 22.

Administrationen sammentræder Repræsentanterne til Møde ordinært i Marts og December og ekstraordinært saa ofte, den finder det stemmende med Selskabets Tarv. Den er pligtig at sammentræde en Repræsentantforjamling, naar 12 Repræsentanter i et bestemt, til den opgivet Diemed forlange det. Alle Møder bekjendtgjøres 14 Dage forud i Selskabets Blad samt ved trykte Tilsigelsessedler til Repræsentanterne.

§ 23.

§ Repræsentantforjamlingerne komme til Forhandling og Afgjørelse alle de Sager, som Admini-

strationen forelægger, samt alle de Andragender og Forslag, som — mindst 8 Dage forinden Forsamlingen afholdes — af nogen af Repræsentanterne ere indsendte til Administrationen.

§ 24.

Ligesom enhver Repræsentant er berettiget til at indsende til Administrationen til Foretagelse paa en Repræsentantsforsamling de Forslag og Andragender, et enkelt Medlem af Selskabet har overgivet ham, saaledes er han forpligtet dertil, naar mindst 25 Medlemmer skriftlig begjære det.

§ 25.

Intet maa afgjøres i en Repræsentantsforsamling, medmindre 20 Repræsentanter ere tilstede. Kun de Tilstedeværende afgive Stemme.

§ 26.

Fremkommer der et Forslag, der sigter til en Forandring i Selskabets Love, skal det efter at have været bekendtgjort 2 Gange i Bladet behandles i 2 paa hinanden følgende Repræsentantsforsamlinger, paa hvilke da mindst 48 Repræsentanter skulle være tilstede. For at det kan betragtes som endelig vedtaget, skal det derhos paa begge Forsamlinger have en Majoritet af $\frac{2}{3}$ Deel af de Tilstedeværendes Stemmer for sig.

§ 27.

Administrationen bestemmer den Orden, i hvilken Sagerne i Repræsentantsforsamlingerne skulle foretages, og leder Forhandlingerne ved en af sin Midte

valgt Dirigent. Denne bestemmer, hvorledes Voteringen i hver enkelt Tilfælde skal skee, dog skal skriftlig Afstemning finde Sted, naar enten Repræsentanter eller Embedsmænd i Selskabet skulle vælges eller iøvrigt, naar mindst 8 af de tilstedeværende Repræsentanter maatte forlange det.

Beslutning fattes i Almindelighed ved simpel Stemmesfleerhed. 3 Tilfælde af Stemmeligbed afgjør Dirigenten Spørgsmaalet. Administratorerne have ingen Stemme paa Repræsentantforsamlingerne, men kunne deltage i Debatterne.

§ 28.

Den i December Maaned sammentrædende Repræsentantforsamling vælger 3 Repræsentanter til for det følgende Aar at foretage et Eftersyn af Selskabets Activer og 1 Revisor for de næste 2 Aar.

§ 29.

Saa snart den i December sammentrædende Repræsentantforsamling har vedtaget Budgettet for det følgende Aar, udsendes Ansøgningerne — hver Klasse til dens Repræsentanter — ledsaget af en Fortegnelse ordnet efter de Ansøgendes Alder i Selskabet. Efterat Ansøgningerne have circuleret blandt Repræsentanterne, sammenkalder Formanden for hver Klasse dens Repræsentanter til et Møde, hvor Indstilling om de indkomne Ansøgninger udfærdiges.

Denne sendes Administrationen, der, efterat samtlige Indstillinger ere modtagne, sammenkalder et Møde af Formændene eller en anden dertil valgt Repræsentant for hver Klasse, i hvilket Indstillingerne

gjennemgaaes og det navnlig paafees, at det vedtagne Budget ikke overskrides. Der forfattes derefter en samlet Indstilling til Repræsentantsamlingen i Marts Maaned, der tager endelig Beslutning om Understøttelserne i det paagældende Aar.

B. Om Administrationen.

§ 30.

Administrationen bestaaer af 3 Medlemmer valgte af Repræsentantsamlingen ved frit Valg blandt alle Selskabets Medlemmer.

§ 31.

Valget skeer paa den i December Maaned sammentrædende Repræsentantsamling ved skriftlig Afstemning og ved en dobbelt Valghandling, saaledes at de Tre, der ved det første Valg have faaet de fleste Stemmer, sættes paa et snevrere Valg. Den, der ved dette faaer fleest Stemmer, indtræder i Administrationen fra 1ste Januar i det følgende Aar. Ere flere Pladser ledige, skeer Valget af hver Administrator særskilt. Naar et saadant Valg skal foretages, skal det udtrykkelig angives i den Bekjendtgjørelse i Bladet, ved hvilken Repræsentanterne indkaldes, samt paa Tilsigelsen. En afgaaende Administrator kan gjen vælges og Valget kan i saa Fald skee ved Acclamation.

§ 32.

Valget skeer paa 3 Aar, saa at der hver 1ste Januar fratræder en Administrator. Døer eller afgaaer en Administrator forinden hans Functionstid er udløben, vælges en ny for Resten af den Af-

gaaedes Functionstid paa den første derefter sammentrædende ordinære Repræsentantforsamling, medmindre Administrationens tilbageblivende Medlemmer ønske et nyt Medlem valgt strax, i hvilket Tilfælde en extraordinær Repræsentantforsamling da sammenfalder.

§ 33.

Naar en ny Administrator tiltræder, skal der i Nærværelse af de tre i § 28 nævnte Repræsentanter foretages et Eftersyn af Selskabets samtlige Activer. Opdages ved dette Eftersyn nogen Uorden, bør samme ufortøvet paatales.

§ 34.

Administrationen leder Selskabets Anliggender, paaseer, at Lovene overholdes og at Selskabets Embedsmænd og Bude opfylde deres Pligter, i hvilken Henseende den udfærdiger Instrux for Bogholderen og Kasseren, samt iøvrigt udfører, hvad Repræsentationen bestemmer. I Tilfælde af Meningsforskjel handler Administrationen efter Stemmesfleerhed.

§ 35.

Administrationen skal holde en Protocol, i hvilken Alt, hvad den beslutter, skal indføres. Den samles saa ofte Selskabets Tarv fordrer det.

§ 36.

Handle Administratorerne mod deres Pligt, Lovene eller Repræsentationens Beslutninger, maa de derfor staae Selskabet til Ansvar.

§ 37.

Administrationen bør drage Omsorg for, at alle Selskabets Activer lyde paa dets Navn, forsaavidt det kan skee, og at de i saa Fald blive noterede i vedkommende Instituts Bøger.

Alle saadanne Papirer gjemmes i Selskabets Jernkassje, til hvilken hver Administrator har sin særskilte Nøgle, hvorimod Shændehaverpapirer skulde deponeres i en Bank.

Ligeledes bør den drage Omsorg for, at Selskabets kontante Pengebeholdning indsættes til Forrentning i en Sparekassje, forsaavidt der ikke er diebliffelig Brug for den.

Naar Administrationen finder det gavnligt for Selskabet, kan den uden Bemyndigelse optage de fornødne Laan i en Bank.

§ 38.

Administrationen skal holde en Protokol som Kasse-Kontrol, i hvilken alle Indtægts- og Udgifts-ordrer indføres. Ved hvert Kvartals Slutning konfererer Administrationen denne med Kassererens Kassebog, der maa være indrettet saaledes, at deraf kan sees saavel, hvad der er beordret til Indtægt og Udgift, som, hvad der virkelig er indbetalt og udbetalt. Ved samme Leilighed og forøvrigt saa ofte, Administrationen dertil finder Anledning, foretager den Kasseeftersyn. Det hvert Kvartal af Kassereren aflagte Regnskab attesteres af Administrationen og bekjendtgjøres i Selskabets Blad.

§ 39.

Foruden Kvartalsregnskaberne affattes saavel

af Kassieren som af Bogholderen et aarligt Regnskab, der efter at være attesteret af Administrationen ligeledes bekendtgjøres i Selskabets Blad.

Dette Regnskab tilligemed samtlige Bilag tilstilles derefter Selskabets 2 Revisorer, der have kritisk at gennemgaae det, hvorefter det forelægges den først sammentrædende Repræsentantforsamling til Decision og Kvittance. Ethvert Aarsregnskab skal være forelagt Repræsentantforsamlingen til Decision inden det følgende Aars Udgang.

Døer eller afgaaer en Revisor førend hans Functionstid er udløben, vælger den først sammentrædende Repræsentantforsamling en ny for Resten af den Afgaaedes Functionstid. Valget af Revisorer skeer blandt Selskabets samtlige Medlemmer.

§ 40.

Administrationen holder en Protokol for Repræsentationen, i hvilken paa den ene halve Side indføres de Forslag og Sager, der forelægges Forsamlingen, paa den anden halve Side Repræsentationens Beslutninger. Ved Slutningen af hvert Møde oplæses Protokollen for Forsamlingen og underskrives derefter af de tilstedeværende Repræsentanter.

§ 41.

Ligesom Administrationen er berettiget til paa Repræsentantforsamlingerne at fremsætte ethvert Forslag, den finder sigtende til at fremme Selskabets Tarv, saaledes er den ogsaa forpligtet til at forelægge ethvert i betimelig Tid og paa behørig Maade indgivet Forslag, cfr. § 23.

Tredie Kapitel.

Om Selskabets Embedsmænd og Bude.

A. Bogholder og Sekretær.

§ 42.

Selskabets Bogholder og Secretair skal være en i Bogføring og Secretairforretninger kyndig Mand. Naar Posten er ledig, bekendtgjøres Vacancen i Selskabets Blad tilligemed den Frist, inden hvilken Ansøgningerne skulle være indgivne til Administrationen. Iblandt de Ansøgende udvælger denne 3, af hvilke Repræsentationen da vælger Een. Erholder Ingen ved den første Afstemning absolut Majoritet, komme de To, som have faaet de fleste Stemmer, paa et snevrere Valg, og den, der ved dette erholder flest Stemmer, bliver da Selskabets Bogholder og Secretair.

Skulde derimod Stemmerne ved det snevrere Valg være lige deelte mellem begge, tilkommer det Administrationen at bestemme, hvo der af disse skal have Posten.

§ 43.

Som Secretair har han at føre en Journal over indkomne Sager, udfærdige Ordre, concipere og skrive Breve samt forfatte en Extract af de om Understøttelse indkomne Ansøgninger.

Som Bogholder har han at føre Selskabets Stambøger, der skulle indeholde Medlemmernes Navne, Aarstal og Dato for Indtrædelsen, det Enhver ved denne givne Medlemsnummer, det Kontingent Enhver svarer samt den Enhver eventuelt givne Understøttelse;

Register til Stambøgerne;

Hovedbog og Journal;

samt de Bøger, Administrationen paalægger ham at føre og som nærmere betegnes i hans Instrux.

Samtlige Protokoller og Bøger skulde altid være førte saaledes, at Administrationen og Repræsentationen deraf til enhver Tid kunne erholde de fornødne Oplysninger. Endelig har han at aflægge det aarlige Regnskab.

§ 44.

Han skal være tilstede i alle Repræsentantsforsamlinger samt i Administrationens Møder saa ofte, dette forlanges, og der besørge de Forretninger, Administrationen overdrager ham.

§ 45.

Han paaseer, at Budene opfyldte deres Pligter, og har at gjøre Indberetning til Administrationen om enhver Uorden.

§ 46.

Han skal under Embedsfortabelse holde sig disse Love og den ham givne Instrux efterrettelig.

§ 47.

Han nyder i aarlig Gage 1000 Kr. med Uderstillæg 200 Kr. hvert 5te Aar indtil 1400 Kr. og desuden til Arkivleie 200 Kr. aarlig.

B. Kasserer.

§ 48.

Selskabets Kasserer modtager alle Selskabets Indtægter og besørger alle dets Udbetalinger samt

fører en af Administrationen autoriseret Kassebog (cfr. § 38). Ingen Indtægt maa hæves eller Udbetaling foretages uden Administrationens Ordre.

§ 49.

Bed hvert Kvartals Udgang skal han afslutte sin Kassebog og affatte et Kasse=Regnskab for det forløbne Kvartal. Tillige skal han forfatte en Liste over alle Indtægts= og Udgiftsrestancer, hvilken bilagt med de uindsfrieede Indtægtskvitteringer forevises Administrationen. Endvidere forfatter han ved Aarets Udgang en Kasse=Extract for hele Aaret.

§ 50.

Han skal være tilstede i alle Repræsentantforsamlinger samt i Administrationens Møder, saa ofte dette forlanges, og der besørge de Forretninger, Administrationen overdrager ham.

§ 51.

Han fører den nærmeste Kontrol med de Budene overdragne Incassationer, i hvilken Henseende han har at gjøre Indberetning til Administrationen om enhver indtruffen Uorden. Ligeledes har han at besørge det Fornødne med Hensyn til Restancers Inddrivelse.

§ 52.

Han skal under Embedsfortabelse holde sig disse Love og den ham givne Instrux efterrettelig.

§ 53.

Til Sikkerhed for de ham overdragne Oppebørsler og betroede Midler skal han stille Selskabet antagelig Kaution for 6000 Kr.

§ 54.

Han nyder i aarlig Gage 800 Kr. med Alderstillæg 200 Kr. hver 5te Aar indtil 1200 Kr. Den nuværende Kassierer lønnes dog efter de ved hans Ansættelse gjældende Regler.

§ 55.

Naar Posten er ledig, skeer Valget af en ny Kassierer efter de i § 42 for Valg af Bogholder og Secretair givne Regler.

C. Bude.

§ 56.

Antallet af Selskabets faste Bude bestemmes af Repræsentationen, men de udnævnes og affkediges af Administrationen.

§ 57.

De skulle, naar de antages, stille 400 Kr. Kaution for hvad der betroes dem.

§ 58.

De have at udføre, hvad der af Administrationen, Bogholderen og Kassierereren bliver dem paalagt.

§ 59.

De nyde i aarlig Løn 400 Kr. med Alderstillæg 60 Kr. hvert andet Aar indtil 700 Kr. samt endvidere 2 % af hvad de incassere, hvorhos de ere fritagne for at svare Kontingent.

De nuværende faste Budes Løn beregnes dog efter de hidtil gjældende Lønningsregler.

§ 60.

Administrationen kan antage indtil 2 Reservebude. Disse maa ligeledes stille 400 Kr. Kaution for hvad der muligt maatte betroes dem. De nyde ingen fast Løn, men ere fritagne for at svare Kontingent. For at gjøre sædvanlig Ugetjeneste erholde de 8 Kr. om Ugen. For anden Tjeneste fastsætter Administrationen Betalingen.

§ 61.

Saavel Bogholder og Kasserer som Budene skulle være Medlemmer af Selskabet.

Fjerde Kapitel.

Om Bladet Borgervennen.

§ 62.

Selskabet udgiver paa eget Forlag et Blad „Borgervennen“. Det udkommer hver 14de Dag og uddeles gratis til alle Selskabets Medlemmer i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg.

§ 63.

Til at redigere Bladet vælger Repræsentationen en Skriftkomitee bestaaende mindst af 3. Disse behøve ikke at være Medlemmer af Selskabet. Deres Functionstid vedvarer indtil den enten fra deres egen eller Administrationens Side opsiges med mindst $\frac{1}{2}$ Mars Barsel til den i December Maaned sammentrædende ordinære Repræsentantforsamling.

Forslag til Valg af nye Medlemmer af Skriftkomiteen kan fremsættes saavel af denne som af Administrationen eller Repræsenterne.

§ 64.

Skriftkomiteen vælger selv sin Formand og bestemmer selv sin Forretningsgang. Den virker i Forening for Opfyldelse af Bladets Bestemmelse: at være en gavnlig og underholdende Læsning: for Borgerstanden. Den sørger for i betimelig Tid at levere Manuskript til Bladet, saa at ingen Standsning indtræder i dets Udgivelse.

§ 65.

§ Bladet indrykker Administrationen alle Beskjendtgjørelser og Regnskaber vedrørende Selskabet. Naar den finder det ønskeligt, er den bemyndiget til at lade udgive indtil 10 Halvarf kvartaliter.

§ 66.

Skriftkomiteens Medlemmer erholde hver extra 2 Exemplarer af Bladet. Endvidere stilles 10 Exemplarer til dens Disposition.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 23.

Lørdagen den 4de Juni 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Kun en Kjøle.

(Af S. Landsberger).

(Fortsat.)

Desværre skulde det ikke denne gang blive ham tilladt at drive denne Passion længere end en halv Time, da Tjeneren traadte ind og leverede ham et Visitkort, paa hvilket han læste: „Willy Knox“, og Mr. Edward fik ikke Tid til at overveie, om han var visibel eller ikke, idet en Person i samme Dieblif viste sig i Døren, og det maatte formodentlig være den omhandlede Willy Knox, eftersom Mr. Edward trods sin forstuvende høire Ankel reiste sig saa hurtig fra Divanen, som hans Naturel tillod ham, og rakte Haanden ud mod den Ankommende med det Udraab:

„Det kan jeg lide, Willy!“ Derpaa gjorde han en Bevægelse, der kunde udtydes som: „Behag at tage Plads,“ hvorpaa Gjæsten, der i ethvert Fald maa have været istand til at udlægge en slig sprogsøkonomisk Opfordring, tog det høire Hjørne af Divanen i Besiddelse, medens Mr. Edward nedlod sig i det venstre.

En tilfældig Sagttager vilde i nogen Tid kunne have antaget dem Begge for døvstumme; endvidere vilde han formode, at den sidst Ankomne maatte være Maler, hvad der til Overflødighed fremgik af den geniale Mangel paa Frisure, den brune Fløjelsjakke og den kolossale Rembrandtshat. Søvrigt kunde Mr. Knog med Føie kaldes smuk, og det samme Prædikat kunde man ogsaa have givet hans Ven, hvis ikke dennes Flegma havde paatrykt hans Ansigt sit særlige Præg.

For dog at sige noget fandt Mr. Edward det passende at spørge til sin Vens Befindende, til hvilket Spørgsmaal denne imidlertid tog lige saa lidt Notits som til Opfordringen om at tænde sig en Cigar og skjænke sig et Glas Portvin. Ihvorvel han var af den Mening, at han havde gjort Sit til at bringe en livlig Underholdning i Gang, foranledigede dog den paafaldende Tausshed hos hans Gjæst, som han kjendte fra deres Samliv paa Akademiet som en munter Fyr og en oprømt

Selskabsbroder, ham til det deltagende Spørgsmaal:
 „Du synes at være forstemt, kjære Willy?“

Han havde imidlertid næppe tænkt sig at faae et saa kraftigt Svar, som han fik, idet Mr. Knog pludselig slog med den knyttede Næve saa stærkt i Bordet, at det halvfylde Vinglas væltede og useilbarlig vilde have oversvømmet Mr. Edwards resedafarvede Benklæder med sit Indhold, hvis han ikke trods sin Bestyrtelse havde havt den Aandsnærværelse i rette Tid at flytte sine Underextremiteter. Derpaa sprang Mr. Knog op, gjennemskridtede Bærelset heftig nogle Gange og raabte rasende:
 „Det er jeg, Fanden gale mig, ogsaa!“

Skulde man dømme efter hans Maade at være paa, maatte man ogsaa antage, at det var Sandhed, hvad han sagde. Mr. Knog syntes virkelig at være noget forstemt.

„Jeg tager vel ikke feil i min Formodning,“ vedblev Mr. Edward, efter at han var kommen sig nogenlunde af sin Forstræffelse, „at Dit daarlige Humør staar i en eller anden Forbindelse med Dit Besøg?“

„Na, Snak!“ raabte Mr. Knog og fægte med sin høire Arm saa betænkelig nær ved Konjolspeilet, at de to Porcellainsvaser, som stode paa Konjollen, havde de bedste Chancer til at opnaa den samme Skjæbne som Vinglasset. „Na, Snak!“ skreg han, „hvad kommer det mig ved? Jeg var her henne i

Hotellet for at træffe et Plantagemenneske fra Bagskovene ved Great-Curt, — Vorherre maa vide, hvor det Hul ligger — som vilde kjøbe et af mine Billeder, — han har naturligvis ikke Spor af Forstand derpaa, han valgte et Skovparti, formodentlig fordi det passer til et grønt Tapet, han har derovre, og saa læste jeg Dit Navn paa Tavlen. Naa, du har ikke set mig i to Aar, og saa syntes jeg ikke godt, jeg kunde forsvare

Nu standsede Maleren, fordi han var optaget af at tænde en af de lange sorte Importerede, og kastede sig derpaa ned i det nys forladte Sofahjørne og indlod sig saa endelig paa ogsaa at prøve den omtalte Portvin.

„Men, kjære Ben,“ indskjød Mr. Edward, „i Din Kundes ringe Kunstforstand ser jeg imidlertid ikke endnu nogen Grund for Dig til at blive saa altereret. Naar man betaler Dig anstændig . . .“

Efterføetningen blev aldeles slugt af den nervøse Latter, som Mr. Knox tillod sig.

„Menneske! hvad kommer i dette Dieblik mine Kunder mig ved? nu har jeg i 48 Timer ikke havt andet end denne ulykkelige Historie i Hovedet. — Du er en uforbederlig Filister!“

For at give denne sidste Erklæring et vist Eftertryk lod han sin Haand falde saa kraftig ned paa Mr. Edwards høire Ben, at denne foer sammen med umiskjendlige Tegn paa Mishag og samtidig

som et Bærn mod kommende haandgribelige Beviser, som Mr. Knog kunde falde paa at illustrere sin Tale med, lagde en Sofapude over Benet.

„Det lader til,“ svarede han, „at jeg maa give Afkald paa at erfare den egentlige Marsag til Dit onde Lune“

„Onde Lune kalder han det!“ afbrød Mr. Knog ham „onde Lune, naar man er lige ved at gaae ud af sit gode Skind! Men jeg tager Dig det ikke ilde op, thi det er jo en Tilstand, som Du med Dit misundelsesværdige Temperament ikke i hele Dit Liv vil gjøre Bekjendtskab med!“

Den hyderligere Bekræftelse, som ledsagede disse Ord, og som atter gjaldt Mr. Edwards Ben, traf imidlertid denne Gang aldeles uden Virkning Sofapuden, hvorved den, hvem Slaget var tiltænkt, ikke kunde afholde sig fra en lille skadefro Latter.

„Men,“ tilføiede Mr. Knog efter det mislykkede Attentat, „jeg kan jo fortælle Dig hele Historien. Naar jeg forsikrer Dig, at jeg for et halvt Aar siden forelskede mig i den Grad, at der ikke var Spor af Redning for mig, saa kan Du ikke forstaae, hvad dette vil sige, thi det er netop en Tilstand, for hvilken Du vil blive bevaret, om Du saa lever nok saa længe. Men Du vil finde det endnu mere uforstaaelig, at Gjenstanden for min Tilbøielighed blev ikke mindre skudt i mig; det forekommer mig selv aldeles ubegribeligt, men det forholder sig ikke

desto mindre saaledes! At Faderen eier fabelagtige Summer i sit Skatkammer, var snarere en Ulykke, thi desto længere varede det, inden han gav sit Samtykke; men tilsidst gav han det dog. Hans Datter truede med i modsat Fald at springe i Vandet, eller i det mindste at blive Katholik og gaae i Kloster, medens han paa sin Side truede med at gjøre hende arveløs. Men det hjalp ikke, og saa gjorde han det klogeste, der var tilbage for ham at gjøre — han gav efter. Forsaavidt var altsaa Alting godt. Men nu kommer Katastrofen! Hører Du, nu kommer Katastrofen!”

Mr. Edward gav tilkjende, at han var fattet paa det Bærste, og glad herover fortsatte saa Fortælleren:

„Den omtalte Fader, der er Chef for et første Klasse Bankhus i London, har i mange Aar været angageret i vovelige, oversjøiske Petroleumsboringer. Paa Børsen har man ikke nogen Anelse om dette, og den gode Herre maa vel have fine gode Grunde til, at han ikke lader nogen figge sig i Kortene. De nødvendige Bogføringer blive udførte i hans eget Kontor paa en saadan Maade, at selv af Personalet Ingen kan faae Noget at vide om Sagen. Ved et Tilfælde er det imidlertid lykkedes min Broder, der er Kasjerer i Banken, at faae et Indblik i disse Forhold, og fra ham ved jeg ogsaa, at der ultimo næste Maaned vil blive præsenteret Huset et større

Antal Fordringer af en enorm Størrelse. Foretagendet har nemlig slugt uhyre Summer. I og for sig havde jo Præsentationen af de nævnte Fordringer ikke noget at betyde, hvis den gode Herre var istand til at honorerer sin Underskrift. Men et Telegram af igaar, der er uforstaaelig for de Uindviede, melder, at nu er ogsaa den sidste Kilde udtømt, og den store Bankier, der kun ved Salg af Petroleum var istand til at holde sig oppe, vilde da være sat i den ubehagelige Nødvendighed at maatte erklære sig fallit."

Mr. Edward, der havde fulgt sin Vens udførlige Meddelelser med spændt Opmærksomhed, var bleven urolig. Et første Klasses Hus, som, uden at man i Børskredse havde nogen Ide derom, indlod sig paa slike Foretagende! Hvem kunde det være? James Worthen & Søn stod i intim Forbindelse med alle fremragende Instituter paa Londoner Markedet, — om de nu ogsaa skulde blive ramt af Slaget? Himlen selv havde sendt ham denne Willy Knox lige i Armene. Det var en sand Lykke, at han havde maattet vente paa sin Kjøle. Men Willy maatte fremfor Alt sige ham . . .

Førend Mr. Edward imidlertid var naaet til at slutte sin Tankegang med dette Spørgsmaal, havde hans Ven, efter at have vædet sin tørre Gane med en Slurk Portvin, atter optaget Traaden i sin Fortælling.

„Jeg sagde, at den store Bankier vilde blive fat i dette ubehagelige Tilfælde, hvis han nemlig ikke havde fundet et Middel til at gjøre alle slige Eventualiteter illusoriske. Og dette Middel — er netop min Ulykke!“

Mr. Knog reiste sig i stor Ophidselse og begyndte atter sin rastløse Vandring.

(Sluttes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 24.

Lørdagen den 11te Juni 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Kun en Kjole.

(Af S. Landsberger).

(Sluttes.)

„Et Middel, som han rigtignok ikke kan tage Patent paa, thi utallige Fædre have allerede forsøgt det før ham og utallige ville forsøge det efter ham, for at bringe deres forfaldne Sager paa Fode igjen. Og det bliver jo ogsaa glimrende betalt, — betalt med Barnets Livslykke.“

Her afbrød han sig selv med en kort, skjærende Latter, og Mr. Edward, som ved de sidste Ord havde vist en stigende Interesse, spurgte:

„Hvis jeg har forstaaet Dig ret, vil han tvinge Din Forlovede til en anden Forbindelse, et Fornuftgistermaal?“

„Et Fornuftgistermaal, efter forudgaaet telegrafisk Forlovelseskys, i hvilket imidlertid den høist-ærede Hr. Brudgoms Forstand nok vil komme tilkort efter Brylluppet. Og saa at skulle staae rolig og see paa, at hun bliver kastet i Armene paa dette Menneſke, som hun aldrig i sine Levedage har set. Det er ikke til at holde ud! Vi have villet flygte — men hvoraf ſkulde vi leve? Mine Billeder indbringe mig endnu ikke tilſtræffeligt . . .“

Mr. Edward var bleven blegere; nu ſtod han op og greb ſin ophidsede Ben ved Skuldrene.

„Du har aldeles glemt at ſige mig Din Forlovedes Navn.“

„Hvad gjør Navnet til Sagen?“

„Jeg beder Dig derom.“

„Ah! jeg forſtaaer Dig! Medens jeg er ifærd med at ſpekulere mig Dinene ud af Hovedet paa, hvorledes jeg ſkal komme i Befiddelse af det dyrebare Bæſen, tænker Du paa Din Hovedbog derhjemme, om muligvis hendes Familienavn ſkulde findes deri. Nuvel, hun hedder Edith Cheſterfield! Naa — hvad gaar der nu af Dig?“

Mr. Edward var bleven ikke ſaa faae Farvegrader blegere, derpaa tumlede han hen til den nærmeste Stol for at hvile ſig et Dieblif paa den, hældte derpaa to Glas Vand i Halsen paa ſig og trykkede paa Porcellainsknappen.

„Er Du ſyg?“ ſpurgte Mr. Knox.

„Nun en øieblikkelig Svimmelhed, det er allerede forbi,“ svarede hans Ven og tog Plads ved Skrivetøiet.

„Hvor meget mener Du at kunne tjene ved Dine Malerier i de næste ti Aar!“

Mr. Knox saae forbauset paa den Spørgende.

„Jeg beder Dig, svar mig!“ sagde denne rolig.

„Du er en løierlig En! Hvis jeg har Held med mig — 6000 Pund, haaber jeg. Men hvorfor gjør Du mig dette Spørgsmaal? Jeg mindes derved om min Mangel paa Midler til at grunde Ediths Lykke.“

Mr. Edward havde imidlertid skrevet en Seddel, som han rakte sin Ven.

„Hvad?“ raabte denne, der ikke kunde troe sine egne Dine, „en Anvisning paa James Worthers & Søn paa 12000 Pund? Hvad skal det betyde?“

„Det skal betyde, at jeg kjøber og betaler forud Alt, hvad Du maler i de næste 10 Aar!“

„Det er ikke Dit Alvor?“

„Du holder Bevijet i Haanden!“ sagde Mr. Edward og lagde samtidig et Brev i en Konvolut.

„Saa bortfører jeg Edith endnu idag! Men hvad betyder alt dette?“

Tjeneren traadte ind. „Herren har ringet?“

„Vil De besørge dette Brev strax efter Adressen!“

„G. W. Chesterfield?“ raabte Maleren overrasket

idet han kastede et Blik paa Brevet og derpaa slog sig paa Panden, „skulde det være muligt? . . .“

I dette Dieblif bankedes der paa Døren; Mr. Edward raabte „Kom ind;“ det var Portieren, der bragte Kufferten.

„Herren maa tusinde Gange undskyldte. Ved en ulykkelig Feiltagelse er Kufferten bleven staaende paa Nordbanegaarden . . .“

„Vil De skaffe mig en Vogn til Nordbanegaarden og lade Kufferten indskrive til Edinburg. Her har De lidt for Forsinkelsen.“

Portieren vidste ikke, hvad han mest skulde undre sig over, den mærkværdige Befaling eller de fem blanke Guldstykker, han stod med i sin Haand.

„Men vil Du ikke forklare mig?“ spurgte Mr. Knog sin Ven, da denne forlod Værelset.

„Hvis Du vil ledsage mig til Banegaarden,“ svarede denne ham, „skal jeg paa Veien fortælle Dig en Historie. Det er en Historie om en Skytsengel, men denne Engel var rigtignok

kun en Kjole.“

Talende Oine.

(Novelette af H. Burchardt-Rienstein.)

Paa en Kunstauktion havde jeg uden egentlig at ville det faaet et gammelt Pastelmaleri. Uden at tænke over det havde jeg budt paa det, og da til min store Uergrelse Ingen bød over, blev jeg hængende ved det. Hele Billedet var en Kvadrat=alen stort og indfattet i en gammel ormstucken, forskrabt Ramme, og med lidt Anstrængelse kunde man ved det tarvelige Lys i det halvmørke Rum finde ud, at det forestillede en kvindelig Halvfigur i Rokofodragt, men Farverne vare næsten borte, kun Oinene traadte mørke, men tydelige frem paa det isvrigt uklare Billede som to, sorte Pletter. Uden at værdige min nye Kunstskat nogen nærmere Betragtning har jeg den i Mørkningen hjem til min Bolig, der laae tæt ved, og anbragte den i et tomt Hjørne, idet jeg trøstede mig med, at jeg dog var sluppen temmelig billigt fra min utidige Auktions=lyst.

I en ledig Time Dagen efter fik jeg imidlertid Die paa Billedet, jeg tog det ned og betragtede det nu ved det fulde Dagslys. Det var alligevel ikke saa helt ilde; det var ganske vist meget maadeholdent malet, men det var i ethvert Tilfælde Pastelfarvernes behagelige, farte Maadehold. Det bløde i Farverne var hist og her udvistet ved Indvirkning af Sol og Fugtighed; men den nydelige unge Pige, som det fremstillede, tiltalte mig; hun syntes at være Datter af en Smaaborger, eller Embedsmand i det forrige Aarhundrede, thi hendes Dragt var ikke meningsløst overlæstet som de Fornemmes paa hin Tid, men svarede derimod mere til Middelfstandens lidt firlige, kofette Dragt, den snevre Fløielstrøie, den brogede Puffjole, den høie, dog ikke overdreven høie Pudderfrisure med den lille bitte, flade Hat.

Naturligvis maatte denne lille Frøken hedde Chloë; hun var neppe 17 Aar gammel — den barnlige Mund og de fine, bløde Linier ved Halsen beviste dette — og saae iøvrigt undselig og noget provinfiel keitet ud. Kun Dinene vare ganske mærkværdige. Allerede igaar havde jeg lagt Mærke til deres dybe Farve, men først nu saae jeg, at dette var et mærkværdig overvældende, jeg kunde sige hjælpeløs Udtryk for en stor Kjærlighed, en mægtig Følelse, et Udtryk, som jeg ikke kunde saae til at passe til denne lille Persons intetsigende Ansigt og til hele hin Tids firlige Stads og udvendige Flitter.

Jøvrigt mindede disse Dine mig om Et eller Andet; nede i Hjørnet af Billedet stod der: „Armand Tremion 1742“ — hvor havde jeg dog truffet dette Navn tidligere? Det hørte ikke til de fra hin Tid paa en eller anden Maade almindelig bekjendte Kunstnernavne, hvis ringe Antal jeg forresten var ganske godt kjendt med, og dog var det mig ikke ubekjendt. Naar, det er jo sandt, for ikke længe siden hørte jeg det nævne paa Slottet Schoneck.

Da jeg med den gamle Greve gif igjennem hans overordentlig righoldige Malerisamling, der kunde fremvise Prøver paa enhver Kunstperiode og enhver Skole, svarede han paa Udtalelsen af min oprigtige Beundring:

„Ja, jeg sætter Pris paa denne Samling, thi jeg har erhvervet mig den ikke blot som Kunstelsker og Samler, for at eie den, eller som den rige Mand for at vise den frem . . .“

„Men?“ spurgte jeg.

„For at studere den; ikke blot for Billedernes kunstneriske Værd, men til Forstaaelse af Generationernes Sæder og Skikke og deres hele Følelsesliv. Valget af Emnet, den Maade, hvorpaa det er behandlet, den større eller mindre Omhyggelighed og Fuldkommenhed i Udførelsen og meget Andet i samme Retning ere Forhold, der give et Fingerpeg til Forstaaelsen af deres Stabers og hans Tidsalders

Karakter; undertiden lære vi ogsaa noget om hans egen Livsſkjæbne ſom her f. Ex.“

Vi ſtandsede foran Afdelingen: „Den franſke Skole i det attende Aarhundrede og min Vært pegede paa to ſtore Billeder, der hængte ved Siden af hinanden imellem et ſmilende, ſkjælmſk Pige hoved af Greuze og et vernet'ſt Landſkab.

„Diſſe to Billeder ſætter jeg iſær ſtor Pris paa, uagtet den Kunſtner, der har malet dem, ikke hører til de berømte, thi de bevæge i lige høi Grad Kunſtvennen og Menneſket i mig. Se nu forſt paa dette her.“

(Fortſættes.)

(Sophus Lange.)

Selſkabets Bogholderkontor,

Løvſtræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 25.

Lørdagen den 18de Juni 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Gine.

(Novelette af N. Burchardt-Nicustein.)

(Fortsat.)

Greven pegede paa det første Billede. Det forestillede en høi Dame fra Kococotiden i hel Figur og i fuldstændig Hofdragt med alle dennes formidable Dimensioner. Smellem den overlæssede og kniplingsbesatte Nederdels uhyre Halvkugle og det ikke mindre af en stor, vaiende Tjerbust kronede Taarn paa Hovedet dannede den forfærdelig stærkt indsnørede Midie en Forbindelse, hvis Holdbarhed syntes at være temmelig problematisk. Det unge, smukke Ansigt fremviste under Sminken og Skjønhedsplastrene intetsigende, hovmodige og kokette Træk.

Kun Dinene, hvis dybe sorte Farve fremhævede dem stærkt i Modfætning til det hvide Pudder i Ansigtet syntes levende og fyrrige, og de vare ogsaa malede med afgjort Talent.

Denne i Sandhed utilgjængelige Skjønne indtog hele Forgrunden af Billedet. I passende Afstand bagved havde Maleren anbragt sig selv ved sit Staffeli ifærd med det fortjenstfulde Arbejde at fæste paa Lærredet til Beundring for Nutid og Fremtid Billedet af denne Dame i al hendes stive Pynt. Trods de ringe Farver og den ringe Størrelse, han havde fundet det passende at anvende ved Fremstillingen af sin dybt underordnede Person kunde man dog see, at han var en smuk, endnu meget ung Mand, hvem den broderede Fløilsjaffe og det krøllede Haar klædte fortrinligt, og hvis klare Dine vare heftede med mere end kunstnerisk Beundring paa hans stolte Model. Billedet var figureret: „Armand Tremion 1743.“

„Se nu engang paa, hvorledes dette Billede er malet,“ sagde Greven. „Her er endnu Alt spidst, Tradition, Glæde. Der er ingen Dybde deri, intet for denne Kunstner særegent; thi selv i et Portrait kan en Kunstner lægge dette. Her tilhører han endnu heelt sin Tid, hin Tid, den udmærkede sig ved de tørre Jølelser og de fattige Tanker, og han er fanget af det glimrende Ydre og — som

De vil lægge Mærke til — tillige af noget Andet.
Her derimod . . .“

Han pegede paa det andet Billede. Hvorledes var det nu, det saae ud? Jeg kunde ikke ret besinde mig derpaa; kun saameget mindedes jeg, at der forekom flere Personer paa Billedet og iblandt disse Kunstneren og som særlig fremtrædende en kvindelig Figur med lige saa mørke og levende Dine som den stolte Hofdame eller min lille borgelige Pige her.

Derimod mindedes jeg tydelig de Ord, som min værdige Ven udtalte.

„Her derimod,“ havde han sagt, „er Alt anderledes; her har han brudt med den indsnævrende Sædvane, har en Realitet i Stoffet, Opfattelsen, Udførelsen, som med et Slag kaster al den gamle Maner overbord, ligesom Baarens friske Spire kaster det tørre Winterhylster. Dette Billede er en Befrielse og vækker derfor min fulde Sympathie, der ogsaa gjælder den Forvandling, der forud for dette Billede maa være foregaaet med Mennesket i Kunstneren, thi enhver sand Skaberkraft bundet i sande Følelser. Dette Billede er et virkeligt Kunstværk og beviser, at dets Skaber allerede en Menneskealder før den ultrarevolutionære Louis David vilde have kunnet fremkalde et Opving til det Bedre i Frankrigs slade, hensygnende Kunst, hvis han ikke —“

Han pegede paa en lille Carton under Billedet, hvorpaa der stod:

„Armand Tremion, født 1721 i Coulommiers, druknet med sin unge Hustru paa en Uysttour paa Seinen ved Paris i Foraaret 1745.“

„Hvilken skræffelig Skjæbne!“ udraabte jeg uvilkaarlig.

Paa min Vens Smil kunde jeg see, at han ikke var enig med mig.

„Hvorfor? Er Døden da altid det skræffelige Spøgelse med Leen? kan den ikke ogsaa kaldes en venlig og viis Genius, naar den slukker Følgen i dens klareste Skin? Er den pludselige Død midt i Manddommens Kraft, i Haabet om Berømmelse, i Ungdommen og Lykken, der endnu ikke er afflidt i Livets Trædemølle, ikke en Naadegave fra Gud? For den Enkelte vel at mærke, ellers taber jo Samtiden derved, og da særlig i dette Tilfælde, thi i sit korte Liv, som jeg egentlig først daterer fra disse to Billeder fra Mai 1745, har Armand Tremion vel næppe endnu faaet Tid til at skabe noget egentlig Betydningsfuldt; idetmindste har min Efterforsken efter noget mere end dette været resultatløs, og den korte Notits der har ogsaa været alt, hvad jeg har kunnet erfare om hans Skjæbne. Da vi imidlertid her have Hovedsagen in effigie behøver Fantasien kun at bygge op af de faktiske Kjendsgjerninger for at finde denne Deltagelse vækkende Kunstnerhjæls rette Betydning.“

„Og tør man faae at vide, hvorledes denne tager sig ud efter Deres Opfattelse?“ spurgte jeg.

„Maaske en anden Gang,“ svarede han venligt men afvisende.

Og nu var jeg selv kommen i Besiddelse af en „Tremion,“ der rigtignok var signeret fra før Tid, som Greven havde antaget for Kunstnerens Produktionstid. Mon nu denne lille Chloë kunde passe ind i hans Fantasi-billede? Mon hun ikke skulde have staaet i meget nøie Forhold til Kunstneren? Kunde hun ikke — i al Fald efter Dinene at dømme — ogsaa være Modellen til det andet Billede, selv om hun ikke tillige var den fornemme Hoffskjønhed? Var ikke, naar Alt kom til Alt den Eine af disse to hans Hustru, der jo drufnede sammen med ham? og da hvilken af dem?

Smidlertid var det min gamle Ven, der bedst kunde besvare disse Spørgsmaal, og han vilde sikkert blive glad, naar han fik Billedet. Med den første Post sendte jeg det derfor til Schoneck.

Efter nogen Tids Forløb modtog jeg et Manuskrift fra Greven. I det Brev, der fulgte med, hed det:

„Min bedste Tak, kjære Ven! Denne lille Chloë, som De har døbt hende, er en meget værdifuld Acquisition for mig; Thi nu have vi Armand Tremions Historie i klare Træk. De tre Billeder danne nemlig en regelmæssig Rækkefølge, der begynder

med Deres lille Pige med de „talende Dine,“ som De siger. Nuvel, saa lad disse Dine selv aflægge Beretningen i det Sprog, som en ung Pige paa sytten Somre taler.

Manuskriptet lød saaledes:

Hvad Chloës Dine sige.

Vi sad paa Havebænken, Onkel Baptiste og jeg, og den første Maisol sendte sine Straaler ned over os.

„Hvor mon nu Armand, den Slyngel, kan være henne? Det er nu syv Aar siden, han forlod vor salige Nabo Tremion for at studere Udødelighed i Paris hos de store Malere, jagde Onkel Baptiste, idet han dampede paa sin Pibe og hyllede os begge ind i et tæt Røgsky.

„Her er han igjen tilbage til den gamle Rede,“ svarede til vor Forbauselse en jublende, ung Stemme ude fra Landeveien tværs over Hækken. Samtidig blev Porten revet op og en ung Mand, solbrændt og velvoksen kom ilende hen imod os med udstrakte Hænder, idet han gav Onkel Baptiste den ene og mig den anden.

Vi sprang begge op. Onkel styggede først for Dinene, og først da greb han den Ankomnes fremrafte Haand.

„Nei, er det mulig, er det mulig? Er det den lille Armand, som krøb igjennem Plankeværket for at rapse af mine Dvergpærer, og som mit Piberør

mangen god Gang har givet en velment Tak hen over Rygstykkerne?"

„Det er ham selv!“ svarede Armand med et Smil og rystede Onkels Haand kraftigt.

Derefter rakte han mig begge sine, holdt mig ud fra sig og mønstrede mig fra Top til Taa og raabte:

„Nei, er det mulig, er det mulig? Er det den lille Chloë, som lige fra første Færd var min lille Søster, som altid vilde være hos mig, baade naar vi legede med Kaninerne, og naar jeg sad i Skammefrogen, og hvis sorte Skygebillede jeg eftertegnede paa Muren?“

Jeg svarede ikke, jeg nikkede blot og blev meget rød.

Saa tog Armand Plads hos os, jaac sig omkring med sine glade brune Dine og sagde:

„Alt staaer endnu som tidligere, den lille Have, Espalieret derhenne og det lille Muslingehus! Og Onkel Baptiste er ogsaa den samme; kun min lille Søster Chloë er bleven en Anden, en hel Anden!“

Hans Blik sænkede sig lyjende ned over mig, og jeg blev saa brændende varm, som om der var Flammer i hans Blik.

„Naa, min Ven Armand,“ afhrød Onkel ham, „hvor langt er Du saa kommen i Udødeligheden?“

„Al desværre, Onkel Baptiste, knapt nok til dets A B C,“ klagede Armand. „Det er en saare vanskelig Sag; der er mange, der aldrig lære det.

Ja, kunde jeg komme til Italien! Der findes de bedste Lærere, baade døde og levende. Men derhen naaer den fattige Armand vel aldrig at komme."

Seg maatte see til Siden, thi omendstjøndt Armand havde henvendt sin Tale til Onkel Baptiste, havde hans Blik dog stadig været rettet paa mig.

Saa sprang han hurtig op fra sin Plads.

„Onkel Baptiste, jeg faaer en Tde. Lille Søster Chloë skal hjælpe mig til at komme til Italien og opnaae Udødeligheden.“

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Maschinenist Johannes L. N. Hansen.
Frk. Agnes E. Mortensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen den 25de Juni 1887.

— x —

Udgibet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Øine.

(Novelette af A. Burghardt-Mienstein.)

(Fortsat.)

„Den lille dumme Chloë, der ikke forstaaer Andet end at sidde paa Bænken her og stirre op i Skyerne?“

„Ja netop hun. Jeg vil male hende, saadan som hun er, nysfelig, bly og naturlig. Det vil netop blive et rigtig moderne Billede, og hvis det lykkes rigtig godt, sender jeg det til Akademiet, og saa kunde det jo være, at de sende mig til Italien og føre mit Navn op paa Listen imellem Expektanterne til Ubdødeligheden.“

„Naa, hvis det er muligt, har jeg Intet at indvende,“ jagde Onkel Baptiste.

Dg jeg havde endnu mindre at indvende.

Armand lod sine Malerekvitter hente fra Herberget, hvor han var taget ind og indrettede sig i det lyse Værelse nede i Stueetagen, og der sad vi saa, han ved Staffellet og jeg i Søndagspudd paa en Lænestol, medens Onkel Baptiste enten sad noget derfra og læste i „Haandbog for Pomologer“ eller ogsaa sad lige udenfor det aabne Vindue ved Espalieret.

Det gik ogsaa altsammen meget godt, indtil Armand kom til Dine. Da rystede han paa Hovedet og sagde:

„Nei, dem kan jeg ikke bruge. De ere for intetfigende, for lystige, de le for meget. Dine Dine due ikke til at males, lille Søster.“

„Due ikke til at males? Hvordan skulde de da være, Armand?“

„Dybe, hemmelighedsfulde, som om de skjulte en hel Historie. Kun med saadanne Dine kan Billedet blive godt; derfor maa jeg søge at forandre Dine Dine. Tænk paa noget rigtig Bedrøveligt.“

Dg jeg tænkte paa, hvorledes Blæsten fornylig havde revet min deilige nye Hat af Hovedet paa mig og blæst den lige ud i Dammen, hvorledes Onkel Baptistes bedste og kjæreste Ferskentræ var gaaet ud af en eneste Nats Frost og endelig det Værste, hvorledes jeg havde set Madam Bernards Papagøie, som Ratten havde dræbt, ligge aldeles

død paa Gulvet. Det var det Bedrøveligste, jeg havde oplevet. Men det hjalp ikke Noget.

„Nei, Dinene blive ikke anderledes,“ sukede Armand.

„Gives der da intet Middel?“ sukede jeg.

„Stop,“ raabte Armand, „der gives virkelig et, ovenikjøbet et Universalmiddel i alle fortvivlede Tilfælde. Det maa vi anvende; men det maa ske under særegne Omstændigheder, uden at nogen Trediemand er tilstede; det er nemlig et Sympathimiddel.“

„Gjør det ondt, Armand?“ spurgte jeg ængstelig.

„Som oftest ikke,“ berolige han mig, „Du tager det ind med Munden, og saa gaar det umærkeligt over i Dinene.“

Om Aftenen, da han havde hørt op med at male, sad som sædvanlig Armand og jeg paa Havebænken, Onkel Baptiste stod bøiet over sit Espalier, den gamle Christine stod indenfor Kjøkkenvinduet og nynnede en Folkesang, og Himlens Skyer rødmede i Aftensolen og havde samme Farve som de Blade, jeg uden at tænke derover plukkede af de Mairoser, jeg holdt i Haanden.

Da hørte man fra Nabohaven blødt og indsmigrende Hr Clavarts kunstfærdige Fløitespil; og pludselig hvistede Armands Stemme tæt ved mit Øre:

„Nu er det den rette Tid!“

Hans Arm lagde sig om min Hals, og hans Mund fæstede sig fast og længe paa min.

„Gjør det ondt lille Chloë?“ hviskede han med et Smil. „Thi det er hele Kuren uden Læge og Apothek; man kalder det den forfortede Metode.“

Den næste Morgen saae han mig dybt i Dinene og sagde:

„Det har allerede hjulpet ikke saa Lidt, vi maa fortsætte Kuren.“

Dg det gjorde vi, saa ofte det var mulig, til Bedste for Billedet. — Da Kornet stod i sin gyldne Pragt, sagde Armand:

„Midlet har gjort sin Pligt, Du har nu ganske andre Dine; mit Billede er færdigt og vi ere begge blevne hjulpne.“ Dg derefter begav han sig paa en Fodtur ud i Skovene i Omegnen for at rekreere sig.

Sa, jeg maatte virkelig have faaet ganske andre Dine, mærkværdig forandrede, thi da Døren lukkede sig efter Armand, forekom det mig, at Solen gik ned, omendstjøndt det var midt paa Dagen.

To Dage senere vendte Armand tilbage med et af Glæde straalende Ansigt.

„Tænk Eder hvilken Lykke! Den gamle Hertugs unge Enke er flyttet ind paa det forfaldne Slot derovre. Jeg mødte hende igaar, da jeg gik omkring i Haven, og hun har tilstaaet mig den Raade at maatte male hendes Billede. I den Anledning flytter jeg imorgen over paa Slottet.“

Onkel Baptiste ønskede ham til Lykke af hele sit Hjerte, og jeg — med Læberne. Derpaa tog Armand Afsted for det første.

„Kunne den unge Hertuginde's Dine males, Armand?“ spurgte jeg ham sagte, da jeg lukkede ham ud.

„Ja, ganske fortrinligt, lille Søster; de ere sorte og dybe som en Brønd.“

„Saa behøver han altsaa ikke anvende sit Sympathimiddel,“ tænkte jeg, og jeg var glad derover.

Uger vare gaaede. En Dag sent paa Efteraaret kom Armand over til os; han bar nye, fine Klæder og havde faaet en Maade at tale og at være paa, som jeg ikke forstod, men han var dog venlig og hjertelig imod os ligesom tidligere.

„Hurra!“ raabte han, „Veien til Berømmelse og Lykke staaer nu aaben for mig. Den unge Hertuginde tager mig med sig til Stalien; der skal jeg fuldføre hendes Billede og skabe saamange storartede Bærker, at jeg snart bliver ordinær Professor i Udødelighed og faa —“

Her afbrød han sig selv med et hemmelighedsfuldt, seirsstolt Smil.

„Den lille Søsters Billede behøver jeg nu ikke mere, men jeg vil dog tage det med som en Grindring. Og lev nu vel og tænk med Venlighed paa mig.“

Den næste Morgen foer et glimrende Reiseoptog igjennem vor stille, lille By. I en prægtig Karosse

med Guldfirater og Heiduffer saae jeg bag de store Medfaldsvinduer et Par stolte, sorte Dine lyne og Armand, som red ved Siden af Vognen, smilede til hende; det brændte som Ild i mit Hjerte. Han sendte os en venlig Afskedshilsen, idet han svingede med Fjerhatten.

„S Sandhed, ethvert bravt Menneske maa glæde sig over Drengens Lykke,“ bemærkede Onkel Baptiste, som stod ved Siden af mig ved Vinduet.

„Ja, Onkel Baptiste,“ svarede jeg sagte, idet jeg lyttede efter de bortrullende Hjul og skammede mig over, at jeg til min egen Forundring ikke glædede mig.

Nu kom Vinteren, graa og kold. Som oftest sad jeg ved Vinduet og stirrede ud i den øde Verden og tænkte paa, hvad Armand dog kunde have ment med sit hemmelighedsfulde Smil.

„Er det Skjæret af Sneen, der gjør Dig saa blæg?“ spurgte den gamle Christine.

Ja, det maatte vel være Skjæret fra Sneen, hvad skulde det ellers være?

Onkel spurgte ikke om noget; hans Pomeranser tegnede til for første Gang at bære Frugt, og dette optog alle hans Tanker.

Det blev Foraar igjen, men anderledes end ellers. Solen skinnede og lyste ikke, Suglene sang vel, men der var ingen Klang deri, og det forekom

mig, at jeg altid var træt. Helst sad jeg paa Havebænken og grublede over Armands Smil.

En Dag kom Onkel Baptiste hen til mig. Hele hans Ansigt straaede af Glæde, og han gned sig i etvæk i Hænderne.

„Dands og le, lille Chloë,“ raabte han, „vor unge Nabo Clavart ønsker Dig til Hustru. Han har i al Hemmelighed fippet over Hækken ind i Dine vidunderlige Dine, siger han, saa at han nu ikke mere kan holde det ud. Tilligemed Christine flytte vi over i hans smukke Hus; du bliver den fornemste Dame i Byen og til mig bygger han inde i sin Have et Drivhus, hvori jeg kan drive alle Frugter, som findes i hele Verden. Er det ikke en uhyre Lykke?“

„Jo, Onkel Baptiste.“

„Naa, saa vil jeg strax gaae ind og sige ham, at Du med Glæde siger ja.“

„Nei Onkel Baptiste,“ sagde jeg sagte, men bestemt.

Han standsede og gav sig til at le høit.

„Den lille Nax siger nei og mener ja.“

„Nei, Onkel Baptiste.“

Han stirrede et Dieblik paa mig uden at sige et Ord; derpaa raabte han:

„Har Du da ikke forstaaet det? Du skal ægte vor Nabo Clavart, Du, den lille, fattige, dumme Chloë skal ægte den rigeste, smukkeste og klogeste

Mand i hele Byen. Og ham vil Du ikke have?
Men ved alle Helgen, hvorfor ikke?"

„Seg veed ikke, Onkel Baptiste, men det er umuligt.“

Onkel løb frem og tilbage og fægtede med Armene.

„Figen er bleven gal!“

Derpaa greb han mig ved Skuldrene og rystede mig, som om han skulde vække mig af Søvn.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ —10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 27.

Lørdagen den 2den Juli 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Dine.

(Novelette af A. Burchardt-Nieustein.)

(Fortsat.)

„Vaagn op, Drømmerste! Har Du betænkt, hvad det er, Du siger altid? Har Du tænkt paa, hvad der skal blive af Dig, naar jeg idag eller imorgen luffer mine Dine, naar Du maa tage bort fra dette lille Hus, som vi have leiet, og Du staaer alene uden en Hvid, uden et Tilflugtssted, uden nogen-
sombhelst Hjælp?“

„Saa maa jeg drage ud i Verden,“ sagde jeg modfalden.

„Haha, ud i Verden! Bilde Du Dig ind, at Verden blot er et Par Huse flere end her og med en pæn, grøn Hæk omkring? Troer Du, at

Menneffene aabne deres Havedøre paa vid Gab for Dig og sige: „Værjaaartig, lille Chloë, træd indenfor og tag Plads paa Havebænken, her kan Du blive hele Dit Liv og stirre paa Skjerne!“ Beed Du, hvad Verden er? En Afgrund, et Svælg, hvori Enhver gaaer tilgrunde, der ikke er stærk eller klog eller rig eller slet, og Du er ingen af Delene. Hvad kan Du! Være smuk og holde Din Mund. Det er rigtignok tilstrækkeligt til at blive gift, men ellers rækker det ikke langt, og Du vil altsaa gaae tilgrunde som en Draabe i en Grusdyng.

Jeg gyste og Taarerne løb ned af Kinderne. Da sagde Onkel Baptiste noget mildere:

„Indser Du nu Din Daarskab?“

„Ja, Onkel Baptiste.“

„Godt, saa vil jeg hente vor Nabo.“

„Nei, nei, Onkel Baptiste,“ bad jeg i Angst.

Da dirrede Onkel ligefrem af Brede, og han skreg, saa han blev ganske blaa i Ansigtet:

„Du er ikke blot dum, men Du er ogsaa slet! Har jeg ikke taget Dig til mig som et hjælpeløst og forældreløst Barn og opdraget Dig som min egen trods mine knappe Indtægter og uden at faae en Hvid derfor? Har den gamle Christine ikke passet Dig lige fra Buggen? Og nu vil Du forpurre os den Mulighed at blive befriede fra vore tarvelige Forhold og kunne tilbringe en behagelig og sorgfri Alderdom og forhindre mig i at faae mit kjæreste

Ønske opfyldt. I Sandhed, naar Du ikke vil anses for et hjerteløst Uhyre af Utaknemmighed, saa sig paa Diebliffet, at Du vil modtage Hr Clavarts Tilbud!

Men jeg hævede blot mine Hænder bønfuldende og jukkende.

„Seg kan ikke, Onkel Baptiste.“

Du sagde han ikke et Ord mere; han stødte mig heftig bort fra sig, løb vakkende ind i Huset og slog Døren haardt i efter sig. Jeg skjulte mit Hoved i Forklædet og for første Gang i mit Liv græd jeg bittre, brændeude Taarer.

Pludselig styrtede den gamle Christine ud af Huset, vridende sine Hænder.

„O! hvilken Ulykke, hvilken Ulykke! Og det er Du alene Skyld i, Du Daare, Du Stivnakke, Du Utaknemmelige!“

Opfyldt af en pludselig Angst og Anelse løb jeg ind. Der laae Onkel ganske stiv i Lænestolen; han havde faaet et apoplektisk Slag. Kun Hovedet kunde han bevæge, thi da jeg ilede hen til ham for at bede om Tilgivelse, vendte han Ansigtet saa heftig bort, og Blodet steg ham af Brede saa stærkt til Hovedet, at jeg forskærdet veg tilbage.

Det blev en slem Tid. I lang Tid var Onkel Baptiste lam, og istedenfor vore tidligere tarvelige Raar led vi nu Nød, og istedenfor den tidligere Ro var der nu Had og Ufred. Og jeg alene var Skyld

deri, hvad jeg ikke fik Lov til at glemme, thi hver Dag, hver Time paa Dagen foreholdt de mig det i deres Forbittrelse. Hvad jeg end gjorde for at forsonde dem ved fra tidlig Morgen til sildig Aften at pleie og bære Omjorg for Onkel, var dog altid Taffen derfor kun Klager og Bebreidelser eller fornyede Forsøg paa at faae mig til at opgive min Beslutning. Og det var netop det Bærste, thi jeg holdt fast ved min Beslutning, og ved de mislykkede Anstrængelser blev Breden mod mig kun yderligere forøget. Man kunde fristes til at flygte ud i Verden fra det Hele.

Og dog tænkte jeg ikke derpaa. Jeg gruede for den skrækkelige Verden, den onde Dmtale og den sorte Utafnemmelighed mod Onkel Baptiste.

Henimod Høst kom han imidlertid saa vidt, at han kunde sidde udenfor Døren i Solen. Fra hele denne tunge Tid laae der som en Blyvægt i mine Lemmer, saa at jeg næppe formaacede at bære dem; men jeg sagde Intet, thi jeg kjendte jo forud det Svar, jeg vilde faae.

En Aften sad jeg ved det aabne Vindue i mit Kvistkammer. Paa Bænken foran Døren sad Onkel Baptiste og Hr Bernard og samtalede, og deres Stemmer lode op til mig; Hr Bernard var lige kommen hjem fra en lang Forretningsreise. Ude paa Gaden dandsede Børn rundt i en Kreds og sang med deres spinkle, men glade Stemmer:

Der var engang en Hyrde — og ron, ron, ron,
 Der var engang en Hyrde,
 Som vogted' sine Faar — og ron, ron, ron,
 Som vogted' sine Faar.

Den havde jeg ogsaa engang sunget — med Armand. Hvor var han nu? Han havde aldrig skrevet. Havde han i sin Storhed og Lykke ganske glemt den stakkels lille Søster? Jeg blev pludselig dødtæt og ude af Stand til at tænke lige som i en Drøm. Mit Hoved sank ned i Vindueskarmen, og det fuste og bruste i det.

Men pludselig rislede det iskoldt igennem mig og jeg syntes at have hundrede Øren.

„Har I ikke truffet Armand i Rom?“ spurgte Onkel derne den sin Ven. „Han er nu vel allerede bleven Professor i Udødelighed og tillige Hertugindens Gemal.“

Veiret gik fra mig og jeg tog mig til Brystet, thi det forekom mig, at der intet Hjerte mere var derinde. Hertugindens Gemal! Det var det, hans Smil betød. Hvorfor havde Onkel saa let fundet ud af det og jeg ikke? Kunde det da forekomme mig saa umuligt, saa ufatteligt? Hvorfor det? Det var jo oftere sket, at en fornem Dame havde raft en begavet Kunstner sin Haand, og jeg havde jo selv set det Blik, de viklede den Morgen, da de reisste.

Nedenunder mit Vindue svarede imidlertid Hr

Bernard — hans Stemme forekom mig at lyde langt, langt borte fra —:

„So, jeg har truffet ham. Men hvor og naar var det? Naa, jo det var for ganske kort Tid siden i Gattigkvarteret i Paris; han kom løbende som en Rasende op ad Gaden tilstøvet og med daarlige Klæder som efter en lang Vandring, Ansigtet glødede som Ild, Armene holdt han lige op i Veiret, og han vedblev at raabe: „Haha, god Lykke, Brindsbrud!“ og „Hvor er Du henne Udødelighed?“ indtil han styrtede om udenfor Mutter Gilots Herberge. Jeg kjørte netop med Postvognen der forbi og fik lige Tid til at see, at den Gamle løftede ham op og lod ham bære ind i Huset. Hun har formodentlig kjendt ham fra hans første Ophold i Paris; hun er jo født her i Byen og var Veninde med hans Moder i deres Pigeaar. Men den, der kjender hende nu, veed ogsaa, at Ingen faaer Lov til at blive boende hos hende, uden at han har Mont paa Lommen. Og det saa den Staffel just ikke ud til at have.“

Jeg blev tilmode, som om Alt løb rundt for mig; Stuen og Alt, hvad der var i den, dansede for mine Dine. Men da jeg atter kom til mig selv, stod jeg sikkert og fast paa begge Fødder midt i Stuen. En ubekjendt, mægtig Kraft var kommen over mig og havde taget min Villie fangen. Hvor jeg end saae hen, skrev den med Flammeskift de

samme Ord: „Gaa til ham!“ Dem raabte det i Dreene paa mig med tordnende Stemme, dem hvisskede det til mig med hvert Slag, mit Hjerte slog.

Da blev jeg greben af en uhyre Angst for dette fremmede Væsen, og jeg flygtede tilbage til mig selv. „Lad mig være! Hvorledes skulde jeg kunne drage ud i den forfærdelige Verden? Jeg vilde jo gaae til Grunde!“ Men den fremmede Magt i mig syntes at svare: „Jeg er den høieste Visdom og den største Kraft paa Jorden; den, der eier mig, kan ikke gaae til Grunde, thi jeg er Alt.“

Jeg blev saa rolig som efter en Bøn: det forekom mig, at jeg nu kjendte Verden ud og ind. Med rolig og klar Tanke overveiede jeg, hvad der var at gjøre. Endnu samme Aften maatte jeg afsted for ikke at tabe et eneste Dieblif. Og jeg tænkte nu rolig paa Alt, hvad der hidtil havde skræmmet mig, paa Anklagerne og den haanende Dmtale, naar jeg var borte, og paa min grændseløse Utaknemmelighed mod min syge Dufel; det var, som om Alt dette ikke vedkom mig, men en mig aldeles fremmed Person. Hele mit tidligere Liv syntes mig som skaaret bort med et eneste Snit.

Jeg ventede til Mørkets Frembrud, tog saa de Par Skilling, der tilhørte mig selv, kastede et Tørklæde over Hovedet og sneg mig ubemærket ud af Huset.

Jeg gif ud af Byen og fulgte Landeveien.

Det var varmt og lummert, det var en halvklar Nat, og det forekom mig, at Alt bevægede sig: de jagende Sthjer paa Himlen, Maanens flakkende Lys, de knirkende Popler ved Veien og deres gjøglende Sthgger paa Jorden.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 28.

Lørdagen den 9de Juli 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Talende Dine.

(Novelette af H. Burchardt-Nienstein.)

(Fortfat.)

Nu naaede jeg til Skoven, som Beien førte igjennem, og den laae for mig mørk og urolig som et uhyre Hav. Den greb efter mig med sine lange Skyggearme, fastede Smaagrene og visne Blade ned paa mig og raabte til mig med sin skrækkelige Stormstemme. Jeg blev forfærdelig bange for det gruelige Mørke og vendte mig om for at flygte tilbage til Byen, hvis Port jeg lige kunde skimte. Men den ubekjendte Magt i mig tvang mig til at blive staaende: „Vend om, lad Mørket ikke affrække Dig, jeg er Lyset!“ Og jeg samlede al min Kraft og gif modig ind i det truende Mørke.

Det var en Vandring imod Stormen, der var tung og haard som et fast Legeme, igjennem Regnen, den piffede mig i Ansigtet, gjennem Hvirvelvinde, der kastede Grus og Blade i Dinene paa mig. Mine Knæ høiede sig af Træthed under mig, og kun med Besvær formaade jeg at trække Veiret. Og ovenover mig bevægede Træernes Toppe sig susende og brusende som vældige Vinger, ved Siden af mig løb det i det raslende Løb som Trin af tusinde trippende Fødder, det lignede og flammede her og der som Ildstrimer paa den mørke Himmel eller som et blegt, flygtende Sumplys lige foran mig, det hvæste, skreg og stønede fra alle Kanter — det var Nattens vilde, forvirrede Spøgeri.

Saaledes blev jeg dreven frem af min sandsjelsløse Skræk, som en Fjer af Vinden, indtil endelig et heftigt Bindstød kastede mig udmattet om ved Foden af en Træstamme. Mine Dine lukkede sig, men jeg sov ikke; og pludselig saae jeg En kommende løbende paa Veien henimod mig med Armene strakte lige op i Veiret og Ansigtet glødende som Ild. Og jeg hørte, hvorledes han raabte igjennem Stormen: „God Lykke, Brindsbrud!“ og „Hvor er Du henne Udødelighed?“ Saa naaede han lige hen til mig og styrtede om lige for Fødderne af mig.

„Armand!“ skreg jeg høit, idet jeg foer i Veiret og stirrede forstræffet omkring mig. Der var Ingen, og jeg takkede Gud, at jeg kun havde drømt.

Men jeg ilede videre og standsede ikke, før jeg kom til en Landsby, hvor man var isærd med at trække Kvæget ud paa Marken.

Saaledes slog jeg mig igjennem i hele tre Dage, bad medlidende Menneſker om Hjælp og Husly, og naar jeg var lige ved at falde sammen af Skamfølelse over dette, sagde Stemmen til mig: „Seg er Din Vre!“

Dg endelig naaede jeg da Paris og fik et Indblik i Kjøbenhavnens Brimmæl med dens larmende Livsfunktioner, dens tusinder af travle Bogne, dens stadig veylende Menneſkeflod. Dg jeg blev endnu mere bange end for den jufende Skov, thi det stod nu klart for mig: „Her er den Verden, ſom Onkel Baptiſte mente vilde bringe Død og Tilintetgjørelſe.“

Men den indre Stemme ſagde trøſtende til mig: „Seg er Livet!“ Dg dette gav mig Mod til at vove mig ind i Brimmelen. Seg ſpurgte mig frem til Fattigkvarteret og til Mo'er Gilots Herberg, ſkjøndt jeg ofte fik forfert Beſked eller endog blev afviſt; men jeg naaede dog derhen.

Det var et ſkummelt uſeende Hus, der ſaae ud, ſom om det var trykket af ſin egen Hæſlighed. I Døren, helt udfyldende denne, ſtod en ſtor, mørk udfeende Kvinde med de ſtore Hænder ſtøttede paa Hofterne. Det maatte være Mo'er Gilot. Hun ſaae ſaa beſtemt paa mig med ſine haarde og ſtrengſe Mandfolkene, at den ſidſte Reſt af Mod forlod

mig. Skjælvende rakte jeg mine fattige Skillinger henimod hende og bad ydmygt:

„Mo'er Gilot, tag Alt, hvad jeg eier og har, men lad mig blot komme ind til Armand, hvis han endnu er hos Eder.“

Hun sendte mig et forbausset og gjennemborende Blik og mønstrede mig fra Top til Taa, og da hun saae, hvor sønderknust og udmattet jeg var, blev hendes Mine endnu mørkere, og hun gav sig til at lee med en Latter, der lød saa haard, som om Stene bleve slagne mod hinanden.

„For at jeg skulde faae endnu en syg Tigger at trækkes med? Nei, pak Dig med Dine Skillinger! Hvem er Du i det Hele taget, og hvad giver Dig nogensomhelst Ret til den Elendige?“

Da faldt jeg i den største Angst paa Knæ for hende, greb med begge Hænder hendes grove Skjole, skjulte mit Ansigt i dets Folder og hulkede:

„Det er noget i mit Hjerte.“

Jeg fik kun en harmfuld Mumlen til Svar, og Skjolen, som jeg havde grebet, blev reven mig ud af Hænderne. Men derved blev der en lille Plads fri i Døraabningen; jeg trængte mig forbi og ilede fremad ind i det mørke Hus.

Pludselig hørte jeg bagved en Dør en skjærende Latter, en Latter, der kunde faae En til at græde. Jeg aabnede Døren og traadte ind.

Der sad han opreist paa det fattige Leie med

glandsfulde feberhede Dine og med Haaret strittende ud til alle Sider — Armand og dog en helt Anden.

Han truede vildt med de knyttede Hænder mod Gulvet og raabte:

„Haha! Hertugindeøine! Tag Der i Ngt for dem! De drage til, men Hænderne støde bort, det vil sige, naar man ikke er Prinds. Haha! God Lykke! Prindsbrud! Du Daare, der troer, at i Kjærligheden findes ingen Forskjel paa Hvi og Lav, men kun Mand og Kvinde! Disse Dine ville belære Dig derom.“ Han stønede høit og smerteligt; derefter blev hans Stemme haard og truende. „Hovmodige Narrebrud! Er jeg ikke meget mere end en Prinds? Er jeg ikke udødelig ved Hundreder af de herligste Mesterværker, som jeg har malt her i min Hjerne ved det sorte Flammeskjær fra Dine Dine! O, carissima mia — tilbødte Elskede . . . I skjønne Timer i Gondolen, I stille Vandringer ved Maanens Skin, lykkelige Dage, Vidundernætter, — Kjærlighed — Kjærlighed — salige Lykke!“

Hans Tale var sunket ned til Hvissen, saa mild og blød som Sommervindens Pust paa Rosen. En salig Sittren rullede gennem mine Nærer og der lagde sig som en gylden Taage over mine Dine. Vi faldt igjen sammen paa Havebænken og Armands Stemme hvistede mig i Dret, medens den milde Mailuft ombølgede os. Men af, dette Tryllebillede

blev hastigt sønderrevet af et skingrende Skrig, som den Syge udstødte:

„O, strega maledetta! Fordømte Hæx! Forbandelse over Dig, fordi Du har tvunget Dit eget Hjerter ind under Din tomme Forsængelighed! men Du skal komme til at bøde derfor! Du skal faae at see, hvor høit jeg skal stige, høiere end alle Prindsjer paa hele Jorden — helt ind i Udødeligheden! Derfor bort, bort fra Dig, stadig længere og længere bort . . . Ak! hvor Veien er lang, min Fod trættes, min Hjerne forvildes . . . af Tiden er forsømt og drømt bort, af, hvor er Du henne Udødelighed?“
Og i jamrende Fortvivlelse slog han Hænderne for Dinene og sank som død tilbage i Buderne.

Jeg bøiede mig skyndsomt over ham, og inden i mig lød det klart og tydeligt: „Udødeligheden findes i Kjærligheden!“

Armand aabnede Dinene og stirrede en Tid lang aandstraværende paa mig, og da der derefter kom ligesom mere Forstaaelse i Blikket, hviskede han hen for sig: „Na, den lille Chloë! Hun er rigtig rar, men hvad veed hun om Kjærlighed? Søsterkjærlighed er kun halv Kjærlighed.“ Da jeg imidlertid lagde mine Hænder kjølede paa hans brændende Bænde, blev hans Mandedrag langsommere og langsommere, indtil han faldt i en rolig Søvn.

Da jeg vendte mig om, stod Mo'er Gilot ved Siden af mig.

„Er Du hans Forlovede?“

Jeg greb hendes haarde Hænder.

„Al! nei, jeg er kun hans lille Lege-søster fra Coulommiers. Lad mig blive her for at pleie ham, saa vil jeg tjene Eder uden Løn, saalænge I ønske det.“

Hun loe haanligt. „Du! Saadan en Spirrevip, som man kunde puste væk som et Dun, hvad vilde Du stille op med mit svære Arbeide?“

Men jeg sagde fortrøstningsfuld: „I mig boer den største Kraft i Verden, en Kraft, der kan Alt.“

Hun maalte mig spottende og loe endnu høiere end før men svarede dog: „Naa, Du skal faae Lov til at blive, saa er jeg fri for at passe ham, og han skal nok komme til at betale det med.“

Saaledes blev jeg da og veg ikke fra Armands Leie. Og jeg havde ikke sagt formeget om den Kraft, der boede i mig; jeg bar alle Anstrengelser ved Nattevaagen og ved hans Pleie som en Leg, og saa var ovenikjøbet Livet aldrig forekommet mig saa skjönt som her i det mørke Sygeværrelse trods alle Mo'er Gilots stadige Skjenderier, hun talte aldrig roligt som andre Menneker — og uagtet det var i Vinterens barskeste Tid.

Armand kom da saavidt, at han var udenfor Livsfare, men i lang, lang Tid laae han i Feber-vildelse. Da han endelig atter kom til Bevidsthed, faae han forbausset paa mig.

„Hvorledes kommer Du her, lille Søster?“

Dette ligefremme Spørgsmaal gjorde mig vieblikkelig angst. En ubegribelig Sky for at fortælle ham Sandheden og meddele ham om det fremmede Bæsen inden i mig, greb mig. Jeg noiedes derfor med at stamme: „Dukel Baptiste har sendt mig herhen til sin Landsmandsinde, for at jeg kan lære Livet og Arbeidet at kjende.“

(Fortsættes.)

Sophus Lange.

Foreslaet nyt Medlem:

Syverste Alvilda Helsing.

Selskabets Bogholderkontor,

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 29.

Lørdagen den 16de Juli 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Øine.

(Novelette af N. Burghardt-Nienstein.)

(Fortfat.)

Da slog det mig pludselig, hvor hurtig Mo'er Gilot vilde røbe min Usandhed. Jeg ilede derfor til hende, tilstod med Taarer i Øinene mit Bedrageri og bønfuldt hende om ikke at forraade mig, men tvertimod beholde mig hos sig, saalænge Armand var der, for at han Intet skulde opdage. Hendes store Næseboer udvidede sig og hun trak haanlig den forthaarede Overlæbe i Beiret og viste derved de store, hvide Tænder.

„Er det Fortrolighed mellem Broder og Søster?“ spottede hun, men hun røbede dog Intet.

Det gryende Liv i Naturen bragte Helbredelse

til den Syge, og efterhaanden fik han sine gamle Kræfter igjen, men ikke sit tidligere friske Livsmod; dette syntes at være bleven tilbage paa Sygeleiet.

Naar Solen skinnede, sad Armand i dump Grublen ved Siden af mig i den lille Have bagved Huset, hvor der fandtes en skjæv Træbænk under et forkroblet Bæretæ, medens jeg lappede paa Mo'er Gilots grove Klæder, det eneste Arbeide, hun betrodde mig, „fordi jeg ikke duede til Andet.“

Armand talte aldrig om det Forbigangne, og fremad syntes han kun at stirre ind i et sørgeligt Dde.

„Det er galt fat med mig,“ sagde han, „thi min Evne som Kunstner synes at være tabt; jeg er ligesom aandelig lammet. Og dog gives der kun to Veie, jeg kan følge: den ene fører opad til den mest straalende Hvide, medens den anden fører ned til det Mørke, hvor Lyset aldrig skinner. I mit Livs tungeste Time, da min Stolthed var haanet og knust, har jeg dyrt og helligt svoret for mig selv at følge en af disse to Veie.“

Og i hans matte Dine tændtes vilde Flammer som af Had.

„Nei, nei, jeg maa fremad, for at hævne mig. Det Bedste i mig kan ikke være dødt, det lover kun. Men hvorledes skal det kunne blive vaft her i denne lave, materielle Dmgivelse, der drager mig nedad? Seg maa see, om jeg ikke andetsteds skulde finde den

Løftestang, jeg mangler for at kunne udføre noget Stort.“

Og derefter gik han ud i Staden.

Jeg blev tilbage med Panden støttet i Haanden, og mit Hjerte sagde til mig: „Vilde Du ogsaa ønske det? Er der ikke i de lange Vaagetimer ved Armands Leie spiret et andet Haab frem i Dit Bryst? Naar Du saa ham ligge saa elendig og sønderknust ved den onde Verdens Medfart og af hans Sagt efter Udødelighed, har Du da ikke ment, at det vilde være det bedste for ham, om han lod alt det ligge bagved sig og vendte hjem med Dig til Coulommiers og opnaaede der en eller anden fredelig Beskjæftigelse ligesom hans Fader? Det vilde være det Bedste for ham og for — Dig. Thi da vilde vel Din Sky for ham igjen forsvinde, Du vilde kunne fortælle ham, hvorfor Du i Sandhed var kommen herhen, han vilde hos Onkel Baptiste kunne udvirke Tilgivelse, I vilde atter blive optagne i Hjemmet, og saa kunde I Alle fremtidig sidde veltilfredse paa Havebænken indtil Eders Dages Ende. Men hvad skal der derimod blive af Dig, naar Armand gaaer sine egne Veie? Hjem kan Du ikke komme, og blive her kan Du heller ikke — Du vil blive stødt ud i den vide Verden, og saa gaaer Du til Grunde.“

En skrækkelig Angst sammensnørede mit Bryst og jeg raabte høit: „Kjære Gud! bring mig ikke

i Ulykke!" Men pludselig sagde den bekjendte Stemme til mig: „Hvad forstaaer Du ved Din Ulykke? Det er jo netop hans Ulykke. Du ser jo dog, at han ikke passer til at sidde paa Havebænken i Coulommiers, men derimod til at færdes derude i det store, glimrende Liv, langt udenfor Din lille Synskreds.“ Og jeg høiede stille mit Hoved og bad med brændende Taarer: „Kjære Gud! Giv Armand Ulykken og lad mig bidrage dertil.“

Dette opfyldtes imidlertid ikke saa snart. Dag efter Dag vendte Armand hjem uden noget Resultat. Endelig paa en blomstrende Maidag — det var netop to Aar siden han sprang over Hækken i Coulommiers, kom han jublende ind i Stuen.

„Victoria! nu har jeg fundet mit Maal! Akademiet har udsat sin store Pris og Greven af Artois har føiet en uhyre Værespris til for det Billede, der fremstiller den bedste, mest ophøiede Kjærlighed. Den, der opnaaer denne Pris, vil blive anset for Frankrigs største Maler. Det er det, jeg attraar, det alene. Jeg vil, jeg maa, jeg skal feire. Al min gamle Skaberkraft stiger mægtigt op i mig igjen. Og nu, Mo'er Gilot ville vi to indgaae en Pagt! I eet Aar endnu — saalænge er nemlig Indleveringsfristen — giver I mig alt, hvad jeg behøver; efter Priskroningen skal I saa blive fyrsteligt betalt.“

Mo'er Gilot brummede, at det var altfor længe

og for usikkert for hende, han skulde saasnart som mulig male Noget og saa betale; men da jeg bad saa ydmygt, gav hun dog efter.

I Begyndelsen gif alting godt. Med alle sine Tanker og Evner arbeidede han paa sit Værk. I timevis kunde han udmale for mig, hvorledes man paa denne eller hin Maade kunde fremstille Kjærligheden. I Hemmelighed lyttede mit Hjerte efter, om han ikke ogsaa skulde nævne Søsterkjærligheden. Men nei, den er jo ogsaa kun halv Kjærlighed. Og det var stadig kun Fyrstinder og Grevinder, der beskæftigede hans Tanke, og jeg forstod da nok, at det kun er disse, der forstaae at elske helt.

Nu havde Armand endelig lagt sin Plan og begyndte paa Udførelsen; men det varede ikke længe, før han Dag for Dag kom tidligere ud af sit Arbeidsværelse, ophidsset og mismodig.

„Jeg veed ikke, hvad der er i Veien; det lykkes ikke. Alle mine Udkast synes mig stive og uden Liv. Naar jeg tidligere malede, gif det som en Leg, og det forekom baade mig selv og Andre vellykket. Mon jeg da maler anderledes nu, eller ser jeg anderledes paa det?“ Og saa slog han sig for Panden. „Nei, nei, jeg mangler kun den rette Ide, men jeg har jo ogsaa kun kjendt den falske Kjærlighed; den gode, den bedste maa jeg først finde.“

Og han fik da den Bane at streife om i Staden,

blev længere og længere borte, ofte til ud paa Natten, men han oplevede aldrig Noget; det udspændte Lærred vedblev at være tomt, og det gamle Mismod fik atter Overhaand hos ham.

„Det vilde være ude med mig,“ raabte han klagende, „hvis jeg ikke blev holdt oppe af Haabet om endnu i rette Tid at faae den rette Ide og derved tillige finde den rette Skaberkraft.“

Dg jeg haabede og troede med ham, som jeg troede paa min Sjæls Frelse; men Mo'er Gilot faae anderledes paa Sagen.

„Tving Eder til at arbejde, saa gaaer det nok,“ sagde hun haardt, „et halvt Mars Sygdom er Lediggang nok.“

Armand traf medlidende paa Skuldrene.

„At faae Ideen til et Billede er ikke det Samme som at fælde et Træ eller pløie en Mark, det er Noget, man ikke kan kommanderes til. Hos Kunstneren er det Begeistring, der skaber, og ikke mørkt Selvplageri. Men det forstaaer I Jer ikke paa.“

„Troer I?“ svarede Mo'er Gilot tørt. „Det er sandt, at min egen Forstand kun har lært mig, at Arbejde er nødvendigt til Udførelsen af ethvert Værk her paa Jorden. Men at det er dobbelt nødvendigt til det, som I Kunstnere kalde Begeistring, den Visdom har en Anden lært mig. Han var kommen hertil fra Lyon for at gjøre sin Lykke og

boede i lang Tid i det Bærelse, som J nu har. Han malede ogsaa Mennesker, men det var deres Indre, han malede, og hans Pensel var en Pen. Og Begeistring manglede han sandelig ikke, den greb ham som en Sygdom. Naar han saa sad her foroverbøiet med Hænderne imellem Knæene og med det eftertænkfulde Blik, der kun var rettet mod det Indre, glødede pludselig hans Ansigt som en Flamme, hans Hænder begyndte at ryste, han traf sit Veir kort og med Anstrængelse, og saa sprang han op med et jublende Skrig. „Herligt, herligt skal det blive,“ raabte han og greb ud i Luften som efter et gjøglende Tryllebillede. Men derefter fik hans Ansigt et Udtryk som af Angst og Anstrængelse. Han rynkede Brynene, bed Tænderne sammen og mumlede: „Men svært vil det blive, meget svært! Men jeg skal nok tvinge Dig, Du Gjenstridige.“ Saa løb han ind i sit Bærelse, lukkede Døren af efter sig og kom i lang Tid ikke ud; ofte blev han hele Dagen derinde og glemte Spise og Drikke. Undertiden hørte vi udefra, hvorledes han stønnede og flagede, som om han var i Brydefamp med En eller Anden og nu havde faaet Magt over ham og ikke vilde slippe ham. Og naar jeg saa spurgte ham derom, sagde han: „Ser J, Mo'er Gilot, det er omtrent som Bjergmandens Arbeide. Diet ser paa engang den glimrende Guldaare i dens fulde Pragt. Men førend han kan faae det ædle

Metal frem i Lyset og faae det luttret, behøves der endnu mangt et ufortrødent Hammerflag, som bortrydder den raa Sten, mangen en forædlende Ildproces, der skiller Slaggerne fra. Det ægte Guld vindes ikke uden Kamp." Og i Sandhed, hos ham var det ikke uden Kamp; men rent og ægte Guld maa det have været, thi nu bliver han æret som en Fyrste hos de Høieste og Fornemste,"

(Fortfættes.)

Sophus Lange.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise fra den den 19. Juli indtil den 16. August i
Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen den 23de Juli 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Øine.

(Novelette af M. Burchardt-Nienstein.)

(Fortsat.)

Men Armand vilde Intet høre; han blev ved alle disse Hentydninger og denne Trængen paa blot mere gjenstridig, og blev nu i længere og længere Tid borte fra Hjemmet, hvilket daglig gav Anledning til Trætte og Strid, indtil Mo'er Gilot en Dag sagde truende til mig: „Hvem skulde hindre mig i at gjøre en kort Ende paa alt dette Bryderi?“

Denne skrækkelige Mulighed, at Armand kunde blive vist bort fra Huset her, inden han fik udført sit Billede, stod nu for mig i al sin Forfærdelighed. Hvis dette skete, var Alt tabt, thi han vilde ikke kunne the nogetsohmhelst andet Sted hen.

Fuld af Angst meddelte jeg ham, hvad Mo'er Gilot havde sagt og besvor ham at tage sig sammen og begynde paa Arbeidet og tillige omgaaes Mo'er Gilot mere venligt, for at hun ikke skulde gjøre Alvor af sin Trusel.

Men hans Svar var kun en haanlig Latter.

„Na, det har ingen Fare. Og veed Du, hvad der vil hindre hende i at gjøre det? Hendes Gud, Fordelen. Af Havesyge har hun modtaget mig, derfor søger hun med uforskammede Ord at kommandere mig ligesom en Karl til at arbejde, men hun vil nok vogte sig for at jage mig bort. Og hvis hun gjorde det, kunde hun jo gjøre sig betalt med det Band, som vilde dryppe af mine Klæder, naar man fiskede mig op af Scinen.“

„Armand!“ raabte jeg i min Forsærdelse.

„Naa ja,“ foer han op, „naar I gjør mig gal. Endnu er jeg ikke istand til at arbejde; jeg føler, at al min tidligere Skaberevne kun er Lapperi. Jeg vil naae det Høieste, men veed endnu ikke selv hvorledes; allerede derved pines jeg tilstræffeligt. Lad mig være fri for Eders Plagerier.“

Med Sorg og Skræk følte jeg, at Advarsler kun bevirkede, at han fjernede sig endnu mere fra os, og at derfor jeg alene, ganske alene maatte afvende den truende Fare, og at jeg endogjaa maatte holde den Wei aaben og fri for ham, der vilde for evig føre ham bort fra mig, hvis Billedet lykkedes.

Lidt efter lidt havde jeg faaet en Slags Magt over Mo'er Gilot; naar jeg i Taushed saae bøn-faldende paa hende, rystede hun Skuldrene, ligesom om hun vilde ryste noget Ubehageligt af sig, og vrisjede: „Gaa bort med Dine Dine, de strige høiere end Ord.“ Men de beroligede dog hendes Brede.

Jeg forsøgte nu paa at gjøre hende mildere stemt mod Armand, men jeg høstede kun daarlig Tak derfor af dem begge. Undskyldte jeg ham for hende, bad hun mig blot strengt om at tie stille. Saae Armand, hvorledes jeg gif hende under Dinene — af, det var jo altsammen kun for hans Skyld — saa sendte han mig et foragteligt Diefast, og det gjorde mere ondt end Skjældsord eller Slag. Jeg søgte ogsaa at vende Mo'er Gilots Brede fra Armand til mig, gjorde med Willie noget forkert og var glad, naar hun skjældte mig ud; mine Taarer skjulte jeg saa paa mit lille Kammer.

Men naar Armand kom hjem, naar og hvorledes det saa ogsaa skete, viste jeg ham altid et venligt Ansigt. Jeg pyntede hans Bærelse, sørgede for hans smaa Behageligheder, saa godt jeg formaaede, søgte at opmuntre ham og ved at rose ham, naar vi to vare alene, at tilskynde ham til at tage en Beslutning; jeg saae Morgenens bryde frem og Aftenen sænke sig, og stadig dreiede alle mine Tanker sig kun om han. Men om Aftenen, naar han ikke

var kommen hjem endnu, sad jeg i mit lille Kammer, der laae i Stueetagen ved Siden af Gadedøren.

O! disse kvalfulde Timer, naar jeg sad i ængstelig Venten! udenfor begyndte Stormen allerede at bebude Efteraarets Komme; den raslede med Døre og Laase, kastede Tagstenene ned paa Gaden, plaskede Regnen mod Ruderne og blæste sit kolde Pust hvislende gjennem alle Fuger og Sprækker, saa at mit ensomme Lys flagede i Trækken. Ved dets sparjomme Skin arbejdede jeg paa et af Armands Klædningsstykker, thi da han kun befandt sig rigtig vel, naar han havde fine Klæder paa, pyntede og broderede jeg hans Klæder, saagodt jeg kunde. Samtidig lød for mine Øren de forbirullende Vogne, de Forbipasserendes Trin og Samtale og Larm ude fra Gaden, og imellem alt dette lød ogsaa tværs over Gangen Latter og støiende Sang fra Gæstestuen.

Efterhaanden blev det imidlertid stille paa Gaden og i Huset, den ene Gæst efter den anden kom ud i Gangen og gik sin Vej, men Armand kom stadig ikke. Jeg lyttede med tilbageholdt Aandedræt og bankende Hjerter, naar jeg hørte Skridt, der nærmede sig, men af, de gik altid forbi. Hvert Dieblik kunde Mo'er Gilot lukke Gadedøren med den knirkende Laas efter den sidste Gæst, og saa kom hun ind til mig. Fandt hun mig oppe endnu trods hendes strenge Forbud, vankede der Skænd

og Bebreidelser. Og dog, hvorledes skulde jeg kunne sove, saalænge jeg ikke vidste, at Armand var kommen hjem. Mo'er Gilot ventede altid paa ham; hun gik aldrig til Hvile, førend alle Husets Beboere vare komne hjem.

Og naar han saa kom hjem, ofte med vaklende Gang og lallende Tunge, der forraadte, hvor han havde søgt at finde den bedste Kjærlighed og Begeistring eller Trøsten over, at han endnu ikke havde fundet den, overdængede Mo'er Gilot ham med Haan og Spot; men han blev ikke Svar skyldig, Striden blev hedere og hedere, og hvert Dieblif troede jeg at skulle høre det frygtede Ord. Bedende, besværgende løb jeg fra den Ene til den Anden, hørte Tilbagevisning og Stjældsord fra begge Sider, men jeg holdt ikke op, før Armand rasende gik sin Vej, stormede op ad Trappen og lukkede Døren til sit Værelse i med et Smæld. Mo'er Gilot forsvandt i sit Værelse, der laae ved Siden af mit, og endnu længe efter kunde jeg høre hende gaae alene derinde og smaastjende, som om hun ikke var bleven færdig med Alt, hvad hun havde at sige. Jeg satte mig paa Kanten af min Seng, rystende af Kulde og Dphidselse, og lyttede, indtil Alt var stille i Huset. Først naar Taushed og Mørke hvilede overalt, søgte jeg mit Leie og takkede Gud, at en Dag atter var lykkelig tilende — lykkelig!

Men denne ydre Kamp var ikke den eneste, jeg

havde at bestaae. Jeg var jo ikke mere den lille Chloë fra fordums Dage, hvis høieste Lykke var et nyt Baand til at pynte sig med, hvis høieste Sorg var en Udflugt, der ikke blev til noget, og hvis Sjæl var saa klar og fri for Strømninger som Vandet i den lille Dam i Haven. Alt det fremmede Liv havde gjenfødt mit Indre, men tillige gjort det for stort for det gamle Hylster. Jeg troede ofte, at mit svulmende Hjerte vilde sprænge det snevre Bryst; naar jeg hørte Armands Stemme eller blot hans Trin, jublede hele min Sjæl, hver en Tanke hos mig, ham imøde; og dog havde jeg hellere skjult mig i Jorden end røbet dette for ham, og saaledes lod den Tvang, som jeg mente det nødvendigt at følge, mig synes sky og tilbageholdende. Armand lagde Mærke dertil og troede, at ogsaa jeg nu var imod ham, og han sagde derfor med tydelig Haan i sin Stemme: „Jeg vidste jo nok, hvormeget saadan en Søsterfjærlighed har at betyde.“ Det var det Bitterste af Alt.

Ofte steg der en vis Trods op i mig og jeg sagde til mig selv: „Du Daare, lad dog Alt gaae, som det vil, saa sparer Du Dig al Din Sorg og Møie, og naar det gaaer galt her, kan maaske netop Din Lykke begynde at blomstre. Naar først hans store Forhaabninger ere bristede, vender Armand vel nok tilbage med Dig til Coulommiers.“ Men

jeg skammede mig hurtigt derover og straffede mig selv for slige Tanker.

Saaledes kjæmpede jeg uopholdelig med mig selv; den ene Dag af Fristen for Billedets Indlevering forløb efter den anden uden at bringe nogen Forandring, og mine Kræfter syntes næsten udtømte. Naar kom dog Hjælpen? Da kom endelig en Dag Armand ilende ind til mig med straalende Dine.

„Hun er her, hun er kommen herop fra Stalien efter mig! Jeg traf en af hendes Slægtninge, og han har røbet det for mig. Forlovelsen med Prindsen er hævet; den var jo ogsaa kun en overilet Beslutning, hun havde taget, da hendes adelige Stolthed følte sig fornærmet over, at jeg vovede at beile til hende. Men nu har Kjærligheden seiret hos hende. Hun har fulgt mit Spor lige hertil, og med hendes Hjerte følger nu den Haand, hun engang har nægtet mig. Du skal nok Alt blive godt. Jeg troede, at jeg havde glemt hende, men den, der skaffer mig min Kunst tilbage, tilhører jeg med Liv og Sjæl. Og nu kjender jeg jo den bedste Kjærlighed, den seirrige, den stærke, som gjør Hvi og Lav lige, som overvinder Fordom, Verdens Spot og egen Indbilskhed. Denne Kjærlighed vil jeg male og forherlige i den Elskedes skønne Træt til Beundring for hele Verden; men jeg vil ogsaa holde mit Løfte: kun som den, der har vundet

Prisen, som den, der har fejret over alle Andre, vil jeg atter træde frem for min Hertuginde, ellers aldrig."

Han havde i sin Henrykkelse grebet begge mine Hænder. „Lille Søster, Du bliver jo ganske bleg af Glæde, Du føler dog mere for mig, end jeg troede."

(Fortætttes.)

Sophus Lange.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Vortreise indtil den 16. August i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 31.

Lørdagen den 30te Juli 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Tørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Øine.

(Novelette af A. Burchardt-Micustein.)

(Fortsat.)

Han vilde drage mit Hoved ind til sig; men jeg trak mig hurtigt tilbage, som om jeg var ifærd med at brænde mig, og idet jeg raabte: „Mo'er Gilot kaldte,“ styrtede jeg ud.

Og da jeg saa stod i mit lille Kammer med Hænderne trykkede mod det bankende Bryst, med sammenpressede Tænder og med taarefyldte Øine, kjæmpede jeg med alt det Vilde og Ubændige, der vorede op i mig under bittre Smertes. „Nu bliver alt godt!“ Jeg gjentog disse Ord af Armand og loe høit.

Men hvad var det da, jeg ønskede? Var det

da ikke Sandhed, at jeg saa inderlig havde ønsket, at Lykken for Armand maatte opfyldes paa den skjønneſte Maade? Hvorfor blev det da nu, da det endelig kom, saa bittert, saa uudholdeligt for mig? Bort, bort, ligemeget hvorhen, saa ſlap jeg dog idetmindſte for at ſee paa det.

„Men,“ advarede den uimodſtaaelige Kraft i mig, „hvem ſkal bane Veien for Armand? Er det ikke netop nu dobbelt nødvendigt at værne for ham om den Plads, hvor han kan ſkabe det, der fører ham lige i Armene paa Glands, Berømmelſe og Kjærlighed? Du alene kan gjøre det og Du ſkal!“

Omendſkjøndt denne Tanke ſmertede mig, kunde jeg dog ikke blive den kvit, jeg trykkede den glødende Bænde mod de kolde Buder og ſtirrede ud i den regnfyldte Aftendæmring; hvor dog alt var mørkt! Ikke en Stjerne! Det var et Billede paa min Fremtid.

Tilſidſt vendte jeg mig ſtille om og ſagde atter, men dennegang uden at ſmile: „Nu bliver alt godt. Hans Lykke fremfor Alt.“

*

*

*

Den graa Novembersne dryppede fra Tagene, Luften var tyk og vaad og beſværliggjorde Mandedrættet, og der var endnu noget Andet, der hjalp til. Moer Gilot var idag i en Stemning, ſom jeg hidtil

ikke havde set hende i: hun var munter, venlig, ligesom befriet fra en Byrde. Ja, der var allerede indtraadt en Forandring hos hende siden Hertugindens Ankomst; stille og uden at skjænde lod hun Armand gaae sine egne Veie, endsskjøndt han var mindre hjemme end tidligere, thi han vedblev i al Hemmelighed at søge efter den Elskede, for af et Blik fra hende at søge Begeistring for sit Billede; men han var ikke begyndt endnu paa Billedet, og Mo'er Gilot trængte heller ikke paa.

„Kan Du see, hvor godt jeg kjendte hendes plebeiiiske Tænkemaade,“ sagde Armand til mig, „nu da hun mener at være sikker paa sin Fordel, nu forholder hun sig rolig og taler ikke mere om at vise mig bort.“

Men jeg følte en sælsom Uro over denne Rolighed, og særlig paa denne Dag var det ligesom en kvælende Bekymring for Et eller Andet, der trængte sig ind paa mig. Armand var gaaet ud om Morgenen og ikke engang kommen hjem til Middag, hvad han dog ellers altid pleiede. Fra Minut til Minut saae jeg ud efter ham, men han kom ikke.

Det var imidlertid bleven Midnat; jeg sad endnu paa mit Bærelse fuld af knugende Angst og aldeles overvældet af Dphidselse og Udmattelse. Jeg befandt mig meget ilde; der laae ligesom en Blyvægt paa mit Bryst. Imidlertid kjæmpede jeg

dog med Sønnen, og uagtet jeg værgede mig imod den med den stadig tilbagevendende Tanke: „Du maa holde Dig vaagen for at afværge en Ulykke,“ kunde jeg dog ikke værges mig mod den.

Hvor længe jeg har fiddet saaledes med Hovedet hvilende paa Bordet, veed jeg ikke. Et iskoldt Luftræf vækkede mig, og jeg foer op endnu søvndruffen. Lyset var brændt helt ned og Haandarbeidet var gledet fra Skjødets ned paa Gulvet.

I Døren stod Mo'er Gilot med et Ansigt saa mørkt som Natten, men det fik dog snart det samme muntre og tilfredse Udtryk som tidligere paa Dagen.

„Du er vaagen endnu?“ sagde huu, „det er godt. Det begynder allerede at blive Morgen, og han er endnu ikke kommen hjem; det er ogsaa godt, thi det er værre end nogensinde før. Og derfor kan jeg idag, da den Termin, som jeg hos mig selv har fastsat for at see, om han skulde forbedre sig, med en rolig Samvittighed gjøre en Ende derpaa; Jeg har tilmed ventet paa, om „Begeistring“ for en falsk Brindsesje mulig skulde bringe ham den fornødne Arbeidslyst. Men nei! Derfor kan han ikke blive her længer.“

Jeg stod som fastnaglet til Gulvet lammet af Skræk.

„O, Mo'er Gilot, kun ikke dette!“

Hun satte sig ned ligeoverfor mig.

„Jeg veed nok, hvad det er, der gjør Dig saa

bange. Naar jeg ogsaa viser Dig ud af mit Hus, har Du intetsomhelst Sted at tye hen. Ude i Verden dner Du ikke, og Du kan ikke vende tilbage til den Dnfel, som Du saa utafnemmelig har forladt for den Glendiges Skyld, der ikke var det værd, altsaa veed Du ikke, hvorhen Du skal vende Dig. Dette vækker min Medlidenhed, og jeg vil beholde Dig hos mig bestandig; jeg kan godt lide Dig, omend- skjøndt Du ikke er istand til at gjøre megen Nytte her i Verden. Jeg har nu arbejdet tilstræffeligt og plaget mig selv nok til at kunne unde mig Ro paa mine gamle Dage, og jeg har derfor tænkt paa at gjøre en Forandring. Bevæertningen her sælger jeg og kjøber mig et smukt lille Hus ude paa Landet, hvor vi to skulle føre et rigtigt behageligt Liv. Du skal være mit Barn og Du skal faae det godt; jeg har intet Familiepaahæng, og alt, hvad jeg eier, vil derfor engang tilfalde Dig. Man kan ikke see paa mine simple Klæder og Skabe, hvormeget skinnende Sølv de gjemme, og man kan heller ikke see paa mit haardsføre og maaske frastødende Ydre, at der banker et Hjerte indenfor..

Men jeg forstod neppe, hvad hun sagde; hendes forfærdelige Beslutning med Hensyn til Armand havde taget alle mine Tanker fangen.

„Mo'er Gilot, hvad Bægt ligger der paa mig! men Armand — o, hav Taalmodighed med ham!“

„Det har jeg havt længe nok!“ svarede hun

med sin haarde Stemme. Og hvorfor har jeg havt det? Fordi hans Moder engang har havt Medlidenhed med mit indesluttede Hjerter, da alle Andre vendte sig bort fra mig. Derfor optog jeg hendes Søn, da han var hjælpeløs, derfor stræbte jeg for, at han skulde finde sig selv igjen, idet jeg vilde tvinge ham til at arbeide, hvad han havde glemt i det Land, hvor Dovenskab og taabelige Drømme sidde til Høibords. Men al min Møie har været forgjæves, og jeg har kun høstet Foragt, baade Du og jeg."

"Seg veed det, Mo'er Gilot," svarede jeg sagte, "men jeg forlanger jo ingen Tak, jeg vil kun hjælpe."

"Han kan ikke hjælpes. Den, der ikke vil arbeide, er et fortabt Menneske og ligesaa værdiløs som en Sten paa Landeveien. Nei, det bliver ved, hvad jeg har sagt; mit Ord er saa fast som Staal," og hun slog med sin store Haand i Bordet, "og fremfor Alt er der en Ting, som det nu skal være forbi med. Seg vil ikke mere see paa den Synd, det Selvmord, som et bravt og godt Menneske begaaer ved at ofre alt, hvad det eier og har, for et slet. Du ofrer for ham Dine Dages Glæder, Dine Nætters Ro, Dine Hænders Arbeide og Brødet ud af Munden paa Dig selv, og han agter det ikke mere end det Støv, han træder paa. Kan Du da ikke see, at han er en utafnemmelig Døgenigt?"

Seg faldt paa Knæ for hende, bredte begge

mine Arme ud og raabte af mit Hjertes inderste Overbevisning: „Ja, men det er dog Armand!“ Hun vendte sig blot om, og jeg hørte hende mumle: „Den Daare!“

I dette Dieblik fik en Bevægelse henuæ ved Døren mig til at vende mig om. Store Gud! Der stod han jo lænet op til Dørstolpen med forslagne Arme, hvid som et Lagen, og jeg forstod ligesom ved en Aabenbaring, at han havde hørt alt lige fra det første Ord, thi vild Forbittrelse satte sit Mærke i hans Ansigt, men det bar ogsaa Præg af noget, jeg ikke havde set før, noget ligesom et Lyn. Mo'er Gilot havde nu ogsaa set ham. Med en heftig Bevægelse reiste hun sig op, strakte Armen bydende ud imod ham, idet hun pegede paa Døren, og raabte — nei, hun raabte ikke, thi jeg kastede mig ind til hende, trykkede mine Hænder bønfuldende paa hendes Mund, og idet jeg sank i Knæ, trak jeg den truende Arm med mig nedad. Hun vilde ryste mig af sig, men det var forgjæves. Da greb hun mig ved Armen og slyngede mig med al sin Kraft bort fra sig — en Tumlen — et Fald — et dumpt Slag — en skjærende Smerte og en blodig Flimren for Dinene — og derpaa blev det Nat omkring mig . . .

*

*

*

Det var en lang, lang Nat! Det Gæste, der

endnu foresvæber mig som et Taagebillede, er Mo'er
 Gilots Ansigt bøiet i dyb Angst over mig. Da mine
 Tanker begyndte at klare sig, saae jeg Foraarets
 Svale ifærd med at bygge sin Rede under Tag-
 skjægget.

„Hvor er Armand?“ var mit første Spørgsmaal.

(Fortættets.)

Sophus Lange.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil
 den 16. August i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag
 og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 32.

Lørdagen den 6te August 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Talende Øine.

(Novelette af A. Burckhardt-Nienstein.)

(Sluttet.)

„Ti stille!“ svarede Mo'er Gilot, der holdt begge mine Hænder i sine. „Seg veed Intet og vil Intet vide om den Elendige, der har forvoldt os saa megen Sorg, der var lige ved at gjøre mig til en Forbryderske og bringe Dig Døden. Jeg har udgydt Dit Blod — det er omtrent det Samme, som om jeg havde skjænket Dig det. Nu tilhører Du mig; ingen Fyrstinde skal kunne have det bedre end Du. Men Et skal Du dog lægge Dig paa Hjerte: Det første Tegn paa, at Du tænker paa den Uværdige, skiller os to for bestandig.“

Og jeg lagde mig det paa Hjerte; thi inden

jeg endnu var rigtig helbredet, sad jeg en Dag paa mit Værelse, hvor jeg i al Hemmelighed havde gjort mig reiseferdig og var beredt paa for anden Gang at vove mig ud i Verdens Farer, for anden Gang at vise skammelig Utaknemmelighed. Men jeg maatte have Wisshed om Armands Skjæbne, og om han trængte til mig, saa fik der skee med mig, hvad der vilde.

Da blev Døren til mit Værelse pludselig aabnet og han stormede ind over Dørtærskelen; hans Ansigt bar Præget af en heftig Bevægelse, der fik hans Dine til at skinne med en egen sittrende Glans. Med et halvkvalt Udraab løb han lige hen til mig, idet Smil og Taarer veglede paa hans Ansigt, sank paa Knæ for mig og gjemte sit Hoved i mit Skjød, medens jeg, fuldstændig lammet af Skræk og Lykke og uden at kunne faa et Ord over Læben, blot stirrede paa hans Haar og paa hans Skuldre, der bevægede sig af den voldsomme Hullen.

Derpaa tog han mig om Livet, og halvt bærende mig førte han mig ud af Værelset og ud af Huset over Gader og Torve et eller andetsteds hen og op ad nogle Trin, alt i en forfærdelig Hast og ligesom uden Befindelse, saa at det svimlede for mig, og jeg maatte trykke Hænderne mod Panden.

Endelig standsede vi og jeg begyndte at komme til mig selv; vi befandt os i en stor glimrende Sal omgivne af en bølgende Menneskemængde.

Jeg saae, at Væggene vare bedækkede med Malerier og forstod i samme Dieblif, at det var Konfurrencebillederne, der vare udstillede her.

Dg saaledes var det; her var Kjærligheden fremstillet paa de mest forskjelligartede Maader. Der var Moderens omsorgsfulde Kjærlighed til Barnet og Barnets taknemmelige til Moderen, der var den begejstrede Kjærlighed til Fædrelandet, som med et Smil gaaer Døden paa Kamppladsen imøde, der var den stille barmhjertige Kjærlighed, der sidder ved Sygesengen, den velgjørende med de gavmilde Hænder, den fanatisk hellige med de i Bøn foldede Hænder, der var Pagens ærbødige, længselsfulde Kjærlighed til den stolte Herskerinde og den Forsmaaedes trofaste Kjærlighed, som varer hele Livet, der var den lykkelige og glade, den hemmelige og søde, den brødebethyngede — de vare der alle, fremstillede og malede paa de mest forskjellige Maader.

Men midt i Salen stod der ganske alene et stort Billede paa et Staffeli, omgivet af en Masse Tilskuere. Dg da man blev Armand vaer, ræktes Alles Hænder henimod ham med en sand Storm af Tilraab og Lykønskninger; hans Navn var paa Alles Læber, og man sloges ligefrem om at komme til at trykke hans Haand, og — min Gud! der stod hun ogsaa den straalende, stolte Hertuginde med begge Hænderne fremrakte og et lovende Smil

paa Læben. Men han viste baade hende og de andre tilbage med dyb Alvor og Værdighed, som om han opfyldte en hellig Pligt og førte mig lige op foran Billedet.

Bed det første Blik paa Billedet udstødte jeg et Skrig og klamrede mig til Armands Arm, thi det forekom mig, at jeg ligesom i et Tryllespil saae det skrækkeligste Dieblif i mit Liv.

Det var mit mørke Bærelse i Mo'er Gilots Hus med de fattige Møbler. Det begyndende Dagslys streifede Vindueskarmen og traf lige den mørkerøde Flamme af det næsten nedbrændte Lys henne paa Bordet og viste altsaa, hvorlænge jeg havde fiddet og ventet paa ham. Paa Bordet laae Armands Frakke, som jeg havde sjet paa, indtil Vinene lukkede sig af Træthed, og foran Bordet stod Mo'er Gilots mørke Skikkelse i det Dieblif, da hun med Vreden præget i alle sine Miner bydende viser ham bort, da han viser sig i Døren med de vindrukne Dine og den trodsige og overlegne Mine; og paa Knæ imellem dem begge og holdende afværgende fast paa Mo'er Gilots Arm den lille Chloë, saa tydelig, saa fuld af Lys og Klarhed, at man skulde troe, at hun var den eneste, der fandtes paa Billedet. Og i hendes ængsteligt bedende Dine og det ligblege Ansigt stod saa tydeligt skrevet Alt, Alt, hvad hun i den lange Tid havde lidt og døiet for den Enes Skyld.

Dg som det var malt! nei, ikke malt, men ligesom skabt af levende Kjød og Blod, som Gud skaber Mennesker.

Jeg stod som bedøvet. Det var som om hint stræffelige Dieblifs Gru og skjærende Hjertevee atter overfaldt mig. Jeg syntes, at jeg ikke turde vove at røre mig, ikke sige et Ord for ikke at vække alle disse Mennesker, der stode rundt om. Men da begyndte Armand ved Siden af mig med en afbrudt, hæst Stemme, halvhøit som om det var Meningen at ogsaa de Nærmeststaaende skulde høre det: „Se, Chloë, dette er mit Værk, skabt i den allerfjødste Tidsfrist ved et næsten overmenneskeligt Arbeide og Anstrengelse, prisbelønnet med den store Pris, thi det fremstiller den bedste, stærkeste Kjærlighed, der formaaer at overvinde Menneskets værste Fjende, det daglige Livs Smaalighed. Den, det fremstiller, omgiver den, hun elsker med en beskyttende Vold af evig Omsorg, dækker ham med sit farte Liv mod Nødens fornedrende Virkninger, bøier sig ydmyg til Jorden for at befrie hans Wei for Farer og Ulykker, og naar han i sin indbildte Høihed griber ud i Luften efter gjøglende Billeder ikke agtende at Jorden viger bort under hans Fødder, bøier hun villig sin Nakke til Støtte for hans Fod, for at han ikke skal synke ned i Afgrunden. Dg hendes Kjærlighed udtørres ikke ved at være upaaagtet eller ved kun at høste Utak, thi den er udødelig.

Hun siger: „Jeg forlanger ingen Tak, jeg vil kun hjælpe.“ Hun ligner det Mos, der breder sig med sit milde Dække paa tørre og øde Steder, hvor Intet Andet vil voxe, ret som om det vidste: „Her gjør jeg Nytte.“ Dette er den Kjærlighed, der som et fast Kit sammenholder Grundstenene i vort Liv, den Kjærlighed, der er Alt!“

Der var bleven dødsstille omkring os som foran Høialtet i Kirken. Og da jeg saae op, laae der over alle Ansigterne et mildt Skjær af Bevægelse, og alle de Hovmodige og Stolte bøiede sig for den stakkels lille Chloë. Da gjemte jeg Ansigtet i Hænderne og græd bitterligt . . .

Men senere blev alt Lys og Solskin. Selv Mo'er Gilots mørke Ansigt blev lyst, naar hun besøgte os i vort smukke lille Hus, og vi begge ilede hende jublende imøde, og Armand lagde Armen om hendes Skuldre, førte hende hen foran Staffeliets og sagde: „Er min strænge Tugtemester tilfreds med, hvad jeg har bestilt idag? Det er hende, der har forstaaet, hvad jeg manglede i at være en virkelig Kunstner, det er hende, der har lært mig atter at arbejde.“

Og Onkel Baptistes Ansigt er straalende, naar han kommer ilende ind fra Haven med Hatten skubbet tilbage fra den sveddryppende Pande, med Jord og Blade paa sine Klæder og byder os med et stolt Smil de saftige Frugter fra hans Drivhus.

Men fremfor Alt var det lutter Lys den Dag, da vi roede ned ad Seinen.

Det er Aften, en varm Aften tidlig paa Efteraaret. Vor Baad fører os ud fra Stadens Larm. Langsomt taber den sig bagved os i en sagte Mumlen. De brune duftende Enge gaae lige ned til Bredden; hist og her tone glade Stemmer ud til os, blandet med Lyden af en Bondevogn, der rasler hjemad.

Foran os gaær Solen ned og kaster et blændende Purpurlys over den vestlige Himmel, og saa langt vi kunne see, speiler Floden det tilbage i Rosen-guld . . . langt borte glittre Solstraalerne i en Strømhvirvel . . . Armand tager Roret ind i Baaden, og tause sidde vi tæt omfavnende hinanden. Mit Hoved hviler paa hans Skulder, og hans Haand hviler paa mit Hjerte. Da lyder der fra en Have inde paa Strandbredden en Fløite saa sød og indsmigrende ud til os; og Armand hvister som en Gang tidligere: „Nu er det det rette Dieblif,“ og hans Mund hviler fast og længe paa min. Og saaledes glide vi fremad mod det gyldne, hvirvlende Tjerne. — —

Sophus Lange.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil
den 16. August i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N° 33.

Lørdagen den 13de August 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Guerillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

Nærmere og nærmere kom Mængden under Raabet: „Guerillaen! Guerillaen!“ og vild Jubel løb fra deres Stemmer saavel som fra deres Blik. Nærmere og nærmere kom de bestandig Ketterstedet og svulmede op ved ethvert Skridt, ligesom den Lavine, der vælter sig ned fra Klippen. Paa Ketterstedet standsede man, trak sig noget tilbage til hver Side og dannede saaledes en tæt sammentrængt Kredz, i hvis Midte stod en Guerilla med en Knøs paa 15 til 16 Aar, der øjensynlig ikke var hans Søn, og ved Siden af dem en Spanier af høj Rang med nogle Embedsmænd af underordnet Stilling tilligemed Skarpretteren.

I den sidste Tid var der forefaldet flere Mord i Bjergene; ogsaa Sønnen af den Herre, der var meget afholdt i Burgos, var blandt Offrene, og Folket besluttede derfor offentlig at fuldbyrde Dødsstraffen paa Guerillaerne. Det første Offer for denne Folkebeslutning skulde være den Mand og Drengen, som man for saa Timer siden havde grebet i nogen Afstand fra Staden.

Der vilde vanstelig kunne findes en mere paa-faldende Forskjel, end mellem disse Tvende. Manden havde en undersætsig Figur, et solbrændt Ansigt og glat sort Haar; i hans Ansigt viste sig netop saa megen Forstand, som der hørte til en modig og hensynsløs Natur; i hans Øjne laa Trods, men intet Ondt; — Drengen derimod havde en glimrende Olivenfarve; han var velvoren, men ikke mager; sort, ravnsort Haar hængte i Lokker langt ned; i hans Ansigt viste sig dyb Følelse og en ikke ringe Forstand; hans Blik vendte sig med et Udtryk af ubeskrivelig Forfærdelse mod Mængden; med den ene Haand holdt han sin jernfaste Ledjagers og med den anden greb han hans Arm, ved hvilken han gysende holdt sig fast. Der laa noget saa uimodstaaelig Tiltrækkende i denne Gruppe, at Mængden, da den fik Tid til at skjænke dem et Blik, forvandlede Striget til en øjeblikkelig Taushed, der varede i flere Minutter. Endelig udstrakte Guerillaen sin Haand med et Smil og sagde: „Med=

christne!" men hans Stemme blev øjeblikkelig overdøvet af et fordømmende Raab.

„Ned med ham! I Galgen med ham!" raabte tusinde Stemmer.

Da Guerillaen saae, at det var ham umuligt at skaffe sig Ordlyd, tog han sin Tilflugt til Gebærder, og hans Hænder sænkede sig lidt efter lidt ned til Drengen; derpaa lod han sine Djuer svæve fra Højre til Venstre, fremad og tilbage, saavidt han var istand til at dreje sit Hoved, kastede undertiden et Blik paa Drengen, og gav saa tydeligt at forstaa, hvad han vilde sige. Mængden blev atter rørt, og Stilheden fulgte endnu engang efter det vilde Raab.

„Henret mig, dersom I vil det," sagde Guerillaen. „Jeg er vel en Gjenstand for Eders Hevn, og I skulle saa at see, at jeg skal vise mig den værdig, men hvorfor udøve den mod et Barn, en Dreng, der ikke har gjort Eder noget ondt? Han er hverken en Guerilla, eller en Saadans Søn. Han tilhører Eder. Han er født i Burgos."

Ubestemthed, Tvivl, Medlidenhed og Hevn viste sig efter hinanden i Mængdens Ansigter, indtil endelig En, der syntes at være en Slags Anfører, ved et eneste Ord atter vækkede den Lidenskab, der oprindeligt havde været den fremherskende. Han udtalte kun Navnet „Antonio", men i en Tone, der var uden Skaansel. Tusinde Struber raabte

nu det samme. Det var Navnet paa en ung Mand, der var bleven myrdet. „Dræb dem! Bind dem!“ lød i vilde Skrig. Skarpretteren saae hen til den fornemme Spanier; denne vinkede og den Første gik øjeblikkelig hen for at binde Drengen. Denne søjede sig uden nogen Modstand, medens han saae den gamle Guerilla ind i Ansigtet. Guerillaen saae ned paa Drengen — bestandig med et Smil.

Drengen var næsten bundet, da Guerillaen med en tordnende og bydende Stemme raabte: „Holdt!“ Skarpretteren holdt inde og stirrede paa Guerillaen ligesom Herren og Mængden, thi Alle syntes at være ramte ligesom af et electrisk Slag, af den Tone, i hvilken Guerillaen havde udtalt det eneste Ord.

„Lever der Noget i Burgos,“ vedblev Guerillaen i den samme Tone, „lever der Noget i Burgos, som for omtrent sexten Aar siden mistede en to Aars gammel Datter?“

Herren foer op, fæstede et bønligt bedende Blik paa Guerillaen og sagde:

„Hvad mener Du dermed?“

„Jeg spørger, om der ikke i Burgos lever en Mand, der for sexten Aar siden mistede en Datter paa to Aar?“

„Jo, og denne Mand er jeg,“ svarede Herren, „jeg mistede for sexten Aar siden en Datter paa to Aar. Bed Du noget om Pigen?“

„Det hører De vel.“

„Og hvilket?“

„Løs Drengens Baand,“ svarede Guerillaen, idet han roligt lagde sine Arme over hinanden.

„Lever hun endnu?“ spurgte Herren hurtigt.

„Løs Drengens Baand.“

„Veed Du, hvor hun er?“ spurgte Herren med stedse tiltagende Utaalmødighed.

„Løs Drengens Baand.“

„Usling!“ foer Herren op, „man skal spænde Dig paa Pinebænk.“

En hæs Latter var Guerillaens Svar, idet han endnu engang gjentog: „Løs Drengens Baand!“ Herrens Harm og Utaalmødighed forsvandt paa engang. Udtrykket i hans Ansigt gif paa en vis Maade over til Agtelse og Ydmyghed, medens hans Blik fæstede sig paa Guerillaen, hvem Mængden nu stirrede paa mere med en Slags Beundring, end Had. Drengen lod bestandig sit Blik hvile paa sin Kammerat, hvis Smil syntes at være ligesaa uforanderlig som Farven paa hans Kinder, medens han stod saaledes som en i Steen udhugget Skikkelse. I flere Minutter herskede en almindelig dyb Stilhed.

„Giv Drengen fri,“ sagde Herren endelig. Man adlød. „Naa?“ spurgte han derpaa Guerillaen.

„Bring os bort herfra,“ svarede den Sidste.

„Driver Du Spøg med mig?“ spurgte Herren med fornyet Utaalmødighed.

„Nej,“ svarede Guerillaen rolig. „De veed, at jeg ikke spøger. De veed, at et Barn, en Pige to Aar gammel, for sexten Aar siden blev stjålet i Burgos, og at De er dette Barns Fader. De kan vel nok tro, Herre, at jeg er istand til aldeles at affløre Dem det, jeg kjender saa nøje. Jeg vil det ogsaa, men ikke her. Bring mig i Deres Huus. Der, men kun der, vil jeg opdage for Dem, hvad der vil være Dem en Lykke og en Glæde for mine Venner, Folkene i Burgos, der, som jeg seer, agter Dem højt.“

Herren saae spørgende om sig, som om han vilde erfare Forsamlingens Mening; man forstod ham.

„Skjænk ham Livet. Tag ham med Dem!“ raabte man fra alle Sider.

Herren gif med Guerillaen og Drengen hurtigt hen til sit Huus.

Snart sad alle tre i et Bærelse der.

„Maa?“ spurgte Herren.

„Endnu ikke,“ svarede Guerillaen.

„Har Du i Sinde at narre mig?“ spurgte Herren alvorligt.

„Nej,“ svarede Guerillaen, „men jeg maa først tænke — overveje, og det fordrer Tid. Jeg maa ogsaa stille Betingelser, og det fordrer Overvejelse — Forsigtighed. Saa meget kan jeg imidlertid

fige: Deres Datter lever; jeg kjender hendes Opholdssted; hun er der i Sikkerhed. Jeg kan give Dem hende tilbage, og vil det ogsaa, men naar, det maa De overlade til mig, især da jeg giver Dem det Løfte, inden de næste syv Dage at afløre alt for Dem. Men, læg Mærke til hvad jeg siger. Pigen er et Pant for mit og Drengens Liv; sørg derfor godt for vor Sikkerhed, giv os at spise og optag os som Deres Gjæster. De maa ikke henvise os til Deres Tjende. Vi ville ikke spise ved noget andet Bord end Deres; det er det Mindste De kan gjøre for Folk, som med Fare for deres Liv er kommet til Burgos, for at give Dem Deres eneste endnu levende Barn tilbage.“

Herren sad i taus Beundring og betragtede afvejlende Guerillaen og Drengen fra Top til Taa. Guerillaen fulgte hans Blik, sagde en Tidlang intet, men endelig brød han ud i en hjertelig Latter.

„Deres Gjæster have,“ sagde han, „som jeg mærker, deres Paaklædning at takke her for det spørgende Velkommen, som De give dem. Det er altjammen godt, og Verdens Løb; man maa følge Mængden. Menneskets Natur skal ligge i de Stoffer, som bedække deres Legemer, og ikke i disse Legemer selv, skjøndt jeg har seet mangen Arm i Fløjl føre Sværdet meget daarligere end en Arm i simpelt Tøj. Tag ikke videre Hensyn til vor Paaklædning, Sennor. Guerillaen og Drengen

vil i Morgen vise sig ved Deres Bord. I Dag lade de sig nøje med at spise alene. Men giv Befaling til, at de blive behandlede som det sømmer sig Deres Gjæster. De bringe Burgos et godt Budskab, og det med Fare for deres Liv."

Herren sad og bevægede sig aldeles ikke, men vedblev at stirre paa Guerillaen, hvis ejendommelige Smil vedvarende forblev paa hans Ansigt. Endelig rejste den Sidste sig pludselig op. Herren gjorde det samme, næsten uvilkaarligt.

(Fortsættes.)

J. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

er paa Grund af Bogholderens Bortreise indtil den 16. August i

Admiralgade 18, 3die Sal.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 34.

Lørdagen den 20de August 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Sjørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Guerillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

(Fortfat.)

„Sennor,“ sagde Guerillaen bestemt og med en bydende Gebærde, der vidnede om den fuldkomneste Selvtillid, „Sennor, er De Fader til den Pige, der for sexten Aar siden blev berøvet Dem i Burgos, eller ikke? Er De det og ønsker De igjen at erholde Deres Barn, saa kjender De Midlet dertil. Benyt det eller ikke, som De vil. Forund mig den forlangte Tid og den Behandling, som jeg venter i den Tid, hvis ikke — saa igjen ud paa Ketterstedet. Men tænk paa, at Deres Datters Liv er afhængig af min og Drengens Sikkerhed.“

„Et Spørgsmaal!“ afbrød Herren ham.

„Jeg besvarer intet før min Tid er kommen.“

„Kun det . . . Har Pigen et eller andet Tegn paa sit Legeme?“

Guerillaen hvilede noget til Herren, der sank tilbage paa sin Stol, sad en Tidlang stille og trykkede begge sine Hænder mod Panden. Guerillaen blev staaende, lod Djnene forstende hvile paa Herren, som om han vilde opdage den Beslutning, over hvilken han grublede.

„Alfonso!“ raabte Guerillaen. Drengen sprang op.

„De skal faa Alt hvad De forlanger,“ sagde Herren hurtigt. „Deres Navn?“

„Munoz.“

„Og Drengens Navn?“

„Det har De nylig hørt . . . Alfonso.“

„De skal faa hvad De ønsker!“

Guerillaen og Drengen bleve i enhver Henseende behandlede som Herrens bedste Venner. Den følgende Dag ombyttede de deres Paaklædning med spanste Adelsmænds. Deres Senge vare de bedste i Huset; de spiste ved det samme Bord som Herren.

„Sennor,“ sagde Guerillaen den næste Dag, da de sad ved Bordet, efter at Tjeneren havde fjernet sig, „Sennor, jeg har kun sagt Dem det Halve af det Grinde som bragte mig til Burgos. Hvad jeg videre har at meddele, angaaer en ubehagelig Sag. Vil De høre den?“

Herren bukkede, og Guerillaen vedblev:

„Jeg har bestandig modsat mig raa Handlinger og gjentagende straffet dem, som gjorde sig skyldig deri. Jeg saae hvorledes Deres Søn blev angrebet, tilraabte Skulfene, at de skulde holde inde, og ilede saa hurtigt som muligt til, for at befri ham; men jeg kom for sildigt. Han var dødelig saaret. Hans eget overdrevne Mod havde fremskyndet hans Skjæbne. Jeg lod ham levende bringe hjem i min Bolig, hvor han endnu aandede i sex Timer, i hvilken Tid han med stor Anstrengelse skrev, hvad dette Papir indeholder.“

Guerillaen tog en lille Pafke op af sin Bryst-lomme og gav Herren den, der hurtigt forlod Bærelset, efterat han havde læst Udskriften. Efter omtrent et Dvarteerstid kom han tilbage, gif lige hen til Manden og uden at sige et Ord trykkede varmt hans Haand.

„En Yngling ... min Søn,“ ... sagde Guerillaen.

„De har endnu en anden Søn?“ afbrød Herren ham.

Guerillaen vedblev, uden at lægge Mærke til Spørgsmaalet, „min Søn blev saaret ved Forsøget paa at frelse den unge Herre. Han venter kun paa min Opfordring for at komme til Burgos; vil De indestaa ham for hans Person og hans Livs Sikkerhed?“

„Ja,“ svarede Herren.

„Saa vil jeg strax sende Bud efter ham,“
sagde Guerillaen.

„Gjør det, og siig ham, at han skal komme
her. Dette Huus er hans Hjem.“

Guerillaen og Drengen vare nu virkelig Herrens
Venner og det syntes, som om de, ved Alt hvad der
skete, endnu ikke blev behandlet efter hans Ønske.
Den fjerde Dag af deres Ophold i hans Huus, gav
han dem en Fest, hvortil han indbød de mest Agtede
og Bærdigste af sin Slægt og Venner.

Foruden Guerillaen og Drengen var der kun
en Fremmed tilstede . . . en ung Italiener paa
omtrent 25 Aar, der befandt sig i Besøg hos en
af Gjæsterne. Denne Ynglings Udseende var meget
indtagende, hans Øjne vare ejendommelig mørke,
smaa og funklende. Ved Bordet sad han lige over
for Drengen, fra hvis Ansigt, der kun udmærkede
sig ved sit blide Udtryk, han næsten ikke kunde
vende sit Blik, til stor Besvær for den Anden, der
forsøgte at tilbagevise denne Frihed ved kolde, selv
misbilligende Blik, men uden at det øvrige Selskab
mærkede noget dertil.

Efter Bordet underholdt enhver af Gjæsterne sig
efter sin Smag. Nogle gik ind i Billardværelset,
Andre begyndte at spille Kort, medens atter Andre
morede sig med Musik. Til de Sidste hørte Drengen
og den unge Italiener, der med utrættelig Paa-
trængenhed fulgte ham hen til et Vindue, hvor

han, trods hans halve Svar og paafaldende Uagtsomhed, søgte at trække ham ind i en Samtale. Guerillaen og Herren vare fordybede i en Samtale i et Hjørne af Værelset.

En kunstfærdig Haand spillede med et aandrigt Udtryk et herligt Stykke af Mozart. Alles Opmærksomhed var aldeles optagen. Selv den unge Italiener holdt op med at forfølge Drengen, hvilken Sidste kort Tid efter pludselig styrtede ud af Værelset med et Skrig. Alle ilede hen til Vinduet, for at see, hvad der havde foranlediget Drengen til en saa stor Bevægelse. Nogle af Stadens Opsynsbetjente førte en ung Guerilla hen til Huset, hvor de befandt sig, men før de vare komne et halvt Dufin Skridt nærmere, laa den unge Guerilla i Drengens Arme.

„De stakkels Brødre!“ raabte Herren, idet Taarerne vædede hans Dine. Enhver gif de unge Mennesker, der endnu vedblev at holde hinanden omfavnet, imøde. De saae hinanden saa kjærligt ind i Djnene, som om deres Sjæl skulde træde ud deraf og vilde omfavne dem, ligesom Legemet. Aldrig har Gjenforeningens Lykke viist sig mere rørende end i Særdeleshed hos Drengen, der kyskede snart den unge Guerillas Bænde, snart Djnene, Kinderne, Halsen og Haaret, græd og smilede, hvisttaeligt Velkommen og kun med blid Magt kunde løsrides fra Ynglingen.

De Tilstedeværende nærrede forskjellige Følelser ved Synet heraf. Herren græd som et Barn. Den unge Italiener saae ud, som om han aldrig havde kjendt en Taare. Paa hans Ansigt viste sig den Sky, som kaster den dybeste Skygge. Drengens Følelser syntes at virke paa ham som en naturlig, stærk og ubetvingelig Antipathie. I hans Øjne viste sig Afsky, og med knyttede Hænder trykkede han sine over hinanden lagte Arme imod sit Bryst. Det øvrige Selskab tog Andeel i Ynglingens og Drengens Følelser, medens Guerillaen, som stod der i sin fulde Højde, alvorlig og tankfuld lod sine Øjne hvile paa dem.

Ynglingen fremviste et Papir. Guerillaen tog det, gik hen i et Hjørne af Salen, i hvilken Selskabet atter var vendt tilbage, og læste det med stor Opmærksomhed. Drengen og Ynglingen sad Haand i Haand hos hinanden. De vare fordybede i en sagte Hviſken. Deres Ansigter var ikke et Øjeblik vendt fra hinanden, indtil den ældste med et dybt Suk forfærdet sprang op og traadte hen for Italieneren, der netop stod lige over for ham og øjensynlig vilde lytte til Samtalen. Synet fra Ynglingens mandlige Øjne, der funkede af Harm, var for meget for Italieneren. Han vendte sig om med fremhykket Bigegyldighed og gik ud af Bærelset.

„Carlos,“ kaldte Guerillaen. Ynglingen stod øjeblikkelig ved Siden af ham. De talte en Tid-

lang sammen, derpaa traadte Guerillaen hen til Herren.

„Sennor,“ sagde han, „jeg maa forlade Burgos, blive borte i ti Dage og derved fordoble den Tid, som jeg har betinget mig, men jeg lader de unge Menneſker blive her tilbage som Gidsler. De vil for Deres Datters Skyld ſørge for deres Sikkerhed og Underhold. Indvend ikke Noget derimod. Nød bryder alle Love, og vi udholde det letteſt, naar vi give efter. Jeg beder Dem, overlad Ynglingen mit Bærelſe ved Siden af det, ſom Deres Gæſtfrihed har anvist Drengen.“

Herren ſaae taus og ubestemt paa Guerillaen,

„Det ſkal ſte ſaaledes ſom De ønsker det,“ ſagde han endelig. „Naar rejſer De?“

„I dette Øjeblik.“

„Tør jeg ſpørge hvorhen?“

„Til Madrid.“

„Madrid,“ gjentog Herren forbausſet.

„Til Madrid,“ ſagde Guerillaen rolig.

„Tør jeg ſpørge“ . . . vedblev Herren.

„Sennor,“ afbrød Guerillaen ham, „jeg rejſer, ſaaſnart alt er beredt dertil. Min Vej er lang, og Tiden, ſom jeg har at anvende dertil, er meget kort.“

„Jeg vil hjælpe Dem de to første Stationer med mine egne Heste og Folk,“ ſagde Herren og forlod Bærelſet.

Guerillaen verlede nogle Ord med Ynglingen og Drengen, og fulgte derpaa strax efter.

„Seg vilde gjerne antage en af disse Ynglinge i Søns Sted,“ tænkte Herren, da han efter at hans Gæster vare borte, sad hensunken i Tanker. „Der ligger en Naturens Friskhed hos dem, som tiltaler mine Følelser saaledes som Tilfældet aldrig før har været. Og — i mit Hjerte er der en Tomhed — som maaske kan blive udfyldt med min længst forsvundne Datters Tilbagekomst, om just ikke ganske.“

(Fortsættes.)

J. S. Salvorisen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Skomager N. T. Pedersen.

Kaffehandler L. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 35.

Lørdagen den 27de August 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Guerillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

(Fortsat.)

Jeg var saa stolt af min Antonios mandige Kraft — jeg kan endnu ikke undlade at føle Tabet af min Søn. Gid dog den ældre Yngling ikke var en Guerillas Søn! Men er han da en Guerilla? Ynglingene ere Brødre, og, som han sagde, den yngre er ingen Guerillas Søn, men født i Burgos. Djenhynlig er han dog Begges Fader, thi de ere Brødre. — Naar jeg betragtede min Antonio, svulmede mit forfængelige Hjerte af Adelsstolthed. Jeg pralede med de Ahner, som han havde at efterligne. Nu føler jeg en anden, en ny og som jeg troer, højere Kilde til Glæde — de Gaver som

Naturen uddeler. Den unge Italiener er af adelig Fødsel, men hvorledes skjælvede ikke Drengen for hans modbydelige Blik. Han kunde ikke udholde Italienerens Blik. Denne forlod Bærelset og dristede sig ikke til at komme ind igjen. Jeg lagde med Forbauselse Mærke dertil. Hvorledes seer derimod Drengen paa Ynglingen. Hvorledes hænger han ikke ved ham — synes kun at leve i ham. Børn see ofte skarpt. Han maa have en fortræffelig Character, for at kunne indgyde en saadan Kjærlighed og Hengivenhed. Jeg vilde gjerne antage ham som Søn, men Guerillaens Skampet hviler paa ham."

I dette Øjeblik blev Herren forskrækket ved et Skrig. Han sprang op og lyttede. Det lod sig høre anden Gang, hvorefter fulgte en Bryden i Bærelset over dem, hvor Drengen sov. Herren greb et Lys og ilede op ad Trappen. Døren til Bærelset stod aaben. Han traadte ind. Italieneren laa udstrakt paa Gulvet, og Ynglingen havde sat sin Fod paa hans Bryst.

"Hvad er det?" spurgte Herren utaalmodigt.

Ynglingen svarede ikke, men slog frampagtig sine Hænder sammen.

"Hvad er det?" gjentog Herren ivrigere.

Ikke en Lyd — ikke et Aandedræt svarede.

Ynglingen stod endnu med sammenlagte Hænder.

"Hvad er det, unge Mand?" spurgte Herren

trede Gang, idet han traadte tæt hen til Ynglingen, uden noget bedre Held.

Ynglingen syntes pludselig at have tabt Mælet, saavel som Kraften til at bevæge sig. En Følelse beherskede ham aldeles, nemlig en grændseløs Forbauselse. Den heftige Følelse, der for kort siden havde raset hos ham, gav sig tilkjende i hans Stilling og den for hans Fødder liggende Skikkelse; men intet Spor af disse Følelser var bleven tilbage. Hans hele Væsen havde øjensynlig kun Plads for en eneste Følelse, og denne viste sig i hans Dine. Herren fulgte Retningen af hans Blik og stod strax selv som aldeles optagen af Forundring, thi paa Sengen laa, med Spor af Boldsomhed paa Klæderne, Drengen i Afmagt; men istedetfor en Drengs Hals viste sig en yndig Piges fulde Barm.

Herren fattede sig først. Han vendte sig mod Ynglingen og søgte at bringe ham til sig selv ved at ryste ham, men forgjæves. I dette Øjeblik kom nogle Tjenere, der ligesom deres Herre var bleven hidkaldt af Larmen, ved Døren til Værelset. Herren traf strax Sengegardinerne for, for at skjule den bevidstløse Piges blottede Skikkelse; derpaa befalede han at bringe Italieneren bort, der syntes at være bedøvet af et Slag af Ynglingen og Faldet. Man adlød. Derpaa vendte han sig til Ynglingen, med hvem der syntes at være foregaaet en fuldstændig Forandring. Den Lidenstabs, som

for et Øjeblik siden havde opfyldt hans hele Hjerte og anspændt alle hans Kræfter paa den heftigste Maade, var forbi, men en anden, ikke mindre heftig syntes at være traadt i dens Sted. Kjærlighedens Aand straaledede i hans Djne; han aandede dybt, og Herren følte, at han skjælvede over det hele Legeme, da han tog hans Haand, uden at han gjorde mindste Modstand, og førte ham ud af Bærelset.

„Sørg for Pigen i Bærelset,“ befalede Herren en af det qvindelige Tyende, som netop vilde gaa forbi. Derpaa kaldte han paa de Folk, der havde baaret Italieneren bort, og spurgte, om han var kommen til sig selv. Derpaa blev svaret ja, og nu befalede han strax at lade ham komme ud af Huset.

Herren og Unglingen befandt sig nu i den Sidstes Bærelse og sad ligesom hinanden, begge fordybede i Tanker.

„Du har gjort en Opdagelse, troer jeg,“ begyndte endelig Herren. „Jeg seer, at Din Forbauselse er ligesaa stor, som min. Lige til denne Aften kjendte Du ikke Din Vens Kjon.“

„Lige til denne Aften!“ var Unglingens korte Svar.

„Du antog hende for en Broder?“

„Nej, Sennor, for en Fætter.“

„I have levet længe sammen?“

„Beständig; i Særdeleshed under vore Studier.“

„Ederes Studier?“ gjentog Herren forbausset.

„Ja, Sennor, min Fader havde i sin Ungdom nydt en meget god Opdragelse og har studeret i Salamanca. Min Moder var opdraget i et Kloster, og begge underviste os.“

„Og Du havde aldrig nogen Anelse om Din Kammerats Kjøn?“

„Aldrig!“

„Hvilket Sprog forstaaer Du foruden Dit Modersmaal?“

„Latin og Fransk.“

„Kjender Du noget til Brugen af Vaaben?“

„Min Fader siger, at jeg er en temmelig Mester i at fægte.“

„Lærte Din Kammerat ogsaa at fægte?“

„Nej, Sennor. Man sagde bestandig, at han var for svag til at kunne foretage sig heftige Legemsøvelser. Det blev mig forbudt at forlede ham til altfor store Anstrengelser paa vore Spadsfertoure og Fornøjelser. Derfor lod han ham aldrig springe over en Bæk, men bar ham bestandig over.“

„Hvad veed Du om en Guerillas Liv?“

„Kun lidet, Sennor. Min Fader lever i deres Bjerger, har antaget de huuslige Skikke der, tager Deel i deres Fornøjelser og udøver et Slags Herredømme over dem, men han har aldrig taget Deel i deres ulovlige Udfærd.“

„Han er altsaa ingen Guerilla?“

„Ikke mere end jeg har sagt Dem, Sennor.“

„Endnu et Spørgsmaal,“ vedblev Herren i Tanker. „Begunstigede Dine Forældre Din Tilbøjelighed til den foregivne Fætter?“

„Nej, Sennor, De søgte snarere at standse den, om just ikke med Magt. Det var undertiden smerteligt for mig; men da jeg saa at Opsætighed derimod var endnu smerteligere, saa leed jeg stille.“

„Vil Du nu undertrykke denne Tilbøjelighed?“ spurgte Herren Ynglingen med et alvorligt Blik.

Det unge Menneske sukede og hans Hoved sank ned mod Brystet. Herren stod op og forlod Bærelset. Udenfor traf han Tjenestepigen, der kom fra det andet Bærelse og sagde til ham, at Damen var kommen til sig selv og havde sendt hende bort. Herren lod hende gaa. Længe stod han ved Døren, men endelig aabnede han den sagte, traadte ind paa Tærne, da han havde overbeviist sig om at den unge Pige sov, og gik hen til Sengen, fra hvilken han langsomt trak Gardinerne tilbage. Den Sovende havde lagt den ene Arm under Hovedet, medens den anden laa paa det bløde Silketæppe. Herren bukkede sig. Ikke højt oppe over Haandledet viste sig et lille Nr. Herren sank paa Knæ, løftede Djuene mod Himlen og græd, men det var Taknemmelighedens og Glædens Taarer, der vædede hans Øjne.

„Hvor vil Du hen?“ spurgte Herren Ynglingen, da de den næste Morgen sad sammen ved Frokosten. „Du kan ikke blive her i Burgos — vil Du følge efter Din Fader til Madrid? Jeg skal bestride Omkostningerne ved Din Rejse, og ved Din Ankomst skal Du finde mere.“

Ynglingen svarede intet. En dyb Melancholi viste sig i hans Ansigt, medens han tankeløs saae Herren ind i Ansigtet.

„Unge Mand,“ vedblev Herren, „det er en falsk Ven, der af Medlidenhed opmuntret Forhaabninger, som ikke kunne opfyldes. Du er fra Ungdommen af bleven opdraget med min Datter, hvis Kjøn Du ikke synes at have kjendt før forrige Nat. Hendes Rang og Din forbyder Fortsættelsen af det fortrolige Forhold mellem Eder, der nu kunde føre til Resultater, som jeg af de vigtigste Grunde ikke kan ønske. Det maa ophøre. Jeg kan ikke tillade Dig at tale med hende, ligesaa lidt som at see hende.“

„Ikke tale med hende, ikke see hende!“ raabte Ynglingen, idet han slog sig for Panden og sprang op.

„Nej,“ svarede Herren rolig.

Ynglingen gif nogle Minutter dybt bevæget frem og tilbage i Bærelset, derpaa blev han pludselig staaende og lod sine Øjne hvile fast paa Herren. I dette Blik laa noget sørgeligt, Farven veg aldeles fra hans Ansigt; hans Læber skjælvede; hans Mandedræt blev kort; derpaa skjød atter Blodet

op i hans Ansigt, hans Dine fyldtes med Tuarer og han sank paa Knæ for Herren.

„Nej! — nej! — nej!“ var Alt hvad han kunde sige, idet han frampagtigt greb Herrens Hænder og mellem hvert „Nej“ trykkede dem til sine Læber.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Bagermester Thorvald Emil Joachim Hansen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 36.

Lørdagen den 3die September 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Subvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Guerrillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

(Fortsat.)

Herren var en af disse uforklarlige Characterer, der i det ene Øjeblik viste den inderligste Følelse og i det næste den største Følesløshed. Koldblodig saae han nu den bønfuldende Yngling for sine Fødder. Der viste sig ikke nogen Anstrengelse, nogen Kamp hos ham, ikke mere end paa en Klippe, paa hvilken Vandet falder, uden at gjøre mindste Indtryk.

„Nej! nej! nej!“ gjentog Ynglingen forgjæves, halv kvalt af Graad og næsten blind af Taarer. Herren gjorde rolig sin Haand fri, rejste sig op, medens Ynglingen endnu bestandig knælede, gif

hen til Døren, aabnede den, vendte derpaa om og tøvede et Øjeblik med Haanden paa Laasen.

„Seg vil sørge for at Du strax kan komme til at rejse,“ sagde han; „Arsagen til Din Uro, er alt for tydelig. Haabet nærer Dunster; disse visne og falde af, naar de ikke blive opfyldte. Om fire Dage vil min Datter være gift med en Slægtning, som jeg har bestemt til hendes Gemal. Du forlader Burgos øjeblikkelig.“

Et Dvarteer efter var Ynglingen paa Vejen til Madrid.

Herren sad alene i sit Værelse, paa hvis Dør han ufravendt fæstede sit Blik. Den blev endelig aabnet, og den yndigste Dvinde viste sig, ledsaget af Herrens første Pige. I hendes Ansigt viste sig Forventning og Uvished; hendes Blik hvilede et Øjeblik paa Herrens Øjne. derpaa lod hun Hovedet synke og blev ført hen til ham. Hendes Kne højede sig, men Herrens Arme forhindrede hende i at falde og omfavnede hende kjærligt.

„Mit Barn!“

„Min Fader!“ var alt hvad der blev talt i flere Minutter. Den tabte, gjenfundne Datter var forsigtigt bleven forberedt paa denne Scene.

Da hun havde givet sine Følelser Ord, og Tjenestepigen var gaaet bort, sad Faderen og Datteren alene med hinanden. En Tidlang hørte hun deeltagende paa hans Fortælling om den

Forfærdelse, som hendes pludselige Forsvinden som Barn havde foraarsaget dem, om de forskjellige Midler, man forgjæves havde anvendt for at faa hende igjen, de forskjellige Formodninger, man havde havt om Marsagen og hvorledes hun var bleven bortført, og det Sted, hvor hun var bleven bragt hen; men lidt efter lidt formindskedes hendes Opmærksomhed saaledes, at Herren endelig holdt op, da han saae, at hun ikke lagde Mærke til hans Ord, skjøndt hun sad, som om hun opmærksomt hørte til. Et Udtryk af dyb Følelse og Angst udbredte sig over Herrens Ansigt, da han betragtede den aandende Billedstøtte ligesom ham.

I dette Øjeblik hørte man Skridt i Corridoren. Hun vaagnede — hun lyttede — de gik forbi; — hun sukede og hensank atter i sine Tanker. Nu hørtes Skridtene igjen; — hun vaagnede paany; — de vare tæt ved Døren; — hun næsten rejste sig fra sin Stol. En Tjener traadte ind; hun sukede dybere end før, og hendes Tanker trak hende paa ny tilbage. Sorgen i Herrens Ansigt blev større; hans Djenbryn trak sig sammen; han kastede et mørkt Blik paa den gjenfundne Datter; han følte at Ordene vilde træde frem paa hans Læber, men pressede med Magt sine Følelser tilbage.

„Kom,“ sagde han endelig, medens han rejste sig op; „jeg vil vise Dig Din Faders Huus, af hvilket Du endnu kun kjender to Bærelser.“

Hun rejste sig mechanisk og modtog den hende tilbudte Arm. Han førte hende gennem de forskjellige Gemakker i et meget smukt Huus; det kostbareste Meublement forhøjede Beundringen; man tog de kostbareste Klæder ud af Skabene og udbredte dem for hende; Kister og Kasser bleve aabnede, Juvelerne tagne op af de smaa Kuffer og lagde i hendes Haand eller anbragte paa hendes Person, for at hun kunde betragte sig i de store Spejle; Faderen fortalte hende de enkelte Hovedsmykkers Historie; hun saae, hun hørte Alt, men tog ikke videre Hensyn dertil. Kun engang blev hendes Deeltagelse vækket, da hun saae sin Moders Billede. Hun stod taus ligesom det og vovede af Urefrygt neppe at hæve sine Øjne til det; hun lagde sine Arme overkors paa Brystet, bøjede sig halvt ned og hævede saa sine Øjne endnu engang op til Billedet; en Taare gled ned over hendes Kind. Djensynlig tænkte hun ved Billedet paa mere end paa Originalen; langsomt vendte hun sit Ansigt til Herren, der stod ved Siden af hende.

„De vil være god mod mig,“ sagde hun, medens hun brast i Taarer og skjulte sit Ansigt ved Faderens Bryst.

Snart efter bleve de kaldte til Bords, og hun greb hurtigt Herrens Haand, som han bød hende for at føre hende til Spisesalen. Hun ilede næsten foran ham, men neppe var hun kommen ind i

Salen og havde seet sig om, før hun sank sammen, som om hun faldt i Asmagt. Der var kun dækket til hende og Faderen. Hun smagte paa Retterne, men kunde ikke spise; Appetitten var forbi og lod sig ikke vække paa ny. Man skjænkede Vin for hende; hun berørte Bægeret med Læberne, men Vinen maatte tages bort igjen.

„Almeira,“ sagde Herren, da de atter vare alene, „føler Du Dig ulykkelig over at have gjenfundet Din Fader?“

„Nej,“ svarede hun oprigtigt, idet hun slog Øjnene op og saae paa Herren.

„Saa er der noget andet som bedrøver Dig,“ spurgte Faderen videre.

„Pigen svarede intet.

„Din nye Stand, Almeira,“ vedblev Herren, „medfører nye Skikke, nye Bestjæftigelser, nye Forbindelser.“ Han vilde tale videre, men da han saae, at Blodet pludselig forlod Pigenes Kinder, holdt han inde og vedblev derpaa i en blidere Tone: „Din Lykke, Almeira, skal være Din Faders første Omfjorg, ligesom det er hans første Ønske.“

Pigenes Øjne fik en ny Glæde — Farven vendte tilbage paa hendes Kinder, hun rejste sig og slyngede sine Arme om Faderens Hals, idet hans Ansigt alligevel ikke straaled af Glæde, men vidnede om Sorg og Uro.

„Tag igjen Plads, Almeira,“ vedblev han.

Figen adlød.

„Lykken, mit Barn,“ sagde han, „er ikke alene en Følge af at vi opnaae det, som vi ønske, men det, som vi finde rigtigt og fornuftigt. Du maa ikke skjule noget for Din Fader. Siig mig, venter Du ikke i Dag Noget, som Du savner?“

Figens højroede Ansigt var hendes Svar, medens hun sad med nedslagne Djne og neppe fordristede sig til at aande.

„Seg veed det, Almeira,“ vedblev Herren, og hans Ansigt blev mørkere; „men han har forladt dette Huus.“

Man hørte intet andet end et dybt Mandedrag fra Figen, hvis Rødme nu forvandlede sig til en Liigbleghed.

„Han har forladt Burgos,“ vedblev Herren.

Hun syntes neppe at kunne drage Aande af Uengstelighed.

„Vi ville ikke oftere tale om ham,“ tilføjede han bestemt.

Figen laa bevidstløs paa Gulvet.

Den tredie Dags Aften efter Ynglingens Bortrejse var Herrens Huus festlig oplyst; alle de aabent staaende Døre viste i det Fjerne en oplyst Have. Selskabet var meget blandet og Dragten efter Enhvers Smag forskjellig. Nogle kom med

Maske og i Domino, Andre i Phantasidragter Andre i sædvanlig Dragt; den ene Gruppe efter den anden traadte ind. En Mængde simple Folk stod ude paa Gaden, for at betragte de Kommende. Blandt dem i den forreste Række befandt sig en ung Mand i en viid Kappe, med hvilken han, ligesom med den dybt over Djene nedtrukne Hat, skjulte en Deel af sit Ansigt.

„Kan De sige mig, hvad alt dette betyder?“ spurgte han En, der stod ved Siden af ham.

„Veed Du ikke det?“ spurgte den Anden. „Jeg troede ikke, at det var ubekjendt for Nogen i Burgos. Herren giver i Aften en Fest af Glæde over, at han har gjenfundet sin forlængst tabte Datter og til Værelse for hendes Bryllup, som skal finde Sted i Morgen. Naar, staa dog fast,“ vedblev Manden noget utaalmodig; „hvad fejler Dig, at Du saaledes vakler? Er Du bestjænkert?“

„Nej,“ svarede den Første, men greb efter sin Naboes Arm, øjenhynlig for at holde sig fast ved den. Det var Ynglingen. Efter en Rejse paa halvanden Dag var han vendt tilbage og kom, ubekymret om Følgerne, tilbage til Burgos. Hans Læber hængte nu i Tankerne ved de Læber, hvis Tryk han ellers kun havde halvt besvaret, ja ofte viist tilbage; han følte, at han kunde give sit Liv for et eneste af disse Kys. Han var kommen til Burgos i Skumringen, havde taget Bolig i en

gammel Kones Huus, der havde seet, at han var en Bjergbeboer, havde kaldt ham til sig og spurgt, om han i Nat vilde bringe hendes sygelige Barnebarn til Bjergene. Han havde givet sit Samtykke dertil, da han havde lagt de mest overdrevne Planer til at bortføre Herrens Datter; men før han gik videre, tog han en Kappe, der ganske indhyllede ham, ilede hen til den Gade, hvor Herren boede, og tog Plads tilligemed de Øvrige ved Huset.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N° 37.

Lørdagen den 10de September 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelsesfælskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesfælskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Løvstræde 7, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovens § 16, der nøje maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1887.

Th. J. Svanekjær. A. G. Reimann. L. F. Holmberg.

Kierrumgaard.

Guerrillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

(Fortsat.)

„Maaske,“ sagde Manden, som han havde talt til, „maaske har De ikke nydt noget i Dag og er udmattet af at faste. Der er Mad nok,“ vedblev han, idet han pegede paa Døren, „og Ingen bliver negtet Udgang.“

„Ingen?“ gjentog Unglingen forskende.

„Ingen,“ sagde hans Kabo endnu engang, og derpaa saae Unglingen strax nærme sig Døren.

I Forværelset mødte han Herren, som imidlertid slet ikke kunde kjende ham, da han, for at skjule sit Ansigt, bukkede sig dybt for ham. Han gik ind i Salen; den var meget opfyldt, men den, som han søgte, befandt sig ikke der; han blandede sig mellem Selskabet, der morede sig med Dands og Musik i Haven, men saae hende heller ikke. Han steg op i Bibliothekværelset, men hans forskende Øjne fandt ikke, hvad de søgte. Han gik derpaa op i den

store Sal, i hvilken de fleste Gjæster vare forsamlede, og naaede med Besvær hen til den øverste Ende, hvor et lille Rum var holdt frit, og hvor en smuk, rig, men simpelt klædt Dame sad. Hun havde bøjet sig bag over og viste blot sin skjønt formede Hals, thi hun havde vendt Ansigtet bort og talte med en ældre Dame af ringere Rang, der stod bag ved hende.

Ynglingen var neppe istand til at aande. Han lagde Mærke til en Bevægelse iblandt dem, der stod ved Siden af ham, som om de vilde gjøre Plads for Nogen. Han traadte ligeledes mechanisk tilbage, men uden at vende sit Blik fra den Gjenstand, der først havde fængslet hans Opmærksomhed. Herren traadte hen paa den fri Plads og førte en ung Herre ved Haanden.

„Almeira!“ raabte han.

Festens Dronning vendte sig om og viste Ynglingen hans Ungdomskammerats Ansigt, tusinde Gange forskjønnnet ved en passende Klædning. Herren forestillede den unge Herre for hende; han greb hendes Haand, som hun ikke rækkede ham, og kyskede den. Ynglingen greb efter sit Sværd, men holdt strax inde igjen, og trak Rappen tættere om sig.

„Hvem er den unge Herre?“ spurgte han saa rolig, som det var ham muligt, den Person, som stod ved Siden af ham.

„Sennoraens Brudgom.“

Hans Haand greb atter til Sværdet, men han beherskede sig for anden Gang.

Herren hvissede noget til sin Datter — hun rejste sig op. Herren rækkede hende sin Arm — hun modtog den. Saaledes gif de igjennem det elegante Bærelse, og de Tilstedeværende gjorde Plads for dem. Unglingen fulgte mekanisk.

Med hvilke Følelser betragtede han den yndige Qvinde — de smukt formede Skuldre — den ranke Skikkelse. Tusinde rasende Beslutninger løb i stormende Fart gjennem hans Hoved, men alle forenede sig i den ene — at dø for hende — at give sig tilkjende for hende og dø.

Han saae et Djeblif efter Herren. Denne var bleven staaende for at tale med nogle Benner. Unglingen fulgte Parret ned i Haven, hvor Dands og Sang vedvarede. Hendes Ledfager førte hende til en Lovhytte og tog Plads ved Siden af hende. Unglingen blev staaende i nogen Afstand fra dem. Hendes mørke Dje funklede — hun havde glemmt sin Barndomsven — hun hørte paa dens Ord, med hvem hun skulde tilbringe den øvrige Deel af sit Liv. Hvad var Livet eller Verden for den Forladte?

Den aldrende Qvinde, som han havde lagt Mærke til i Salen, kom nu hen til dem. Sennoraen rejste sig strax og gif hende imøde. Efter nogle

hemmelige Ord forlod de hinanden og Pigen satte sig igjen, muntre end før.

„De har talt om hendes nære Bryllup,“ jukkede Ynglingen. „I Morgen ville de blive viiede.“

Den unge Herre talte med hende. Hun bukkede. Han rejste sig og forlod hurtigt Løvhytten. Ynglingen troede, at nu var Tiden kommen. Med Haanden paa Dolken traadte han hen til hende og vilde ud-tale det velbekjendte Navn, men det var unødvendigt. Hun kjendte ham trods hans Paaklædning og ud-stødte et halvt undertrykt Skrig, men fattede sig hurtigt af sin Skræk.

„Flygt ind i Bjergene!“ sagde hun, saa hurtigt hun var istand dertil. „Der træffer jeg Dig i Morgen.“

Han blev forbauset staaende.

„Flygt!“ gjentog hun. „Levende eller død vil jeg kun være Din. — Han kommer tilbage. Flygt, dersom Du elsker mig, flygt.“

Han saa den unge Herre komme tilbage; han bar en Kurv med Frugt og Herren fulgte efter ham. Ynglingen tilkastede hende et Blik, som hun endnu aldrig havde faaet fra ham. Han saa, at han trængte igjennem hendes Sjæl. Hun svarede ham ved at trykke Haanden til sit Hjerte. Han gik ind i den nærmest staaende Gruppe, fjernede sig derpaa fra Haven og forlod Huset.

„Hvor er Deres Barnebarn?“ spurgte han sin Værtinde, da han kom derhen.

„Han vil være her ved Midnat, og der mangler kun en Time dertil. Tag De imidlertid nogle Forfriskninger.“

Han tog Blads, spiste og drak veltilfreds. Men da han var bleven mæt og Konens Barnebarn endnu ikke var kommen, blev han urolig.

„Veed De bestemt, at Deres Barnebarn vil komme?“ sagde han.

„Ja,“ svarede hun.

Endelig slog Kirkehret tolv og med det sidste Slag bankede det paa Døren. Udenfor stod to Muuldyr og paa et af dem sad hans Rejsesammerat. Han sprang op paa det andet og derpaa brød de op.

Ynglingen talte ikke et Ord med sin Vedsager. Herrens Datters yndige Skikkelse stod bestandig for ham og hans Hjerte bankede af glad Forventning. Endelig naaede de Bjergene, og Luften i hans Hjem bragte ham først til sig selv. Dagen gryede. Han var flere Skridt bag ved sin Kammerat og reed nu hen til ham.

„Til hvilken Deel af Bjergene vil De?“ spurgte han.

„Hellige Tomsfru!“ raabte den anden og trak pludselig i Tøjlen. Ynglingen gjorde det samme, sprang ned paa Jorden og trykkede i sine Arme —

Herrens Datter, der igjen lod sig see som Dreng. Han følte hendes Arme om sin Hals — og paa sine Læber Kys, som aldrig tidligere.

Den aldrende Kvinde i Salen og Haven havde været Pigens Amme. Hun følte, at Pigen vilde dø, dersom hun blev tvungen til at opfylde sin Faders Dnske, havde udkastet Planen til Flugt, udført den og bestemt sig til at følge hende, for at ende sine Dage hos hende.

(Fortætt.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Underinspektør P. Th. Thomsen.
 Underforvalter N. Th. Rosenørn.
 Pladsformand L. Schønnemann.

Selskabets Bogholderkontor

Røvstræde Nr. 7, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 38.

Lørdagen den 17de September 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Løvstræde 7, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovens § 16, der nøje maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, September 1887.

Th. J. Svanekjær. A. G. Reimann. R. F. Holmberg.

Kierrumgaard.

Guerrillaen.

Novelle af Sheridan Knowles.

(Sluttet.)

„Du er min,“ jublede Ynglingen, da han atter sprang i Sadelen, men da hørte de tæt bagved dem Larm af Heste — de vendte sig om og saae, at de bleve forfulgte. De forsøgte at undslippe, men bleve snart indhentede. Forgjæves modsatte Ynglingen sig, han blev afvæbnet, bundet og igjen bragt tilbage til Burgos tilligemed Herrens Datter.

„Seg vil skjænke ham Livet,“ sagde Herren, „men han skal see hende blive viet for sine Dje.“

Præsten blev kaldt — Brudgommen var beredt. Man førte den vaklende Pige frem. Præsten udførte sin Gjerning, men intet var istand til at bevæge den unge Pige til at give et Svar.

„Seg vil svare for hende,“ sagde Herren.

„Det er et Mord!“ raabte Ynglingen, sønderrev i sin Fortvivlelse de Baand, der omslyngede ham, og trykkede Pigen i vanvittig Lidenstabsk til sit Hjerte. Hun sluttede sig fast til ham.

„Afskil dem,“ befalede Herren.

Tjenerne prøvede paa at adlyde, men forgjæves.

„Dræb dem!“ befalede Herren.

„Holdt!“ tordnede den gamle Guerilla, som netop traadte ind. „Holdt! Han er Din Broder-
søn og jeg er Din ældre Broder.“

Guerillaen, — dersom vi kunne kalde ham saaledes — havde i sin Ungdom lidenskabelig forelsket sig i en adelig Herres Datter. Hun var bestemt til at tage Sløret, men besvarede hans Lidenstabsk og flygtede under sit Noviciat fra Klosteret. Han førte hende til Bjergene og levede der skjult med hende. Hun blev nu excommuniceret. Hun fødte ham en Søn og døde kort efter. For at sikke denne Søn den ham tilkommende Arv, havde Faderen stjaalet sin Broders Datter, men af forskjellige Grunde holdt hendes Kjon hemmeligt. Guerillaen havde forgjæves bestræbt sig for at befri Herrens Søn, og denne havde nævnet sit Navn for Guerillaen og skrevet nogle Linier til sin Fader, og nu var en Lejlighed kommen til at bringe den længe udfastede Plan til Udførelse. Han begav sig til Burgos, hvor det hændtes, som vi allerede have fortalt. Han havde begivet sig til Madrid for der

at bevirke, at Båndstraalen blev taget tilbage. Dette var lykkedes ham, og han kom, som vi have seet, i rette Tid tilbage, for at befri sin Søn og sin Niece, der endnu samme Morgen af Præsten bleve forenede med hinanden.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

I

Sneen faldt i en saadan Mængde, at de allerede henimod Klokken ni om Aftenen saa stille Gader i Antwerpen ikke lod Larmen af Vogne eller Gaaende trænge ind til Familien Rubens, der sad ved Kaminen, for at højtideligholde Juleaften. Børnene saae sig ogsaa en Fornøjelse berøvet, thi deres Moder, Helene, havde sagt dem, at de ikke maatte gaa til Midnatsmessen i Kathedralkirken. De yngste havde fældet nogle Taarer derover, men dog hurtigt glemt deres Sorg, da den i denne lykkelige Alder snart forsvinder, og nu begyndte de at bygge et prægtigt Korthuus. Den skrøbelige Bygning havde allerede naaet en anseelig Højde og den lille Peter Paul fulgte med straalende Øjne og halvt aaben Mund sin Søster Constance Albertines Haand, som bestandig satte nye Kort til. Smidlertid pyntede Elisabeth, den tre Aar ældre Søster, en stor smilende

Dukke, og Clara Eugenia, der allerede var i sit syttende Aar, fuldendte et rigt Broderi paa sin Faders Skrivebord.

En Søvlampe og nogle tykke gule Børlys fastede deres Skin paa de forskjellige Grupper ved det store Bord foran Moder Helene. Denne sad nær ved Kaminen i en stor Lænestol, hvis høje Rygstød og rige Beslag syntes at danne en Slags huuslig Trone. Hun var virkelig ogsaa hele denne kjærlige Families virkelige Dronning, og talrige Tjenere kom hvert Øjeblik med Hatten under Armen og i en ærbødig Stilling for at modtage hendes Befalinger. Dog kunde man paa hendes ellers saa rolige Pande see en vis Urolighed og Bekymring og flere Gange saae hun ikke uden Utaalmodighed paa Uhret, der hængte ved hendes Belte og var en kostbar Foræring af den højsalige Erkehertuginde Sjabella, Nederlandenes Regentinde. Da Uhret viste den tiende Time, kunde Helene ikke længere beherske sin Uro; hun tog en Guldpibe, der hængte ved hendes Belte ved Siden af Nøglerne, pib tre Gange deri, og nu kom øjeblikkelig Huusholderken, Fru Petronilla.

„Er min ældste Søn Frants ikke kommen hjem?“ spurgte Helene.

Fru Petronilla søgte at hemmeligholde og undskylde de smaa Forseelser, som de Børn, hun havde opdraget og elskede som en Moder, gjorde

sig skyldige i. Men denne gang kunde hun kun fremstamme et uforstaaeligt Svar, der næsten lignede en Benægtelse.

„Til hvilken Tid han end kommer, Fru Petro-
nilla, maa De sige til ham, at jeg vil see ham og
tale med ham. Det er ikke første Gang, at han
kommer hjem efter den ham indrømmede Tid og
forsømmer vore huuslige Festligheder.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen den 24de September 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelseselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Løvstræde 7, 2den Sal, hver Formiddag mellem Kl. 8¹/₂—10¹/₂ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen den 2den Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovens § 16, der uøje maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en For-

andring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt **efter** Indtrædelsen i Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratifikation ifølge Lovens § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovens § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn, September 1887.

Th. J. Svanekeer. A. G. Reimann. L. F. Holmberg.

Rierrumgaard.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„En ung Mand i hans Alder maa ikke saaledes forsømme sine Pligter mod sin Familie. Fremfor alt bør han søge sin Moders, sine Søstres og sine Brødres Selskab. I sit attende Aar er man endnu ikke faa meget Mand, at man bør glemme dette. Er det ikke nok,“ tilføjede hun i sine Tanker, „at hans Fader, ved Kunsten, Forretninger og Fornøjelser bliver afholdt fra at stjænke mig blot nogle faa Timer? Saa bør idetmindste min Søn blive hos mig, trøste mig og udfylde den Tomhed og Kjedsomhed, som jeg føler langt fra Rubens. . . Men der er sandsynlig min Gemal, thi en Vogn kommer rullende henad Gaden. Vognen holder, Porten bliver aabnet. Ja det er ham, det er Rubens. Han har erindret, at en Familiefest venter ham hjemme og har forladt Selskabet hos Statholderen, for at være hos os.“

Med et glad Hjerte stod hun op for at gaa sin Gemal imøde, men midt i Bærelset blev hun staaende, thi Fløjdøren aabnede sig og en Dame paa omtrent 70 Aar, der støttede sig ved en lille forvoxen Skabnings Arm, traadte ind og to unge fortflædte Piger fulgte hende.

„De maa undskylde mit Besøg paa en saa usædvanlig Tid,“ sagde den Ubekjendte med en stærk betonet Stemme, i hvilken man dog bemærkede en fremmed Accent, „men jeg maa endnu i Dag, i denne Aften tale med Hr Rubens. Derfor holdt jeg paa at komme herind, skjøndt han ikke er hjemme.“

En Fremmeds Ankomst paa en saadan Tid og da Familien netop var sammen for at højtideligholde Sulen, kom øjensynlig Helene meget ubelejligt, men hun lod sig imidlertid ikke mærke med noget og aftraadte sin Hædersplads til den Ubekjendte, der syntes at være meget udmattet og at fryse. Hun modtog Helenes venlige Bestræbelser med en Ligegyldighed, som næsten lignede Hovmod.

Den Fremmede tog op paa sit Skjød den Dverg, hun havde bragt med sig, og gav de tvende Piger, der vare fulgte hende, Befaling til at begive sig til Fru Petronilla. Derpaa rørte hun selv om i Kaminen og vederqvægede sig ved den velgjørende Varme.

„Naar man i tre Dage har sejlet paa Havet

og tilbragt een Dag i en Bogn, gjør det godt at varme sig ved Kaminen, ikke sandt, Langelsh?" sagde hun til Dvergen, bestandig i det italienske Sprog. „Stakkels Ven, Dine Hænder ere blevne røde og tykke af Kulde; Du synes ikke at være rigtig vel?"

Dvergen lod smægtende sit Hoved synke ned paa Damens Skulder.

Per Christo, han bliver afmægtig! Frisk Vand, noget frisk Vand, gode Frue! Den svagelige Skabning kunde ikke udholde Rejsens Strabadser og Smerter. Raab om Hjælp! Luf Vinduet op!... Den hellige Jomfru være lovet, han slaar Djnene op igjen. Nu, Langelsh, kjære... "

Dvergen lagde Haanden paa Mavens og sagde:

„Jeg er sulten.“

„Ja, det er Sulten. Gode Frue, De hører, han er sulten. Lad ham faa lette Spiser, men hurtigt, skynd Dem, De seer han bliver atter afmægtig.“

Helene, der var vant til Urbødighed og Uydighed hos alle sine Dmgivelser, følte sig krænket ved den Tone, som den Ubekjendte tillod sig imod hende og ved den Maade, paa hvilken hun opførte sig i hendes Huus, i hvilket hun var indtraadt uden engang at sige sit Navn. Dog laa der i denne Dames Bæsen og i hendes Blik noget saa Imponerende, at Helene ligesom mod sin Villie

tvang sig til Lydighed; hun lod saaledes alt bringe, hvad den Fremmede forlangte.

Dvergen spiste imidlertid skjodesløst de Lækkereheder, man havde bragt ham og satte sig derpaa igjen paa Damens Skjod, hvor han faldt i Søvn. Nu maatte Børnene bygge deres Korthuus ganske i Stilhed, thi ved det ringeste Udbrud af Glæde eller Overraskelse befalede Damen dem ved et Blik eller et Tegns Tausshed.

Saaledes hengif hele Aftenen ikke uden Utaalmodighed fra Helenes Side, hvem en Fremmeds Nærværelse gjorde mismodig, især da hun var kommet i daarligt Humeur over at hendes Søn ikke var tilstede og at hendes Gemal udeblev saa længe. Den Ubekjendte forblev for sit Vedkommende ganske ligegyldig, slumrede undertiden ind og foer derpaa op af Sønnen, for at spørge hvad Klokken var, røre op i Ilden og indtage en bekvemmere Stilling i Helenes store Lænestol.

Endelig blev det Midnat. Helene kaldte sine Børn om sig, tog en Bønnebog og læste de Stykker af Bibelen, som fortælle Frelserens Fødsel i Bethlehem. Medens hun saaledes læste, traadte Frants, den ældste Søn, stille ind og knælede bag ved sine Sødfænde. Den Fremmede havde sluttet sig til Gruppen og bad med Familien.

Da Bønnen var forbi, modtog Helene af Fru Petronilla, der stod bag ved hende, en Sølvtaalerken

med forgyldte Kager, i hvis Midte der stod en lille Statue af Jesubarnet. Hun gav hver af sine Børn en af disse Kager, og Dvergen, som den gamle italienske Dame bar paa Armen, udstrakte Haanden, for at faa en Deel deraf ligesom de andre.

Helene maatte ogsaa give efter for denne Fordring, men i hendes Ansigt viste der sig tydelig Utilfredshed og hun sagde derfor noget strengere til sin ældste Søn:

„Gud har uidentviol sendt en Fremmed hertil, der skal have Din Deel af Julekagen, thi Du fortjener den ikke, da Du heller sidder ved andres Bord, end her ved Din Moders og Dine Sødsfendes, og venter paa vor Frelzers Fødselstid. Gaa ind i Dit Bærelse; Du skal være det eneste af mine Børn, som i Dag ikke faaer et Kys af sin Moder.“

Ved disse Ord kunde Frants ikke holde sine Taarer tilbage.

„O, tilgiv mig, Moder!“ raabte han; Straffen er for haard. Jeg har megen Skyld, men tal et tilgivende Ord og lad mig ikke begynde Julefesten med Sorg.“

Helene vendte Ansigtet bort og svarede ikke.

„Moder!“ bad den unge Mand paa sine Kne. Helene gjorde et Skridt for at fjerne sig.

„Moder! Moder! tilgiv Frants!“ bad de andre Børn, idet de omringede Moderen.

Men Helene gjorde en bydende Bevægelse, saa at Børnene taug bedrøvede men ærbødigt.

Den Fremmede havde Medlidenhed med den unge Mands Smerte; han vedblev endnu at knæle og Taarerne løb ned ad hans Kinder.

„Mit Barn,“ sagde hun med Bærdighed, „vær ikke saa trostesløs; Din Moder vil tilgive Dig; jeg beder hende derom.“

(Fortsættes.)

J. S. Salvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Bærtshusholder Carl Hansen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
aaent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N°. 40.

Lørdagen den 1ste Oktober 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„Forlang ikke dette af mig,“ svarede Helene, „thi jeg vil see mig nødsaget til at afflaa Deres Forlangende. Naar jeg fatter en Beslutning med Hensyn til mine Børn, saa har jeg fuldstændigt overvejet Følgerne deraf.“

„Hvorledes! De kan modstaa Deres Søns Anger, idet han med Taarer i Djnene udstrækker sine Hænder mod Dem og beder om Tilgivelse?“

„Han har fejlet, og maa nu tage Følgerne deraf.“

„Al,“ sukkede den Fremmede, „jeg har ogsaa en Søn, en Søn, der har ladet mig erfare det Bittreste, som kan vederfares en Moder; han har stødt mig

fra sig, ladet mig forblive i Forviisningen og vægrer sig ved at læse de Breve, som jeg i min Fortvivlelse skriver til ham. Han har derved rigtignok paabyrdet sig en stor Synd, men dersom han udstrakte Armene imod mig, dersom han raabte: „Kom, Moder!“ vilde jeg tilgive og glemme Alt og være saa lykkelig, som en Moder kan blive det. Tilgiv derfor Deres Søn, som beder Dem om Tilgivelse.“

Bed disse Ord traadte Rubens ind i Værelset, ilede, saasnart han saae den Fremmede, hen til hende, blottede sit Hoved og bøjede det ene Knae.

„Deres Majestæt hos mig!“ raabte han.

„Ja, min kjære Rubens, Marie af Medicis, Dronningen af Frankrig og Navarra, Kong Henrik IV's Enke, Kong Ludvig XIII's Moder og Svigermoder til tre Konger, kommer til Dem . . . som Bedende.“

„Min Formue og mit Liv ligger for Deres Fødder.“

„Først,“ sagde hun, idet hun smilende vendte sig til den forlegne Helene, „maa jeg bede Deres Gemalinde om Tilgivelse for den unge Mand, som hun sikkert vil omfavne i min Nærværelse. Det vilde være grusomt, dersom han for en let Forseelse skulde bøde med den Sorg, at gaa tilfjængs uden at faa et Kys af sin Moder.“

Frants styrtede hen i sin Moders Arme, og hun trykkede ham kjærligt til sit Bryst.

„Derpaa,“ vedblev Dronningen, „beder jeg Dem om et Tilflugtssted og om Brød i nogle Dage for mig, min Dverg Langely og for de tvende unge Piger, som ere forblevne i min Tjeneste.“

„Deres Majestæt kan raade over Alt hvad jeg ejer.“

„Seg vil endnu behøve Dem til andre Tjenester, min ædle Rubens. Gid Gud vil lade de Planer, som jeg har udfattet, lykkes, og vort Galleri i Luxembourgen vil ikke blive ufuldendt. Men det er allerede seent paa Matten og en stakkels Rejsende som jeg trænger til No! I Morgen mere!“

Hun forlod Bærelset, medens hun førte Langely med sig; Helene fulgte efter og ledsagede Marie af Medici til sit eget Gemak og derpaa selv søgte Hvile.

II.

Helene kunde ikke tilgive sig selv, at hun ikke i den Fremmede havde gjenkjendt Dronningen af Frankrig, og besluttede derfor ved sit glimrende Gjæstevenskab at vise hende al mulig Deeltagelse. Alt det mandlige og qvindelige Lyende i Huset fik derfor de fornødne Befalinger, men Marie af Medici tøjsede selv denne Sver.

„Seg er,“ sagde hun „kun en stakkels Forbiist,

og har alt længe været vant til Savn; min Ulykke bestaaer nu i at sove i en god Seng, som i denne Nat, at see mig omgivet af Venner og hverken at frygte Gift eller Doff. Alt dette har jeg fundet hos Dem, Gud velsigne Dem derfor, ædle Frue. Dersom De endnu vil vise mig en Tjeneste, saa søg at forhindre, at Nogen forraader min Tilstedeværelse i Deres Huus; dersom man vidste jeg var her, vilde jeg snart være omringet af Richelieus Spioner. Forund mig en Plads ved Deres Bord og et Gemak i Deres Huus og med Undtagelse af Dem bliver mit Navn ikke bekjendt for Nogen."

Medens Marie af Medicis talte saaledes, betragtede Helene hende opmærksomt og kunde ikke undlade at føle en dyb Smerte ved Synet af de Spor, som Alderen og Ulykken havde paatrykt denne kongelige Pande. Marie kunde omtrent være en otte og tredsindsthyve Aar gammel, men Rynkerne i hendes Ansigt, hendes aldeles graa Haar, hendes bøjede Skikkelse og en ganske ejendommelig Blegghed, ved hvilken hendes Blik fik et ganske forunderligt Udtryk, gav hende et endnu ældre Udseende. Forøvrigt bar hun sin Ulykke med Værdighed; man glemte ved Synet af hende de Fejl og Forseelser, hun havde gjort sig skyldig i, og tænkte kun paa den høje Rang, fra hvilken hun var nedstyrtet, og den uværdige Armod, i hvilken hun maatte leve.

Rubens, som imidlertid var kommen, kunde

ikke holde sine Taarer tilbage, da Marie af Medicis vendte sig til ham, for at gribe hans Haand og sige til ham:

„Min Ulykke har altsaa ikke holdt Dem tilbage fra mig, Rubens?“

„Jeg har aldrig været fejg eller utafnemmelig,“ svarede han.

„Da jeg veed dette, er jeg kommen for at benytte mig af Deres Hjælp, min ædle Maler. Hør mig, Rubens. Min Søn, Kongen af Frankrig, elsker mig, og Cardinal Richelieu holder mig forviist, langt fra Frankrig, fordi han frygter for den Indflydelse, som jeg vil kunne udøve paa Kongen, naar jeg blot i en Time faae ham igjen. Jeg har flere Gange skrevet til Kongen, men det er aldrig lykkedes mine Breve at komme i hans Hænder; Richelieu forstaaer bestandig at hindre det. Saaledes troer Ludvig XIII, at hans Moder hverken nærer Længsel eller Kjærlighed for den Søn, der glemte sine Pligter mod hende. Han kjender ikke mine Taarer og min Armod; han troer maaske, at jeg endnu befinder mig rolig hos min Svigersøn, Kongen af England, Carl I, hvis Krone og Liv, som jeg frygter, er truet af hans oprørske Folk. Han veed ikke, at jeg ved at efterlade Resten af min Formue maatte flygte fra det Land; han veed ikke, at hans Moder uden Dem ikke veed hvor hun skulde lægge sit Hoved til Hvile. Hør mig,

min tro Tjener; han skal erfare alt dette af Deres tro og modige Mund, ved en Mand, der har intet at frygte og intet at haabe af Cardinalen. Beskyttet af Deres Navn og Deres Talent kan De, Rubens, prøve herpaa. Cardinalen selv vil ikke fordrifte sig til at drage blot et Ord af Dem i Tvivl; Afgtelsen for Deres Character vil aabne Djuene paa Kongen og bryde min Fjendes Magt... Her er et Brev til min Søn, Rubens... tag det, bring ham det og Gud ledsage og beskytte Dem!"

"Deres Majestæts ringeste Dnske er en Befaling for mig. I Morgen skal jeg rejse til Paris og overrække Kong Ludvig XIII Deres Skrivelse."

"Saa gaa; jeg vil her med Utaalmodighed vente paa Deres Tilbagekomst... Men hvad er det for Hovslag i Deres Gaard? See, der er Nederlandenes Statholders Livree. Udentvivl bringer denne Tjener mig et Budskab fra sin Herre."

Kort efter bragte man en Skrivelse til Dronningen, der lød saaledes.

"Deres Majestæt!

Vi give Dem hermed tilkjende, at Opholdet i Staden Antwerpen ikke kan være et passende Asyl for Dem og at De gjorde bedre i at begive Dem til Rølln.

Vi bede Gud om at tage Dem i sin hellige og mægtige Beskyttelse.

Seg, Nederlandenes Statholder,

Don Francisco de Mello."

„Den Fejge,“ sagde Marie af Medici, „bøjer sig ligeledes for Cardinal Richelieu; men Gjengjældens Time er, som jeg haaber, ikke langt borte. De seer det, Rubens, jeg har nu ikke andet Haab end til Dem. Rejs hurtigt, thi Dronningen af Frankrig tilstaaer rødmende for Dem, at endnu en Maaned, og den sidste Diamant er solgt, og jeg vil komme til at bede om Almisse eller sulte ihjel.“

„Da man anviser Deres Majestæt Staden Kolln, saa tag efter min Bøn Deres Ophold i et Huus, som jeg ejer i denne Stad; min Søn Frants skal endnu i Aften rejse med Deres Majestæt og ledsage Dem.“

Nogle Timer efter førte to Bogne bort fra Rubens Huus; den ene bragte Marie af Medici, hendes tvende Kammerpiger, Langely og Frants Rubens, hvem hans Fader havde medgivet en temmelig betydelig Sum Penge til Bestridelse af Dronningens Fornødenheder, til Kolln, medens Rubens førte i en anden til Paris.

III.

Rubens kom til Paris, tilshyneladende i den Hensigt at male sin Ven, Nederlandenes Gesandt, og neppe var hans Ankomst bekjendt, før Enhver vilde see den Mand, der havde erhvervet sig ligesaa megen Hæder som Kunstner og som Diplomat.

Selv Ludvig XIII yttrede det Onske at see Rubens hos sig, og at denne ikke tøvede med Opfyldelsen heraf, kan man tænke.

Hos Ludvig XIII vidnede Alt om en tidlig Alder, hidrørende fra et hemmeligt Onde, mod hvilke Lægernes Videnskab ikke var istand til at udrette noget. Bleg, bøjet og vaklende syntes han med Udmattelse at bære sin Fløjelsvams. Tætte Gardiner tilhullede omhyggeligt Vinduerne, saa at kun et Halvmørke kunde trænge frem til hans blinkende svage Øjne.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

Røvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 41.

Lørdagen den 8de Oktober 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Lufinde Foranstaltninger skulde holde selv den sagteste Larm fra hans Øre; hans Vinduer vendte ikke alene ud til en Gaard i Louvre, hvor der aldrig kom nogen Vogn eller Mennesker, men tykke med Uld udstoppede Tæpper dæmpede allerede paa de første Trin af Trappen Skridtene af de faa Personer, der blev indladt til Monarken. Tjenerne og Bagerne maatte i denne Deel af det kongelige Slot ikke gaa med andet end en Slags Bøltstøvler.

Rubens følte sig smertelig berørt ved Synet af disse Foranstaltninger, der forvandlede Henrik

IV's Søns Bolig til en mørk stum Grav, for hvilken den fattigste Underfaat i hans Rige vilde være vegen tilbage. Men det ubehagelige Indtryk for=meredes endnu mere ved Monarkens hæse, svage Stemme, der lød som en gammel skrøbelig Qvindes.

Da man førte Rubens ind, laa Kongen paa en Sopha af mørk Farve; men saasnart han gjen=kjendte Maleren, stod han hurtigt op og ilede ham imøde ligesom en af den skrækkeligste Kjedsomhed plaget Mand, for hvem der tilfældig tilbød sig en Lejlighed til Udspredelse.

Ludvig betragtede med Misundelse den endnu i sin Alder saa kraftige og muntre Maler og beklagede sig over at være hjemløst af alle Alder=dommens Lidelser. Rubens benyttede strax denne Lejlighed til at naae sit Maal, og mente nemlig, at han havde sin huuslige Lykke at takke for sit Velvære.

„Ti, Rubens,“ svarede Kongen, „tal ikke til mig om Familie. For det første har en Konge ingen Hustru; den, som man kalder Dronning af Frankrig, Anna af Østerrig, bliver stedsse en Fremmed. Selv Børnene ere ved Hoffet ingen Børn. Endnu i Gaar sagde min Søn, en Dreng paa fire Aar, der legede paa mit Skjød: „Sire, døer Du snart, for at jeg kan kalde mig Ludvig XIV?“ Min Broder savner kun den nødvendige Kraft for at

dethronisere mig; han mangler sikkert ikke ved nogen Sammensværgelse mod mig."

„Men Deres Moder, Sire...?“

„Min Moder?... Ja, jeg elskede hende ømt, jeg elsker hende endnu, Rubens. Mindet om hende har fyldt mine Øjne med Taarer... Men er min Moder ikke min bittreste Fjende? Har hun en eneste Gang gjort Forsøg paa at udsone sig med mig? Har hun skrevet et eneste Brev til mig?“

„Sire, man har bedraget Dem, det sværger jeg ved min Salighed. I ni Aar har Deres forviste, flygtende Moder bedende udstrakt sine Arme mod Dem og raabt: „Medlidenhed!“ I ni Aar er der ikke hengaaet en eneste Maaned, uden at hun har sendt en Skrivelse til Dem, der sandsynlig er bleven stoppet af Deres Minister, da De ikke har faaet den. Her bringer jeg endelig selv et Brev fra hende, et Brev, som hun har skrevet i mit Huus, i hvilket hun kom alene, blottet for alle Midler, for at søge et Tilflugtssted. Men ogsaa herfra blev hun fordrevet ved en Befaling fra Nederlandenes Statholder og hun maatte flygte til Rølln.“

Ludvig XIII hørte disse Malerens Ord med en ubeskrivelig Forbauselse.

„Min Moder! Min uhykkelige Moder!“ raabte han endelig.

„Og ikke en Bebrejdelse kommer over hendes

Læber, Sire! „Min Søn! Min Søn! O, at jeg endnu engang kunde omfavne ham!“ — Det er Alt, hvad hun beder om. Vil Deres Majestæt behage at modtage Brevet og læse det.“

Ludvig XIII modtog Brevet, kysjede det ærbødigt og begyndte at læse, men Taarerne afbrød ham snart.

„Min Moder! min ullykkelige Moder!“ raabte han hullende og tilføjede, da han havde læst Brevet tilende:

„Mester Rubens, Dronningen, min Moder, maa om fire Dage være i Paris; jeg maa trykke hende i mine Arme og bede hende om Tilgivelse; intet skal mere skille os ad. Hun er en kjærlig Moder; jeg fulgte fordærvelige og onde Raadslag, da jeg fjernede mig fra hende.“

„Hans Eminence Hr. Cardinal Richelieu!“ meldte en af Bagerne, der stod i Forværelset.

Næsten umiddelbart derefter traadte Ministeren ind og lige ved hans første Skridt paa det kongelige Gemaks Gulv vendte hans hurtige Blik sig afvejlende paa Ludvig XIII, Brevet, som denne holdt i Haanden, og paa Rubens. Med dette ene Blik saae han, hvad det handlede om.

Han bukkede dybt, fremhylede en næsten lige saa stor Bevægelse som Kongens og sagde:

„Sire, jeg har faaet saa sørgelige Efterretninger, at jeg følte mig tvungen til strax at melde mig og

staffe Hjælp. Jeg taler derom i Mester Rubens Nærværelse; han kommer udentvivl fra Nederlandene og vil vel kunne sige os, om den meldte Ulykke virkelig er tilstede. Man skriver til mig, at hendes allerchristeligste Majestæt, Enkedronningen, er rejst fra England og befinder sig i Køln, efterat hun er bleven nødt til ifølge en Befaling af Don Francisco de Mello at forlade Brüssel. Derjom det virkelig forholder sig saaledes, saa indlad Dem ikke i Underhandling med saadanne Uslinge, der tilside sætte Afgtelsen for den allerchristeligste Konges Moder. Krig mod dem, Sire."

"Min gode brave Cardinal!" svarede Kongen, da han med Forbauselse hørte Cardinalen tale saaledes.

"Derjom Enkedronningen har forladt England, maa hun finde et bedre Sted og øjeblikkelig undrages de raa Flamlændere og arrogante Spaniere. Mangler hun noget, maa hun øjeblikkelig omringes af kongelig Luxus."

"Hendes allerchristeligste Majestæt, Enkedronningen, forlanger langt mindre, hun er tilfreds med at faa sin kongelige Søn at see."

"Og hun vil snart faa ham at see, hurtigere end hun troer; dette er, det tilstaaer jeg, det hemmelige Maal for alle mine Tanker og Bestræbelser. Desværre er det ikke let og et uflogt Forsøg kunde have skadelige Følger. Skinnet er mod Dronningen

og Folket kan endnu ikke overbevise sig om hendes Uskyldighed. Man antager, at hun ikke er fremmed for Kong Henrik IV's Mord og at Concinis Gift ikke engang har staaet Dronningens Søn, Kongen af Frankrig."

Rubens gjorde en misfornøjet Bevægelse.

"Edle Hjerter, som Deres, Mester Rubens, og mit, veed hvad de skal tro om saadan Løgn og man kan ogsaa tilsidst trodse Folkets Tilbøjelighed, thi man raaber nu mindre livligt: „Kongen leve!“ og videre er det ikke. Men de Store føje sig ikke saa hurtigt. Mange af dem have compromitteret sig mod Enkedronningen, idet de modarbejdede hende ved Urolighederne i Pont de Cé; disse ville i Dronningens Tilbagekomst see en Bevægegrund til Bekymring og Mistro, thi hun har svoret paa at ville hevne sig paa Dem, og man veed alt for godt, at Hendes Majestæt Dronningen holder sin Eed. De andre ville derimod betragte denne Tilbagekomst som et Tegn paa Oprør; Kongens faste Haand, der holder dem i Tømme, trykker dem; uden at ville det, vil Dronningen blive Marsfagen til tusinde skyldige Forsøg, og det saameget mere, som Gaston, Kongens Broder, har anbetroet mig et Brev fra Enkedronningen, som han har modtaget i Morges, og som oplyser ham om Hensigten med Mester Rubens Ankomst til Paris. Fremdeles skriver hun til ham:

„Deres Broder, kjære Søn, vil høre sin Moder, saasnart han igjen har faaet hende at see, og jeg paatager mig at trøste dem og af ham at erholde Alt til Dem, hvad der er negtet Dem.“

„Ja, det er min Moders Skrift,“ sagde Kongen misfornøjet, idet han tog Papiret fra Cardinalens Haand og sammenknugede det i sin.

„Ukloge Fyrstinde,“ sukede Rubens, „hun tilintetgjør selv, hvad jeg har gjort for hende.“

„Og hvad siger De dertil, kjære Mester?“

„Jeg siger intet andet, end at Dronningen ikke har noget andet Tilflugtssted i Rølln end det fattige Huus, som jeg har anviist hende.“

„Hans Majestæt giver hende et stolt Palads i Florenz og en kongelig Enkeappanage, for at vedligeholde den trefoldige Glands af det Navn, som hun fører. Al den Gjæld, hun har gjort, skal blive betalt.“

„Det er min Villie,“ bekræftede Kongen, idet han fjernede sig.

„Hun skal altsaa dø, uden at have gjenseet sin Søn, Sire?“ spurgte Rubens smertelig.

Kongen blegnede og vendte om.

I den hellige Jomfru Marias Navn, Sire, hav Medlidenhed med hende, der har baaret Dem under sit Hjerte; forund hende endnu engang blot en Time, et Djeblik at see Dem, før hun dør.“

„Mester Rubens,“ spurgte Cardinalen, med et

stræffeligt Blik, „hvilken Ret har De til saaledes at bekæmpe Kongens erklærede Villie?“

„Og hvilken Ret har De, Cardinal Richelieu, til at modsætte Dem en døende Moders sidste Ønske?“

„Vær forsigtig med hvad De siger,“ tilføjede Ministeren, der beed sig saa heftigt i Læberne, at de blødte.

(Fortsettes.)

J. S. Salvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Detailhandler Aug. B. E. König.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N° 42.

Lørdagen den 15de Oktober 1887.

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

Rubens smilede foragtelig, vendte sig til Kongen og sagde:

„Deres Majestæt, saaledes skal det altjaa være? Jeg bringer den ophøjede Moder kun Fortvivlelsens Ord. Gud beskytte og tilgive Dem, Sire.“

Han bukkede ærbødigt og gik.

Kongen vilde kalde ham tilbage, men hans Stemme svigtede, Kræfterne forlod ham og han sank tilbage paa en Stol næsten i Cardinalens Arme.

„Ingen Svaghed, Sire!“ sagde han. „Himlen være saa naadig ikke at forlede Deres gode Hjerte“

til Noget, som De snart vilde komme til at fortryde. Er Deres Moder i Paris, vil De ikke længer have nogen No. Jeg erklærer hermed, at saasnart Dronningen kommer til Dem, forlader jeg Dem øjeblikkelig, thi jeg vil da antage det for umuligt at kunne yde Dem nogen Tjeneste."

Kongen hørte ikke paa Cardinalens Ord, men da hans hvide Jagthund kom ind og ilede hen til ham, klappede han den venligt og sagde:

„Naa, smukke Chloë, hvad har Du bestilt den hele Dag? Du følger Hofmændenes Exempel og bliver utaknemmelig. Kom her; jeg seer en Solstraale gennem Gardinerne; vi ville kjøre os en Tour; Luften bringer mig maaste Appetit.“

Han rejste sig muntert, gif ud, medens han lod sin Yndlingshund springe højt, steg ind i en bestandig beredtstaaende Bogn og forlod Louvre, uden at tænke paa andet end Hunden eller føle andet end den milde Varme.

Richelieu traf paa Skuldrene, smilede spottende og begav sig til sine Gemakker, hvorfra han lod udgaae den Befaling, at Mester Peter Paul Rubens skulde vises ud af Staden.

Men før Befalingen blev udfærdiget, var Rubens allerede rejst for en Time siden. Nederlandenes Gesandt følte sig imidlertid saa dybt krænket, at han forkyndte Cardinalen sin egen Afrejse den næste Dag. Richelieu blev saa opbragt

derover, at han ikke engang skjulte sin Brede og lod Pater Joseph kalde. Capucineren traadte strax efter ind. Ministeren sagde til ham:

„De maa øjeblikkelig rejse til Rølln. Spar hverken Guld eller Heste, for at komme der før Rubens, som nylig er rejst derhen. De vil der finde Enkedronningen; bevæg hende til at tage til Florenz, hvor hun vil finde Pragt og Kongens Tilgivelse. Hun har stor Tillid til Dem. Er hun syg, saa yd hende Deres geistlige Bistand og tragt efter, at hun glemmer sit Had til mig. Gaa.“

Capucineren, hvis uforanderlige Ansigt ikke et eneste Øjeblik havde tabt sin Marmorfulde, bukkede og gik.

III.

Rubens havde forladt Paris med et tungt Hjerte, men ogsaa med det faste Forsæt, at fuldføre hvad han havde begyndt og ikke forlade den ulykkelige Dronning. Hvor stort Hastværk han end havde, blev han dog bestandig opholdt. Derimod var det ikke Tilfældet med Pater Joseph, der allerede var langt i Forvejen og derfor ogsaa kom til Rølln før ham.

Strax begav han sig til Enkedronningen; Dvergen Langelij kom ham imøde. Pater Joseph spurgte ham ved et Tegnet med Hovedet.

„Deres Instructioner ere opfyldte,“ sagde den

usle Skabning. „Allerede den tredie Dag efter vor Ankomst til Kølln har jeg taget alle de Penge bort, som Rubens Søn bragte med sig.“

„Og faa?“

„Den stakkels Tøsse græd som en Kvinde og man sendte en af Dronningens Tjenere til Antwerpen, men han rejste imidlertid til Paris. Efter to Ugers Forløb besluttede endelig den unge Rubens selv at rejse til Antwerpen for at hente andre Penge.“

„Og Dronningen?“

„Nu var Kammerpigerne kun tilbage. Djenshynlig bekom det flanderste Ol dem ikke vel, thi de ere begge blevne syge,“ svarede den hæslige Dverg med en djævelst Haan, idet han fremviste en lille Sølvflasse, som han holdt skjult paa sit Bryst. „De ligge tilfjængt og Entedronningen maatte sælge sin sidste Juvel, for at skaffe dem Medicin. Nu ere alle Hjælpeilder udtømte og der er ikke andet for Dronningen at gjøre, end at rejse til Florenz eller dø af Hunger.“

„Det er godt.“

„Deres Eminence er altsaa tilfreds med mig?“

„Ja.“

„Og den Belønning, som De har lovet mig?“

„Vil Du erholde . . . Du bliver Kongens Mar.“

Dvergen rejste sig, medens Capucineren sagde til ham:

Vend nu tilbage til Enkedronningen, siig hende, at Du har seet mig, at jeg har fældet Taarer, da jeg hørte om hendes sørgelige Omstændigheder, og følger Dig øjeblikkelig.“

Dvergen gif og nogle Minutter efter traadte Pater Joseph ind i Enkedronningens Værelse; hun rækkede ham Haanden.

Pater Joseph sagde hende, hvad han havde at sige, men uden at bevirke noget, thi hun svarede:

„Jeg har nu intet mere tilbage end denne Ring, som jeg fik af Kong Henrik den fjerde Dag efter vor Formæling. Langelø skal sælge den; af Pengene derfor, kan jeg endnu leve en Uge, derefter vil jeg, da en Dronning af Frankrig ikke kan betle, indeslutte mig her og dø Hungersdøden.“

„Giv efter for Kongens Villie og rejs til Italien.“

Dronningen rejste sig heftigt, men sank pludselig tilbage igjen som ramt af et Lyn.

„Jeg døer,“ hviskede hun, „hør mit Skriftemaal og velsign mig, thi jeg føler, at jeg døer.“

Pater Joseph trak sig tilbage for en saa hellig Sag, hvortil han ikke følte sig værdig, hentede hurtigt en anden Gejstlig og vilde derpaa fjerue sig, men Dronningen kaldte ham tilbage og bad ham om at blive.

„Min Fader,“ hviskede Dronningen med en svag Stemme, „man har beskyldt mig for at have

lagt Haand paa min Gemals, Kongens Liv; det er en Bagtaalelse; man har beskylldt mig for at have villet forgive min Søn; det er en Bagtaalelse, jeg kalder Gud, for hvem jeg snart skal fremtræde, til Vidne derpaa. Jeg har været svag og behersket af mine Lidenstaber, men jeg har aldrig begaaet noget, der var mit Navn eller den Krone, jeg bar, uværdig."

"Tilgiver De oprigtig alle Deres Fjender?"

Italienerinden rejste sig og hendes Øjne funklede, men hun bekæmpede sig og sagde:

"Ja, alle mine Fjender."

"Selv Cardinalen?" spurgte Pater Joseph.

"Selv Cardinalen; Gud tilgive ham, som jeg tilgiver ham."

"Saa send ham som Tegn paa Forsoning den Ring, om hvilken De nylig talte."

"O, det er for meget."

I dette Øjeblik hørte man Mester Rubens Vogn komme og holde for Døren. Ved Synet af den døende Dronning knælede Rubens grædende.

"Kølig, min ædle Ven," sagde hun. "Modtag denne Ring og behold den til en Grindring om mig. Deres Søn elsker en Pige uden Formue; jeg har lovet at bede for ham... lov mig... at være hans Kjærlighed gunstig... lev vel, Rubens!... Min Søn!... Ludvig!..."

Endnu nogle Gange fremstammede hun sin Søns Navn, derpaa forbleve hendes Læber ube-

vægelige, hendes Dine luffede sig, de Omkringstaaende fjernede sig og tilsidst blev kun de tvende syge Piger tilbage.

Dronningen blev med stor Højtidelighed i otte Dage udstillet i Kollns Domkirke; Ludvig XIII begræd i to Dage sin Moders Død og fandt kun Trøst i Langelys Løjer, der snart næsten fortrængte den yndede Sagthund af Kongens Gunst.

V.

Nogle Maaneder senere kom en Fremmed til Antwerpen, og forundrede sig meget over, netop paa den Tid, da Stadens muntre Festiviteter fandt Sted, at alt her var saa sørgeligt og stille. Han spurgte sin Bært, og denne svarede:

„De har været to Timer i Antwerpen, og veed endnu ikke det. Det er den Fare at miste Rubens, i hvilken vi svæve; han har allerede i to Dage kæmpet med Døden.“

Denne Efterretning greb den Fremmede saaledes, at han maatte sætte sig, medens Bærten vedblev:

„Hele Staden er i Bevægelse; Kirkerne staa Nat og Dag aabne og man afholder hver Dag offentlige Bønner, for at bevæge Himlen til at holde den truende Ulykke fra os.“

Men den Fremmede hørte ikke længere paa ham, han ilede saa hurtigt han var istand dertil til Mester Rubens Huus.

Dette Huus var omringet af en uhyre Mængde, der imidlertid forholdt sig ganske rolig paa en dæmpet Mumlens nær. Ingen Bogn maatte tjøre forbi og en gammel Tjener meldte hvert Dvarteer, hvorledes den Syge havde det.

Den Fremmede havde megen Møje med at trænge sig gjennem den tætte Menneftemasfe og komme hen til den gamle Tjener, der ved Synet af ham udstødte et forbausset Raab:

(Sluttes.)

J. S. Salvorfen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bogtrykker P. L. Petersen.

Cigarfabrikant E. Hyller.

Bryggerknægt N. Gabrielsen.

Alhandler E. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N° 43.

Lørdagen den 22de Oktober 1887.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Familien Rubens.

Historisk Novelle.

(Sluttet.)

„Hvorledes, er det Dem, Mester Anton van Dyk? De kommer i en sorgelig Tid; min elskede Herre ligger uden Bevidsthed. Hans Hustru er fortvivlet og alle hans Børn forlade ikke deres Faders Seng et Djeblik.“

Van Dyk knælede ved Dørtrinet til denne Helligdom, hvor den talentfulde Mand snart skulde opgive sin Aand. Ved den sagte Varm, som den Kommende forarsagede, hævede Rubens sit Hoved lidet, gjenkjendte sin tidligere Elev og rækkede ham en Haand, som van Dyk ærbødigt kyskede.

„Seg takker Gud fordi han førte Dig til mig

i dette højtidelige Øjeblik," sagde Rubens med svag Stemme, „thi jeg elsker Dig som en Søn . . . Naar en Fader dør, maa alle hans Børn være forsamlede om ham."

Ban Dyt og Mesterens Familie græd højt.

Derpaa kom den Præst, for hvem Rubens skriftede, og snart efter udaandede han sin ædle Sjæl.

Præsten traadte hen til Vinduet og sagde til de Forsamlede:

„Beed til Gud, mine Brødre; den Retfærdiges Sjæl staaer for ham."

Disse Ord bleve modtagne med almindelig smertelige Bevægelser; det var som om hele Antwerpen havde mistet en Fader.

Efterretningen om denne sørgelige Begivenhed udbredte sig hurtigt i Staden og vækkede en stor Bevægelse der; Kirkerne fyldtes med Bedende og Magistraten besluttede eenstemmigt paa Stadens Bekostning at lade rejse et Mindesmærke i en Kirke for den store Mester, saaledes som man endnu i Dag seer det med den lange latinske Indskrift.

Den samme Dag, da man i Antwerpen højtideligholdt Rubens Ligbegjængelse, lod man i Kirken St. Denis i Paris en Blykiste sænke ned i den kongelige Grav. Liigkisten indeholdt Marie af Medicis Liig.

Spanierinden.

En Novelle.

Det var et affhyeligt Vejr, saaledes som det i Almindelighed finder Sted, naar Dag og Nat ere lige lange; en heftig Storm pidskede Regnen paa Vinduerne. Paris's Gader vare stille og øde. Klokken slog otte, da jeg traadte ind i Marquise de Bons Bærelse.

Marquisen havde tilbragt sit Livs skjønneste Aar ved Marie Antoinettes Hof; efter denne Glands, denne Lykke var fulgt mange haarde Dage; endelig vendte Skæbnen sig igjen til det Bedre, og fyrgethye Aar senere levede hun lykkelig med og af det, hun havde frelst af det store Skibbrud. Hun var en imponant Dame og ved nærmere Bekjendtskab i høj Grad elskværdig. Uagtet hendes Mytter opdagede man endnu Spor af hendes tidligere Skjønhed, og hendes høje og yndige Skikkelse vidnede slet ikke om hendes firfjindsthye

Mar. Fra den store Verden, i hvilken hun havde levet, havde hun beholdt et vist koldt, tilbageholdende Væsen, men efter de første Complimenter blev hun snart snaksom, munter, ja endog overgiven som en ung femtenaarig Pige. All sin Kjærlighed havde hun opsparet for en Datter af sin allerede afdøde eneste Søn, for en Engel, Valerie.

(Fortsættes.)

J. S. Salvorfen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

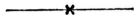
Extract

af

2^{det} Quartals-Regnskab 1887,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			5801
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal	101	50	
anviist for dette Kvartal Kr. 5054 25			
H. M. Kongens Bidrag " 40 "	5094	25	
Er	5195	75	
deraf er indkommet	4512	93	4512
Restance ultm. dette Kvartal	682	82	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 99de Aargang Nr. 14—26			1264
4. Renter for 1/2 Aar:			
af Activer: 62000 Kr. Vest-&Sønder-			
jydske Krdf. Obl. à 4 1/2 % p. a.	Kr. 1395	"	
119600 Kr. ny jydsk			
Kjøbst. Krdf. Obl. à			
4 1/2 % p. a. " 2691 "			
191000 Kr. jydsk			
Landeieend. Krdf. Obl.			
à 4 % p. a. " 3820 "	7906	"	
af Legater: Eibeschütz's Legat til			
Udlaan Kr. 1000			
do. til Understøttelse " 100			
W. P. Heymanns do.: " "			
Kr. 400 8.06			
B. M. Goldschmidtsdo.: " 1.96			
Kr. 100	1110	02	
			9016
5. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal	270	"	
anviist for dette Kvartal	5415	"	
Er	5685	"	
deraf er indkommet	5373	"	5373
Restance ultm. dette Kvartal	312	"	
6. Jndfriet udtrukne Kreditforenings-			
obligationer til Beløb			7300
=			33267

Kjøbenhavn, den 30 Juni 1887.

Overensstemmer
Th. J. Svaneke

Udgift.

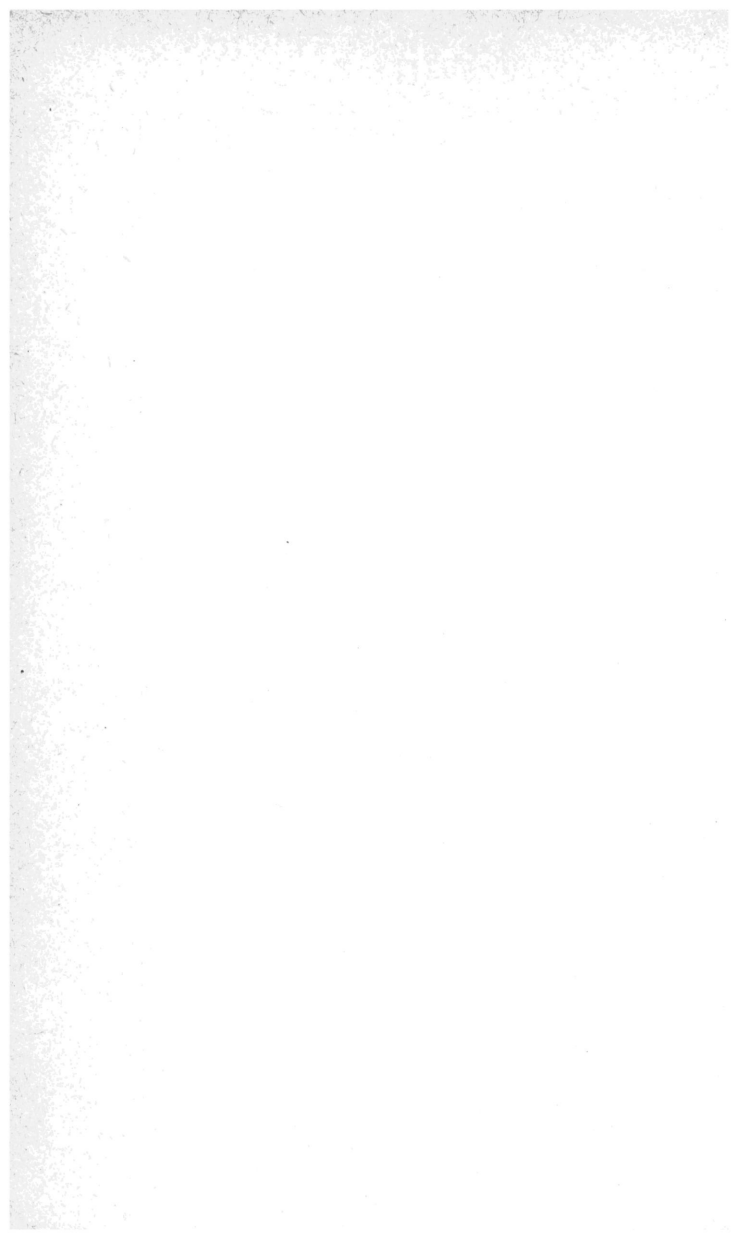
	Fr.	D.	Fr.	D.
Pensioner:				
anviste for dette Kvartal	2722	50		
udbetalte i Kvartalet	2722	50	2722	50
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	"		
Lønninger			1585	"
Andre Administrationsomkostninger			89	19
Ugebladets Trykning			479	18
Gratificationer:				
uaffordrede fra forrige Kvartal	100	"		
anviste for dette Kvartal	40	"		
Er	140	"		
udbetalte i Kvartalet	140	"	140	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal	"	"		
Laanet i Handelsbanken:				
til Rest fra forrige Kvartal	17000	"		
afbetalt i Kvartalet	17000	"	17000	"
til Rest ultm. dette Kvartal	"	"		
Renter af Laanet i Handelsbanken do, Kassebeholdning ultm. 2det Kvartal 1887			72	25
			11179	79
==			33267	91

C. Vorgen,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.

E. Reimann. Holmberg.

Rierrumgaard,
Bogholder.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen den 29de Oktober 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgeniens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Fortjat.)

Jeg hørte med til Familien, og denne Aften var der kun nøje Bekjendte tilstede hos dem. Marquisen broderede; Valerie, der sad ved hendes Fødder paa en Stol, viklede Silke af. Paa den anden Side af Bordet sad Theobald de Montmour, der om fire Uger skulde formæles med Valerie.

Jeg stod ved Kaminen tilligemed Grev Anatol de Saint Servien, der som Følge af sit Slægtskab med Theobald havde faaet Udgang til Familien. Han var et godt, ungt Menneske, men ubetydelig i enhver Henseende, en af de Personer, som man

agter og elsker, men uden just særdeles at bemærke hverken deres Tilstedeværelse eller Fraværelse.

Jeg anede og haabede ved Synet af dette stille Familieliv Lykke for Fremtiden. Theobald var fuldkommen den Mand, man kunde ønske Valerie, et hæderligt Navn, middelmaadig Formue, men en Stilling, der lovede meget, en vis Uergjerrighed, en ædel Character og et ulasteligt Levnet. Valerie syntes ogsaa at glæde sig over den Lykke, som ventede hende; hendes frygtsumme Blik fæstede sig med et usigeligt Udtryk af Kjærlighed og Tillid paa Theobald, og vendte sig derpaa taknemmeligt til sin Bedstemoder. Der laa i hendes blaa Øjne saa megen Blidhed og Munterhed, i hendes Smil og hele Væsen saa megen Ynde.

Jeg gif hen bagved Theobald; hans Tegning var udmærket; kun var Hovedet for mange Gange forandret, og man følte, at Kunstneren vilde forskjønne Ligheden, men ikke havde kunnet naae dertil.

„Frøken,“ sagde han, idet han hurtigt borttørrede et Træk, som ikke vilde lykkes ham, „vil De bøje Hovedet lidet.“

Hun bøjede sig over mod sin Bedstemoder og hendes smukke blonde Lokker faldt ned paa Kinderne.

Under disse Lokker søgte han at skjule Valeries just ikke regelmæssige Profil.

„Min Gud!“ tænkte jeg, „han veed godt, at hans Brud ikke er smuk.“

I dette Djeblif slog Regnen heftig mod Ruderne og Tordenen rullede.

„Hvilket forfærdeligt Vejr,“ bemærkede Grev Anatol, der i en halv Time havde hørt paa Regnen, uden at sige et Ord.

„Det er mig saa meget mere ubehageligt,“ svarede Marquisen, „da jeg i Aften venter et Besøg, Fru de Las Bermejas.“

„Fru de Las Bermejas!“ gjentog Greven, idet han rejste sig. „Den Spanierinde, hvis Mand blev i Navarra, der selv blev taget til Fange af Carlisterne og kun undgik dem ved et Vidunder?“

„Ja, Hr Greve.“

„Denne Dame er en Heltinde. Taler hun fransk?“

„Ligesaa godt som De. Hun er bleven opdragen i Paris.“

„Saa meget bedre. Det vilde have været mig meget ubehageligt ikke at kunne forstaa hende. Og uden denne sørgelige Regn vilde hun være kommen i Aften. Er det ikke ogsaa Dig ubehageligt, Theobald?“

„Aldeles ikke,“ svarede han med et blidt Smil til Valerie. „Dette Besøg vilde have forstyrret vor fortrolige Samværen. Man finder sig saa hyggeligt vel i Familiekredsen ved Kaminen, naar Stormen bruser og lukker Dørene for de Paa-trængende og Kjedsommelige. Forøvrigt ynder jeg

ikke Heltinderne. Jeg føler mig stærkere tiltrukken af en blid, yndig, frygtfuld Kvinde, end disse mandlige Kvinder, der ride og fægte som en Kyrasseeer, og skyde uden at bevæge Djenlaagene. En Heltinde er noget unaturligt."

"At Du har Forkjærlighed for en ung, yndig, frygtfuld Dame, kan jeg forstaa," svarede Greven, idet han saae paa Valerie, "men jeg, jeg elsker stærke, kraftige Kvinder. Jeg forestiller mig Fru de Las Bermejas stor, brunet, med et stolt Blik og ædel Holdning, maaske hæslig, men af den Hæslighed, der er mere tiltrækkende end mangt et smukt Ansigt. Har jeg en rigtig Forestilling om denne Dame?"

"Ja, næsten," svarede Marquisen smilende; "jeg skal ved Lejlighed forestille Dem for hende."

"Hvor ubehageligt at det regner saaledes," sagde Anatol og gif hen til Vinduet, hvor Regnen styrtede ned.

Han havde neppe udtalt, før en Vogn holdt for Døren.

"Udentvivl Fru de Las Bermejas," sagde Valerie.

"Jeg troer mit Hjerte banker," sagde Greven sagte, lod Haanden glide over sit Haar og stillede sig hen ved Kaminen.

Efter nogle Minutters Forløb blev virkelig Fru de Bermejas meldt. Hun traadte ind med

lette Skridt, slog sit sorte Slør tilbage, hilste de Tilstedeværende og tog Plads ved Siden af Marquisen.

Jeg kan ikke beskrive det Indtryk af Beundring og Overraskelse, som jeg følte ved det første Syn af Fru Inez de Las Vermejas; man maa have seet hendes vidunderlige Skjønhed, for at kunne forstaa det. Man tænke sig et Hoved, som er skabt i et heldigt Øjeblik i en Malers Phantasi, men som han ikke har været istand til saa skjønt og yndigt at fængsle til Lærredet, som det staaer for hans aandige Blik; man tænke sig en majestætisk Figur, en yndig, under en Mængde sorte Kniplinger skjult Hals og hvide, smaa Hænder, der hvile koket paa en Sørgebragt.

Jeg veed ikke hvad Damen sagde i Begyndelsen, saa dybt var jeg hensunken i stum Betragtning af hendes Skjønhed; men i Særdeleshed tiltalte mig Lyden af hendes Stemme; den var sølvklar og blid og Accenten noget fremmed, skjøndt hun talte det Franske meget reent. Ogsaa Theobald betragtede overrasket Heltinden, dog troede jeg at bemærke, at den Fordom, som han havde udtalt, ikke var aldeles udslettet; han arbejdede snart videre, uden at sige et Ord. Nu vendte Spanierindens Blik sig først til ham, derpaa til Greven. En Sammenligning mellem de tvende unge Mennesker var ikke mulig. Theobald havde et af disse Ansigter, der levende

tiltaler Dvinderens Phantasi, et tankefuldt Blik og et ubeskriveligt Smil. Grev Anatol var derimod en rødkindet, noget fortsnyet ung Mand, der ligner Enhver. Han søgte saa meget som muligt at gjøre sig bemærket, for at tiltrække sig Fru de Las Bermejas Opmærksomhed, der, uden at bryde sig om hans Koketteri eller om Theobald, talte med Marquisen.

Denne triumpherede. Hun elskede Overraskelser, og den nuværende var fuldstændig. Greven derimod glemte ikke, at Fru de Las Bermejas havde en Historie at fortælle, en Historie, hvis Heltinde hun var, og som, gjort bekjendt gjennem Abiserne, havde en heel Dag beskæftiget hele Paris. Han forstod ved Marquisens Hjælp at fremme sin Sag saa godt, at Spanierinden blev nødt til at tale derom. Maaſke kostede det hende slet ikke megen Overvindelse at begynde paa den Historie, i hvilken hun spillede en saa stor Rolle, imidlertid svarede hun paa et af den unge Greves directe Spørgsmaal blot:

„Det er sandt, jeg var dømt til at skulle skydes som en Soldat; det var vel et mindre skjændigt Endeligt, end Galgen eller Skafottet, imidlertid er dette, reent ud sagt, en svag Trøst i et saadant Djeblif.“

„Dømt til Døden!“ gjentog Marquisen; „det var jeg ogsaa i 1793, men jeg holdt mig skjult . . .“

Dg de Umennesker havde Medlidenhed med Dem? De vovede ikke at dræbe Dem?"

Fru de Las Bermejas rystede paa Hovedet.

„De vovede det nok,“ svarede hun, „men et Mirakkel reddede mig.“

Hun taug, som om denne skrækkelige Grindring betog hende Stemmens Brug; derpaa begyndte hun paa ny, medens hun kastede et Blik paa Theobald, der vedblev at tegne.

„Min Mand var under Vittorias Mure død Heltedøden, og jeg blev alene tilbage i et oprørsk Land mellem to Partier, der myrdede hinanden. Jeg maatte flygte ind mellem Bjergene og skjule mig i en eller anden Landsby. Dg dog var det et stort Spørgsmaal, om jeg ogsaa var sikker der, om et Lejdebrev beskyttede mig for Banditterne, der ved Borgerkrigen sikrede dem Strafløshed ved alle deres Foretagender. Jeg besluttede derfor at flygte til Frankrig. En eneste Tjener ledsagede mig; jeg tog intet Paa, for ikke at vække nogen Mistanke. Vi rejste fra Vittoria i min egen Vogn, som om jeg vilde kjøre paa Landet. Jeg tog kun nogle Klædningsstykker med mig; mine Penge og mine Juveler havde jeg slyet ind i Vognpuderne. Hvilken Rejse! Vi kom gennem et ved den blodige Krig udhungret og ødelagt Land, og saae Beje, der vare gjorte ubrugelige, udhyrkede Marker, og Landsbyer, hvis sammensmeltede Beboere flygtede ved Synet

af en Uniform og afftyede alle Faner, thi saavel Christinos som Carlisterne havde efterladt sig et sørgeligt Minde.

„I Begyndelsen gif Alt godt. Vi undgik ved lange Omveje Guerillaernes Stillinger, og to Nætter tilbragte jeg i forladte Huse. Den tredie Dag naaede jeg en ussel venta i Nærheden af Estella; mine Muuldyr vare trætte og kunde ikke mere.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 45.

Lørdagen den 5te November 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Nmagertov 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Fortsat.)

Seed De hvad en venta er? Et Gjæstgiversted, et usjelt Huus, en Stald, hvor Munke, Handelsmænd, Soldater, Betlere og Muuldyrdrivere spise og sove mellem hinanden. Men alligevel maatte jeg blive der. Efter Maden lagde Perico, min Tjener, sig under fri Himmel paa lidt Straa. Jeg steg atter op i min Vogn og forsøgte at sove. Det var en af Spaniens skjønneste Nætter. Vognen stod under et stort Morbærtræ ved Døren til ventaen, og derfra kunde man see langt ud i det Fjerne. Henimod Midnat gif Maanen klar og straalende op, saa at det var ligesaa lyst som om Dagen. For mig ud-

viklede sig en stor Slette med enkelte Trægrupper; ved Horizonten hævede sig en lille af mørke Høje omgiven Stads Mure og Taarne. Alt sov i denne øde Egn undtagen Faarehyllingerne, der peb under Græsset ved Vejen. Hvor skøn var ikke Himlen! Hvor rolig Naturen i dette Øjeblik! Hvor skjønt viste alt sig ikke paa denne lykkelige Jord, der duftede af Foraarets første Blomster. Det syntes umuligt, at Kov, Krig, Brand og Død var saa nær.

Betagen af disse Tanker faldt jeg i Søvn, men undertiden aabnede mine trætte Øjne sig dog og saae mekanisk ud i Maanefsinnet. Snart forekom det mig, som om der hist og her efter hinanden viste sig Ild, hvis Klarhed bragte Maanens Straaler til at blegne. Derpaa lod en usædvanlig Lyd sig høre i det Fjerne, og blev gjentaget ikke langt fra mig. Jeg vaagnede ganske og Perico kom hen til mig.

„Sennora,“ sagde han med en vis Vengstelighed, skjøndt han ellers var meget modig. „Carlisterne komme her fra Estella. Hvad skulle vi gjøre?“

„Bryde op! Strax bryde op,“ svarede jeg. Men jeg havde Uret, vi skulde have blevet.

„Efter ti Minutters Forløb vare vi igjen undervejs; Bærten, som jeg havde rigeligt betalt, skulde strax gaa Carlisterne imøde og melde mig. Vi rejste hele Natten paa skrækelige Veje ved Skovstrækninger og Afgrunde. Ved Dagens Frem-

brud befandt jeg mig ved Suidgangen til en lille Dal, i hvilken en lille Bjergbæk strømede og hvis Vand traadte over sine Bredder. Egtræer bestyggede den med uhyre Vandhuller afbrudte Vej. Ud over den ragede uhyre stejle Klipper, om hvis Spidser Ravne flagede. O, aldrig, aldrig vil jeg glemme Synet af disse sørgelige Egne. Jeg erindrer endnu tydeligt ethvert Træ, enhver omsthyrtet Stamme, enhver Steen og det Træfors paa Vejen, der skulde betegne det Sted, hvor en stakkels Rejsende var omkommen.

„Vi syntes at være ganske alene i en Ørken ved Verdens Ende, men pludselig raabte en Stemme bag Træerne:

„Holdt!“

„Perico satte Muuldyrene i Galop og fra begge Sider af Vejen knaldede Flinteskud efter os. Perico faldt; Muuldyrene bleve staaende og jeg steg instinctmæssig ud af Vognen . . .“

„Og nu,“ sagde Grev Anatol, der neppe vovede at aande, „gav De modig Ild paa Høverne?“

„O nej,“ svarede Fru de Las Bermejas med henrivende Røbitet; „jeg blev meget bange og begyndte at græde. Soldater omringede Vognen, og jeg saae af deres pjaltede Uniformer, at de vare Carlister. Officeren, der commanderede dem, kom hen til mig og talte.

„Jeg havde sat mig paa Vejen og vendte

Ansigtet bort, for ikke at see den ulykkelige Pericos Liig, der laa i sit Blod. Paa alle Spørgsmaal svarede jeg, at jeg var en fransk Dame og vilde vende tilbage til mit Fædreland. Imidlertid opbrød man min Ruffert, spredte alt rundt omkring, raabte og bandede. O, jeg blev bange; det forekom mig, som om jeg, alene i disse Menneffers Hænder, maatte dø.“

Fru de Las Bermejas taug og lod Haanden glide over sin Pande. Theobald havde ladet sin Blyant hvile og betragtede hende; i hans Blik laa tydeligt et vist Spørgsmaal, et særligt Udtryk.

„Disse Mænd vare ægte Spaniere,“ vedblev hun, som om hun besvarede Theobalds Tanker; „fanatiske, grusomme, istand til at myrde en Kvinde, men ikke at vanære hende. Officieren førte mig lidt tilside; to Soldater bevogtede mig i Afstand, og midt paa Bejen holdt man Raad. Der var fem eller sex Officerer, en Munk og to eller tre Mænd, som ikke var iført nogen Uniform. Man talte meget ivrigt i denne Gruppe. Noget længere borte stod tause omtrent hundrede Soldater. Det faldt mig slet ikke ind, at mit Liv svævede i Fare, og dog skjælvede jeg og bad inderligt til Gud for mig og den stakkels Perico, hvis Død jeg havde foranlediget. Mine Dine vendte sig forskædet fra dette Liig, ved hvis Side jeg syntes at være forladt i denne Orken. Carlisternes Nærværelse bero-

ligede mig i dette Øjeblik, istedet for at ængste mig; jeg frygtede i Særdeleshed for at være alene.

„Soldater kom og gif. Tid efter anden hørte jeg langt horte Flinteskud; man kæmpede i den Egn. Alt dette varede en Time. Endelig blev jeg af de to Soldater, som bevogtede mig, igjen ført hen paa Bejen; Grupperne omringede mig; alle Ansigtter vare mørke, alles Blik vendte sig fra mig.

„Donna Inez de Las Bermejas, træd nærmere,“ sagde en Officeer, der var iført en Stabsobersts Uniform.

„Jeg foer sammen, da jeg hørte mit Navn.

„Donna Inez de Las Bermejas,“ vedblev Obersten, „De er beskyldt for og overbevist om at have spioneret og opsat Dem mod Hans catholske Majestæt Kong Don Carlos Regjering. Anbefal Gud Deres Sjæl; den her tilstedeværende Krigsret har dømt Dem til Døden.“

„En ubeskrivelig Forsærdelse, en usigelig Angest overfaldt mig. Dø! Dø i sit tyvende Aar! Jeg faldt paa Knæ, jeg paastod at jeg var uskyldig og bad grædende om mit Liv.

„Det er jo en Fejghed, som vilde vancære en Mand; men en ulykkelig Kvinde tør uden Skam bede sine Bødler om Livet. Jeg vilde leve. Jeg vilde have fundet mig i Alt, Nød, Gensomhed og den haardeste Stilling.

Theobald saae atter paa Spanierinden med den samme urolige Mysgjerrighed, og hun vedblev:

„Ja, alt, kun ikke miste Gren! . . . Men disse Mænd havde ingen Medlidenhed med mig; de gif bort. Kun Munken blev hos mig for at trøste mig. Jeg forsøgte at tale med ham, men min Stemme svigtede. Jeg forblev ubevægelig, knælende i Støvet og Djuene hvilede paa et Dusin Geværer, der stod sammenstillede ved Randen af Bejen. Hverken mit Blik eller min Tanke lod sig vende bort fra disse Vaaben. Jeg græd ikke mere, jeg bad ikke mere om Naade, jeg saae intet andet end disse sorte, skinnende Geværer og over dem den skjønne Himmel. Munken bad mig fatte Mod, jeg hørte ikke hans Ord; jeg hørte intet, før han sagde:

„Min Datter, hengiv Dig til Din Anger, thi Alt er forbi for Dig. De komme.“

Jeg lod mit Blik hvile paa ham. Han var en gammel Mand, og Taarer viste sig i hans Øjne.

„Min Fader!“ sagde jeg, idet jeg greb hans Klædning, „jeg er uskyldig! Frels mig. Jeg forlader Dem ikke! De vil ikke fordrifte dem til at dræbe mig ved Deres Side. Hav Medlidenhed med en uslykkelig Kvinde. See, jeg er ung, og man vil, at jeg allerede nu skal dø. De vil komme til at aflægge Gud Regnskab, naar de berøver mig de mange Dage, jeg endnu har at leve.“

Munken forsøgte at støde mig bort, men jeg hængte mig fast ved ham og slæbte mig hen til hans Knæ. Da hørte jeg bag ved mig Ladestoffene stødes i Geværerne og denne Lyd forfkrækkede mig saaledes, at mine Hænder slap Munkens Klappe og han forlod mig.

„Et Øjeblik var Alt stille; derpaa knalbede Skuddene og jeg faldt om.

„Da jeg igjen kom til Bevidsthed, laa jeg ved Randen af Bejen paa min Vogns Buder; Munken sad ved Siden af mig og røg sin Cigar. Vi vare alene. Da jeg slog Øjnene op, erindrede jeg alt hvad der var passeret; jeg følte, at jeg ikke var død, men antog, at jeg idetmindste var dødelig jaaret. Munken bestræbte sig for at rejse mig op og gav mig noget Viin at drikke, der pludselig oplivede mig paany.“

„Min Datter,“ sagde han, „der er ikke vederfaret Dig noget ondt. Fat Mod og tak Gud.“

„Jeg vilde takke Munken, thi jeg indjaae godt, at han havde frelst mit Liv, men jeg kunde kun folde mine Hænder og græde.“

„Hvad skal der nu ske?“ spurgte Munken nogen Tid efter.

„Jeg vil søge at naae Grændsen,“ svarede jeg; „siig mig blot, gode Fader, til hvilken Side jeg skal gaa.“

Munken rystede paa Hovedet.

„Gaaer Du til Frankrig? Slemme Land! Alle Spaniens Ulykker kommer derfra. En ægte Spanier kan ikke leve der.“

„D,“ svarede jeg skjælvende, „jeg veed nok, at det er et slemmt Land, hvor man ikke lever christelig; men i Spanien er jeg ikke længer sikker.“

Han trak paa Skuldrene, rejste sig og sagde:

„Nu vel, min Datter, saa vil jeg være Din Fører og fuldende det, hvorpaa jeg har begyndt.“

„Jeg kysfede hans Haand.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

cand. mag. Jul. Schjøtt.

Selskabets Bøgholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen den 12te November 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Eudvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Fortfat.)

„Min Datter,“ sagde han, idet han skred hen mod Nord, „naar Du er kommet der bag disse Bjerger, saa glem ikke vort Spanien og beed til Gud for Munken Antonio de Leon.“

„Vognen stod endnu midt paa Vejen, men Muuldyrene vare forsvundne. Jeg søgte efter Pericos Liig, og Munken pegede paa en ny Grav ved Foden af Trækorset.“

„Jeg tog mine Penge og mine Juveler ud af Vognen og vilde dele med Munken, men han afflog alt. Vi vandrede afsted tilfods, og den næste Dag var jeg i Frankrig.“

Fru de Las Bermejas taug. Valerie og Marquisen trykkede hendes Haand og begge græd. Ogsaa mit gamle Hjerte var blevet bevæget ved denne Fortælling; Grev Anatol udstømte sig i høje Raah, og kun Theobald sagde intet.

Spanierinden blev snart hjemme i vor Familiefreds. Hun saa Damer var i Besiddelse af den Evne til at behage i saa høj Grad som hun. Hendes utvungne Gratie, hendes naturlige og piquante Sprog sængslede lige saa meget som hendes sjeldne Skjønhed. Hendes Stilling i Livet var usædvanlig, men meget naturlig; hun betragtede sig som Enke, uden Familie, i Besiddelse af en temmelig Formue, i sit tyvende Aar fuldkommen fri, uden at Noget havde haft noget derimod. Jeg troede, at hun godt kunde have ægtet Grev Anatol, men fandt snart, at hun ikke holdt ham for rig nok. Hun behandlede ham koldt, meget koldere end Theobald, mod hvem hun strax i de første Dage antog et aldeles utvungent fortroligt Væsen, som om han, der var en Andens Brudgom, maatte være aldeles uimodtagelig for hendes Ynde. Jeg havde rigtignok en anden Anskuelse derom og følte snart en vis Befymring, som jeg imidlertid beholdt for mig selv, da jeg stolede paa Theobalds Forstand og hans bestandig nærmere fremrykkende Forbindelse med Valerie.

En List af Fru de Las Bermejas var det, at holde ham for lidenskabelig forelsket i Valerie,

skjøndt hun havde et alt for skarpt Øje til ikke at bemærke, at han kun følte en svag Tilbøjelighed for sin Brud. Jeg var ikke istand til at opdage Maalet for denne List.

En Aften, da vi atter befandt os hos Marquisen, blev Samtalen alvorlig; man talte om vigtige Anliggender og i Særdeleshed om Ægteskab. Grev Anatol saae et Paradis i denne Forbindelse, hvor den ene Deel altid lever elskværdig og underdanig for den anden bestandig skjønnere og lykkeligere Deels Fødder. Endskjøndt jeg ved mit Exempel anbefalede den ugifte Stand, sagde jeg dog, at Ægteskabet var det bedste Maal en fornuftig Mand kunde stræbe efter at opnaa, efter at have oplevet den halve Deel af sin Ungdom.

Fru de Las Bermejas hørte næsten forbausset til og brugte sin Vifte, det lette, i en Spanierindes Haand saa yndige Scepter. Da jeg havde ophørt at tale, bøjede hun sig lidt frem af Lænestolen, i hvilken hun sad, og saae hovedrystende hen paa mig.

„Et Convenientsægteskab,“ meente hun, „hvilken Daarskab. Jeg kan godt tænke mig, at man kan opoffre sin Frihed for en udelukkende dyb Lidenskab, af hvilken man kan dø; men jeg forstaaer ikke, hvorledes man med Glæde er istand til at bøje sig under et uopløseligt Næg, naar man ikke seer andet end Dø og Fortvivlelse deri. Jeg kan ogsaa forstaa, at man lader sig fængsle, for at gjøre sin

Lykke og naae et højere Trin, — et Ægteskab af Ærgjerrighed; men uden Ærgjerrighed, uden Kjærlighed at nedlægge sin Uafhængighed for en Kvindes Jødder, at binde sin Fremtid og med en uigjenkaldelig og skræffelig Forbindelse at sige til sig selv: jeg elsker ikke, jeg stiger ikke højere og vinder ingen Formue, det er kun et Convenentsgistermaal, den Daarskab forstaaer jeg ikke.“

„Jeg heller ikke,“ sagde Valerie naivt; det kjære Barn elskede sin Brudgom saa højt.

„Jeg heller ikke!“ gjentog Greven ivrigt.

Theobald sagde intet, men fastede et sørgmodigt dybt Blik paa Fru de Las Bermejas, hvilket Valerie ikke bemærkede.

„Tidligere,“ tog Marquise de Pons Ordet, „sluttede man kun Convenentsgistermaal, og det blev lykkelige Ægteskaber. Da jeg gav Marquis de Pons min Haand, havde jeg kun seet ham to Gange. Kunde jeg elske en Mand, jeg ikke kjendte? Men efter vort Ægteskab elskede jeg ham dog, ligesom han lidenskabeligt elskede mig.“

„Fordi man ikke havde givet ham Tid til tidligere at elske Dem, Fru Marquise,“ bemærkede Spanierinden.

Seg var bleven vred paa Fru de Las Bermejas, og dog, hvad havde jeg at bebrejde hende? Hun vedblev som om hun troede at Theobald tilbød sin Brud.

Grev Anatol forlod os tidlig, for at tage paa et Bal. Den lille Kreds trængte sig endnu mere om Kaminen. Theobald blev siddende ved Bordet; hans Haand førte adspredt Blyanten paa det første Blad af Valeries Album. Jeg saae derpaa og gjenkjendte Fru de Las Bermejas fiint behandlede og yndige Portrait. Paa engang syntes han at vaagne af sin Distraction; han tegnede ivrigt; jeg saae endnu engang derhen; Portraitet var i Profil behændigt fremstillet i et Træes Grene; man saae kun eet Træ og blot Tilfældet eller en streng Opmærksomhed kunde kjende det skuffende lignende Billede.

Henimod Klokken elleve vilde Fru de Las Bermejas tage bort. Sædvanlig fjørte hun hjem i en Lejevogn; jeg ringede, for at kalde paa hendes Tjener.

„Hvilken skøn Maanenat!“ sagde hun, idet hun gif hen til Vinduet og trak Gardinet halvt tilside. „En Promenade i denne rene Kulde maatte være i høj Grad behagelig. Jeg vil gaa hjem.“

„Saa modtag De Theobalds Arm,“ meente den gode Valerie; „han vil følge Dem hjem.“ Medens Fru de Las Bermejas takkede med en lille tøvende Gebærde, tilføjede hun: „Folk kunne jo ikke sige noget ondt derom, — en næsten gift Mand . . .“

Theobald traf sig tilbage, og denne første

Bevægelse forekom Marquisen og Valerie saa forunderlig, at de lo deraf. Begge beklagede sig over, at hun saasnart skulde forlade dem. Men jeg og Fru de Las Bermejas saae videre.

„Saa kom, Hr Theobald,“ sagde Spanierinden rolig, idet hun traf Sløret, under hvilket hun saae saa yndig ud, over Ansigtet.

Theobald traf sine Handsker paa, men han sagde intet, thi Lyden af hans Stemme vilde have forraadt hans indre Bevægelse. Fru de Las Bermejas lagde sin lille Haand paa den Arm, han rækkede hende. Han blev bleg og skjælvede; hun smilede. Saaledes gif de bort med hinanden.

Den følgende Dag gav Marquise de Pons en lille Fest; Valerie vilde endnu engang see sine Ungdomsveninder hos sin Bedstemoder, maaste ogsaa for i sin ustyldige Stolthed at vise dem sin Brudgom. Man skulde dandse, og hun maatte da for første Gang være Ballets lykkelige Dronning.

Klokken ni kom Fru de Las Bermejas. Hun havde aflagt sin Sørgedragt og ombyttet den med en hvid Atlaskeskjole; hendes lange flettede Haar blev holdt sammen af en Violbouquet; intetsteds Rniplinger, intetsteds Juveler, og dog, hvor skøn var hun ikke. I Begyndelsen vendte Alles Blik sig til hende, og derpaa omringede en Mængde Dandsere hende. Tilsyneladende uden i mindste Maade at tage Hensyn til denne Beundring og

Hyldest, erklærede hun ikke at ville dandse, og satte sig i Boudoirret ved et Bord, hvor to af mine ældre Veninder begyndte et Parti Schach.

Et Djeblif senere kom Theobald. Hans første Blik søgte Fru de Las Bermejas; Valerie rødmede af Glæde ved Synet af ham; hun havde ikke seet ham hele Dagen.

Man dandsede i Salen; Grev Anatol, som flere Gange var bleven afviist af Fru de Las Bermejas, der syntes at have bestemt sig til ikke at bevæge sig denne Nat, trøstede sig med at slagre om nogle smukke Piger. Theobald havde et bedrøvet, men roligt Udseende; han dandsede den første Contra-dands med Valerie og tog derpaa Plads i den anden Ende af Salen.

Jeg begav mig ind i Boudoirret og begyndte et Parti Schach med Fru de M . . . en gammel, tunghör og distrait Dame, ved Siden af hvem man kunde tale om Alt. Jeg vendte rigtignok Ryggen til Fru de Las Bermejas, men et Spejl ligesom mig lod mig tydelig see hendes Holdning og hendes Ansigt. Hun blev siddende smilende og ligegyldig i Lænestolen, svarede neppe dem, der hilste hende, og lod sine Djne hvile paa vort Schachparti. Dette varede næsten til Kloffen eet.

Jeg begyndte at tro, at jeg kunde have taget fejl, da Theobald nærmede sig. Fru de Las Bermejas vendte Hovedet til ham og smilede. Han

fatte sig ved Siden af hende. Jeg lod som om jeg var aldeles beskjæftiget med mit Spil.

„Har De havt det godt i Dag?“ spurgte Spanierinden deeltagende.

Han rystede paa Hovedet og svarede sagte:

„Naadige Frue, jeg havde altfor piinlige Tanker til at noget var istand til at adsprede mig.“

„Scrupler?“

„O ja, jeg vilde heller elske den, der fortjener saa megen Kjærlighed.“

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaet nyt Medlem:

Cigarfabrikant J. P. Gundersen.

Selskabets Bøgholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstypende Aargang.

N°. 47.

• Lørdagen den 19de November 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Seg seer ikke noget umuligt deri; hun er jo saa yndig! Jeg er aldeles overrasket over at finde Dem saa ligegyldig. De synes slet ikke at kjende denne Lykke, denne uudsigelige Følelse. O, Hr. Theobald, at leve saaledes med et ligeskabt Væsen, at have de samme Tanker, den samme Villie som han, at elske med hele sit Hjerte og hele sin Sjæl ... det kaldes at være saa lykkelig som Englene i Himlen ...“

Medens hun talte saaledes, lod hun sine sorte, af Sorg omslyngede Øjne hvile paa ham. Han syntes at være ligesom fortryllet af dette Blik; jeg

faae ham skjælve, hans Læber blive blege; han aandede knapt. Men paa engang spurgte han koldt:

„Har De elsket Hr. de Las Bermejas?“

Hun svarede først ikke, men et næsten umærkeligt Smil viste sig om hendes Mund; derpaa sagde hun:

„Hverken Hr. de Las Bermejas, eller nogen= somhelst Anden i Verden.“

Jeg troer det var Sandhed hun sagde.

„De har altsaa ogsaa indgaaet et Convenients= gifstermaal?“ spurgte Theobald med en vis Glæde.

„Ja. Jeg var dengang sytten Aar gammel. Nu vilde jeg rigtignok ikke med saa uklog Lige= gyldighed aflægge den Eed, der bandt mig for hele mit Liv.“

„De vil altsaa ikke gifte Dem igjen?“

„Nej,“ svarede hun efter en Pause og med en dyb Melancholi, „nej, Hr. Theobald.“

Han saae paa hende, overrasket af det Udtryk, hun gav de saa simple Ord.

„Jeg vil ikke igjen indgaa noget Convenients= gifstermaal,“ vedblev hun smilende.

„Men et Gifstermaal af Kjærlighed?“

Hun rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Kjærlighed,“ sagde hun, „Kjærlighed! Hvem forstaaer mit Hjertes Kjærlighed? Her giver man et forfængeligt Koketteri og et fad Galanteri dette Navn. See Dem om. Forstaaer vel Grev Anatol denne Kjærlighed? O nej! Han har for røde

Kinder, han danser med for megen Gratie, han smiler for meget til alle Damer, til at han skulde elske en af dem. Valerie? Hun er et lykkeligt Barn, som aldrig græd, naar hun ventede Dem, aldrig bleguede og skjælvede, naar hun hørte Deres Skridt. Og De selv . . .“

„Seg!“ afbrød Theobald hende bittert; „jeg? O, De har kun alt for godt gennemskuet mig.“

„De elsker ikke Valerie,“ vedblev hun; „De vil aldrig komme til at elske hende, men hun vil ikke derfor være ulykkelig, fordi hun ikke indseer, hvad der mangler hendes Lykke.“

„Troer De, at jeg indseer det?“ spurgte Theobald meget bedrøvet.

Hun taug et Øjeblik; derpaa svarede hun med et Suf:

„Sa.“

„Saa maa De beklage mig,“ sagde han ivrigt. „Seg er saa ulykkelig, fra jeg . . .“

Med et Blik paalagde hun ham Taushed. Han taug, slog Hænderne sammen og hvisttede med en Smerte, som han ikke var istand til at beherske:

„De seer om jeg har lidt.“

„Ulykkelige Theobald!“ hvisttede Fru de Las Bermejas, og det syntes som om en Taare viste sig ved Randen af hendes Djenlaage.

Han bleguede og hans Haand berørte sagte den skønne Spanierindes Haand.

„Men endnu er jeg ikke gift,“ vedblev han med skjælvende Stemme, „endnu er jeg fri. O, denne Aften har jeg indseet, hvor lykkelig jeg kunde være.“

Fru de Las Bermejas slog sine Øjne ned og svarede ikke; de forstod hinanden bedre uden Ord. Jeg søgte med Øjnene Valerie; den lykkelige, tillidsfulde unge Pige dansede i Salen og smilede langt borte til sin Brudgom.

Et Kvarteer efter brød Fru de Las Bermejas op. Theobald satte sig i den Lænestol, hun nylig havde forladt og hensenk i dybe Tanker; jeg spillede bestandig Schach med Fru de M.

Kloffen tre, da Alle havde fjernet sig, rejste Theobald sig, kom hen til mig og sagde:

„Herre . . . jeg ønsker at tale alene med Dem i Morgen Formiddag.“

„Kjære Ven,“ svarede jeg roligt, skjøndt med blødende Hjerte; „i Morgen er det mig umuligt; jeg rejser i Morgen Kloffen syv og vil blive borte i fire Dage. Dersom De vil, saa besøg mig næste Søndag til Frokost.“

„Altsaa paa Søndag,“ sagde han, idet han bedrøvet vækkede mig Haanden, „næste Søndag.“

Han vilde gaa.

„God Nat, Theobald,“ raabte Valerie blidt efter ham. „Du har slet ikke været fornøjet i Aften. Mig forekommer det ogsaa behageligere ved Kammeret i vor fortrolige Steds.“

Efter min Tilbagekomst den næste Søndag gik jeg til Theobald og fandt ham alene i sit Værelse. Han kom mig imøde og rækkede mig bedrøvet, men fuldkommen rolig Haanden. Saaledes havde jeg ikke ventet at finde ham; jeg saa en vis Koldblodighed hos ham, der aldeles ikke passede til det han havde at sige mig. Vi satte os.

„Biskop D, min Onkel,“ begyndte Theobald, idet han rækkede mig et aabent Brev, „er død. Anatol er Universalarving; mig har han testamenteret 200,000 Francs.“

„Jeg ønsker Dem al Lykke dertil, thi, saavidt jeg veed, ventede De ikke denne Arv.“

„Nej, den gjør min lille Formue tre Gange saa stor og det glæder mig for Valeries Skyld,“ tilføjede han, medens han lagde Brevet sammen og kastede det hen.

Jeg gættede, hvad der nu hindrede Theobald i at afbryde Vægteskabet, og takkede i Stilhed Gud, thi det forekom mig, som om denne Forbindelse maatte være lykkelig. Dog sagde jeg med en vis Betyrning:

„De har Noget at ville meddele mig; derfor er jeg kommen til Dem.“

„Nej,“ svarede han, idet han lagde Albuen paa Brevet, „det var intet. Undskyld at jeg ulejlignede Dem herhen.“

Jeg havde ikke Mod til at trænge videre paa, og sagde blot:

„Theobald, dersom De har Sorg, saa betro det til en gammel Ven, som mig.“

Han rystede saa tilbageholdende og koldt paa Hovedet, at der ikke længere var Tale derom. Der laa en Calendar paa Bordet, og han pegede paa en understreget Dag, den 25de November.

„Utsaa om ti Dage,“ vedblev han; „vi have dog ikke glemt nogen Formalitet?“

„Ingen, kjære Theobald,“ svarede jeg, krænket over den Koldblodighed, hvormed han talte om Foranstaltningerne til sit Giftermaal med Valerie.

Smidlertid blev Frokosten sat frem og Samtalen drejede sig bestandig om den samme Gjenstand. Anatol kunde ikke bivaane Brylluppet, da Overtagelsen af Arven nødte ham til en Rejse.

Det var allerede længe bestemt, at Valeries Giftermaal skulde finde Sted paa Landet i Landsbyen, hvor hun var bleven opdragen. Efter min Anmodning skulde Viesjen blot finde Sted i Familienfredsen; Marquisen gik ind derpaa, og jeg undrede mig derover, da jeg vidste, at hun holdt meget af store Fektiviteter.

Efter at jeg havde forladt Theobald, gik jeg hen til Marquisen. Valerie kom mig imøde og satte sig ved Siden af mig.

„Veed De,“ sagde hun, „at Theobald har arvet

200,000 Francs? Det gjør mig næsten ondt, thi han kunde tro, at jeg elskede hans Formue ligesom ham selv. O nej, jeg vilde ønske at han var fattig."

Hun taug og rødmede over, at hun saa uforbeholdent havde udtalt sine Tanker. Jeg kyskede hende paa Panden; hun græd.

"Hvad fejler Dig, min gode Valerie?" spurgte jeg bekymret.

"Jeg veed det ikke selv; jeg er et Barn," svarede hun smilende. "O, jeg er saa lykkelig, saa lykkelig, at jeg frygter for at der forestaaer mig en stor Ulykke."

Samme Dag rejste vi til Landejendommen og det ganske alene. Theobald vendte ikke engang tilbage til Paris, og hvem der ikke vidste, hvad han følte i sit Hjerte, kunde godt tro, at han kun elskede den Engel, der blot levede for ham. Han beskæftigede sig bestandig med hende og med Fremtiden; men desværre kunde et øvet Øje let see, at han kun gjorde alt dette, fordi han betragtede det som sin Pligt.

De sidste ti Dage hengik meget hurtigt, og den 25de November kom, smuk og klar som en Foraarsdag. Jeg hilste den som Maalet for mine Bekymringer og Begyndelsen til en rolig Lykke, der ikke vilde være at omstyrte ved vanvittige Videnskaber. Fuld af Forhaabninger omfavnede jeg tidlig Valerie,

da hun denne højtidelige Morgen knælede ved min Seng og bad om min Velsignelse.

Vi tilbragte Morgenens i Marquise's Værelse. Theobald forblev i sit.

Marquise'n beskæftigede sig blot med Valeries Toilette. Hun var meget ivrig, gav Befalinger og smilede Tid efter anden selvtilfreds til mig.

Vielsen skulde først finde Sted Kloken henimod syv paa Mairiet og derpaa højtideligholdes i Kirken. Kun Vidnerne vare indbudne dertil. Efter Frokosten gik jeg til Theobald og fandt ham saa glad, at jeg blev bedrøvet derover. Medens Valerie bad for sin Lykke, søgte han at bedøve sig, for modigere at kunne bringe sit Offer.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fabrikbestyrer P. C. A. Thomsen.

Karethmager Hagemesters Datter M. P. S. P.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 48.

Lørdagen den 26de November 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Fortsat.)

I dette Øjeblik fortrød jeg, at jeg ikke havde tvunget ham til den Søndag at udtale sig tydeligere; nu var det for sildigt. Jeg lagde Mærke til at han leed meget og sikkert selv følte Trang til at udtale sig for en Ven; men hvad kunde det nytte? Om saa Timer skulde han give Valerie sin Haand, og det var sikkert ogsaa bedre ikke at udtale Spanierindens Navn, for at hans Smerter ikke skulde finde noget Echo.

Jeg lod ham blive færdig med sin Paaklædning. Efter en halv Times Forløb kom han til mig. Jeg har aldrig seet ham saa smuk; men naar man

betragtede hans sorte Klædning og hans blege Ansigt, skulde man ikke antage, at han netop vilde træde frem for Alteret.

Medens jeg var beskæftiget med min Tjener, tog Theobald en Bog, aabnede den, men kastede den rask bort igjen, satte sig ved Kaminen og søgte at smile, men hans Hænder skjælvede. Det var en „Rejse i Spanien,“ som Fru de Las Bermejas havde laant os.

Salen var glimrende oplyst, straalende af Spejle og duftede af naturlige Blomster, men vi saa Personer forsvandt aldeles i det store Rum. Jeg opfordrede Marquisen til at gaa ind i den lille Sal.

„Nej, nej,“ svarede hun med en triumpherende Mine, „thi der vil komme Selskab. Troer De, at jeg vil lade Valerie gifte sig næsten uden Vidner?“

Hun havde neppe endt, før Fløjdørene aabnedes og man meldte Fru de Las Bermejas og derpaa endnu tyve Personer, Benner og Slægtninge.

Jeg var i høj Grad forbausset.

Fru de Las Bermejas traadte rolig nærmere og tog Plads ved Siden af Valerie. Hun var klædt ganske i Hvidt, havde hvide Blomster i sit sorte Haar og en kostbar Mantille efter fransk Skik kastet over Hovedet. Ogsaa hun saa ud som en Brud og var saa smuk, at hun godt kunde gjøre en Mand vanvittig. Jeg søgte med Øjnene Theobald;

han skjulte sit Ansigt bag Lommetørklædet, og jeg saae kun hans liigblege Hænde.

Et Dvarteerstid hengik med Lykønsfninger og Complimenter, derpaa meldte man at Bognen var parat. Alle rejste sig. Under denne Bevægelse nærmede Fru de Las Bermejas sig Theobald; jeg var bag ved hende. Han syntes at ville bekæmpe en dyb Følelse, at blive Herre over en stor Smerte. Hans Blik var stirrende; hans Kæde vakkede; han støttede sin skjælvende Haand paa det Dørgreb, der førte til Marquisens Værelse.

„Mod!“ hvistede Fru de Las Bermejas til ham, idet hun lod sine Øjne hvile paa ham; „Mod, Theobald.“

„O, jeg er et ulykkeligt Menneske!“ svarede han med qvalt Stemme, „thi jeg elsker Dem; Dem elsker jeg.“

Denne Dames affhyelige Forcængelighed og grusomme Koketteri var nu tilfredsstillt; et næsten umærkeligt stolt Smil viste sig om hendes Læber, medens hun hurtigt forlod Theobald med en udmærket fremhyklet Bevægelse af Overtæffelse og Medlidenshed.

I samme Øjeblik traadte Valerie ud af sin Bedstemoders Værelse. Theobald gav den Sidste mekanisk Haanden. Jeg gik hen til Valerie, for at føre hende; hun stod ved Raminen, saa bleg, saa dybt bevæget, at hun syntes at være en Afmagt

nær. Hendes Haand blev lagt paa min Arm og vi gik ned ad Trappen.

Vi havde ikke langt at kjøre. Valerie havde taget Plads i et Hjørne af Vognen, og jeg respecterede hendes Taushed før et saa højtideligt Øjeblik. Da vi vare komne ind i Mairiet, skjælvede hendes Haand i min. Hun lod sig ved Siden af Theobald føre frem for Mairen, der skulde udtale den uigjentfaldelige Formel: „I ere forenede i Lovens Navn . . .“

Den talrige og glimrende Kreds af Gjæster omgav det unge Par; Alle taug. Marquisen græd inderlig bevæget og trykkede min Haand; Spanierinden lod sine Djne hvile paa Theobald.

Mairen oplæste Loven og sagde derpaa:

„Theobald de Montmaur, tager De Valerie de Bons til Deres retmæssige Gemalinde?“

„Ja,“ svarede Theobald med fast Stemme.

„Og De, Valerie de Bons, tager De Hr. Theobald de Montmour til Deres retmæssige Gemal?“

„Nej,“ svarede hun med hendvænde Stemme og sank bevidstløs om.

Et Skrig af Overraskelse lød fra Enhver. Marquisen ilede hen til sit Barnebarn, trykkede hende i sine Arme og sagde:

„Hun er vanvittig, min Gud, mit ulykkelige Barn er vanvittig! — Valerie, slaa Dine Djne op! . . . See paa mig . . . Vil Du at jeg skal dø?“

Theobald stod med et usikkert Blik, og et skrækkeligt, vanvittigt Smil spillede om hans Læber. Han tog sin Bruds Hænder, holdt dem i sine og sagde til Marquisen:

„For Himlens Skyld, berolige Dem... Hun vil komme til sig selv igjen og Ceremonien vil blive endt. For Himlens Skyld, berolige Dem!“

Man lod hende lugte til forskjelligt, og sprøjtede Vand i hendes Ansigt; endelig slog hun Øjnene op igjen. Hendes Blik fæstede sig paa Theobald, der bøjede sit Ansigt mod hendes Hænder; hun forsøgte at tale, men Stemmen svigtede; hun blev greben af en heftig Krampe og sank tilbage med dybe Suk.

Alle Vidner til dette uhorste Optrin vare i højeste Grad forfærdede. Fru de Las Bermejas stod som forskrækket noget borte. Man maatte bringe Valerie bort. Marquisen satte sig ved Siden af hende i Bognen; jeg bragte Theobald, der var ligesom tilintetgjort, tilbage.

„Theobald,“ sagde jeg og kunde ikke holde mine Taarer tilbage, „Theobald, jeg besværges Dem ved alle Hellige, vær aabenhjertig imod mig. Hvad har De sagt til Valerie?“

„Intet,“ svarede han med vaade Øjne og skjælvende Læber, „intet, det sværger jeg paa min Ære.“

„Saa,“ vedblev jeg, „er det Fru de Las Bermejas.“

Han rystede paa Hovedet.

„Heller ikke,“ svarede han, „jeg indestaaer med min Vre for hende.“

„Saa er det ullykkelige Barn bleven vanvittig . . . Theobald, kun vi ville blive ullykkelige; De er igjen fri.“

„Nok, nok!“ afbrød han mig, medens han greb min Haand. „En Anden vilde betragte det der er skeet, som en Bancere, men jeg seer kun en stor Ulykke deri, og den er ikke hævet.“

„Alt er hævet,“ svarede jeg, „men De vil blive vor Ven.“

Da vi kom hjem, havde man lige bragt Valerie tilfjængs. Nogle Venner blev i Salen; Fru de Las Bermejas ilede tilbage til Paris, under det Paaskud, hurtigt at sende en Læge.

Da jeg traadte ind i Valeries Værelse, var Krampen standsjet og hun syntes at være falden i Søvn. Jeg antog denne Rolighed, denne dybe, dødlignende Søvn for en Velgjerning. Marquisen lod en Seng sætte hen ved Siden af sit Barnebarns og vi vaagede Begge den hele Nat hos hende. Den ene Time efter den anden lod Theobald spørge om hendes Befindende.

Den næste Morgen vare vi rolige og fattede. Valerie sov endnu bestandig; hendes Ansigt var hvidt, roligt og uden Spor af Lidelser. Jeg ventede paa at hun skulde vaagne.

Theobald kunde ikke blive. Han vendte tilbage til Paris, og jeg lovede at skrive til ham to Gange hver Dag.

Senimod Middag kom Lægen. Jeg sagde ham Alt og førte ham derpaa til Valeries Seng. Jeg haabede at høre beroligende Ord, men han sagde intet, blev en halv Time hos den Syge, lyttede til hendes ulige Aandedræt, løftede undertiden hendes Hoved i vejret, der sank tilbage som dødt, og kunde ikke forjage den Søvn, der ogsaa foruroligede mig. Lægen førte mig ind i Sideværelset og tilstod for mig, at Valerie var meget syg.

„Hvem veed hvad der huserer i Hovedet? Videnskaben er for ringe hvad denne sønderknusende Sygdom angaaer. Vi ville prøve nogle Midler, men jeg tilstaaer, at jeg ikke har meget Haab. Før De blot Marquisen bort. Jeg bliver her.“

Hvorledes skal jeg kunne beskrive de næste fire Dages Angest? Den ulykkelige Valerie kom ikke til sin Bevidsthed og vaagnede ikke af den Søvn, der stedse kom til mere og mere at ligne Døden. Hendes lukkede Øjne havde ingen Taarer; hendes Legeme var ubevægeligt og uimodtageligt; selve Ild foraarjagede hende ingen Smerte. Jeg forlod hende ikke. Undertiden forekom det mig, som om hendes Læber bevægede sig og fremstammede nogle Ord; derpaa bukkede jeg mig over hende og raabte til hende; men hun svarede mig ikke.

Marquisen kæmpede ligeledes med Døden, og Lægen var ikke istand til at give mig nogen Trøst.

Jeg traadte igjen hen til Valerie og sagde:
„Valerie, her er Theobald og vil see Dig.“

Hun aabnede ikke Øjnene, hun bevægede sig ikke, men en let Klodmen bedækkede hendes Kinder.

„Valerie, hører Du mig.“

Hun bevægede sine Hænder og henfaldt i en forfærdelig Krampe. Hendes Øjne vare aabne og hun lod dem hvile paa mig, uden at kjende mig. I dette Øjeblik rejste hun sig, lagde begge Hænder paa Banden og sagde ganske tydeligt:

„Jeg er et ulykkeligt Menneſke. Jeg elsker Dem, Dem elsker jeg.“

(Sluttes.)

J. S. Salvorſen.

Selskabets Bøgholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemfindstyvende Aargang.

N° 49.

Lørdagen den 3die December 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Spanierinden.

En Novelle.

(Sluttet.)

Da kom jeg til at tænke paa, at den ulykkelige Pige befandt sig i det Bærelse, ved hvis Dør Theobald stod, da Fru de Las Bermejas talte til ham.

„Seg er et ulykkeligt Menneske! Seg elsker Dem,“ gjentog Valerie; derpaa sank hun tilbage, hendes Øjne luffede sig og hendes Mund havde hverken Klager eller Ord mere. Om Formiddagen døde hun.

Marquisen overlevede kun i ti Dage sit Barnebarn, og jeg blev alene tilbage i Verden efter saa mange lykkelige Aar, som jeg havde fundet i vor fredelige Familie. Seg beholdt Valeries sidste Ord hos mig selv; de vilde have været en skræffelig

Bebrejdelse for Theobald, som jeg ikke var istand til at hade.

Snart forlod jeg det Sted, hvor Alt vækkede en saa piinlig Erindring hos mig, og tog til Italien. Theobald skrev ofte til mig; han syntes ikke at være lykkelig, men han talte aldrig om sig selv.

Da jeg kort efter kom tilbage til Paris, hørte jeg efter tre Maaneders Forløb for første Gang igjen Fru de Las Bermejas Navn; hun havde ægtet Grev Anatol de Saint Servien. Den følgende Dag besøgte jeg Theobald. O, hvilke Lidelser havde han ikke udholdt. Hvor var han bleven gammel. Vi talte aabenhjertig med hinanden, og jeg maatte trøste ham.

„Seg er et fejgt, usfelt Menneske,“ sagde han med stor Bitterhed, „thi jeg elsker endnu bestandig denne Dvinde.“

„Er det muligt?“ svarede jeg. „Hun, der har tilføjet Dem saa meget ondt?“

„Hun har et Steenhjerte,“ vedblev han. „Hun lod mig haabe Alt; jeg tilbød hende og var hendes Slave... Nogle Dage efter underrettede hun mig koldt om sin Forbindelse med Anatol. Da bad jeg hende med Taarer i Øjnene og liggende for hendes Fødder om hendes Kjærlighed og hendes Haand. Et Fornuftgistermaal er en Daarstab,“ sagde jeg til hende, „det var Deres Mening; man bør kun gifte sig af Kjærlighed...“

„Eller af Uergjerrighed,“ svarede hun koldt. Dette var hendes sidste Ord. Jeg har ikke seet hende siden og vil ikke see hende mere . . .“

„Tiden vil mildne Deres Smerte,“ svarede jeg; „i en ung Mands Hjerte udslettes Alt, thi Fremtiden staaer for ham med nye Glæder og nye Smertes. Kun for den Eldre er Smerten usforanderlig.“

Theobald rystede paa Hovedet.

„Jeg har gjort hvad jeg var istand til,“ sagde han, „for at rive hendes Billede ud af mit Hjerte. Men dog forlader ikke det Ønske mig at see denne Qvinde elske mig, skjælv for mig. For nogle Timer af denne Ulykke hengav jeg gjerne mit Liv. — De seer . . . jeg er ikke længer min Fornuft mægtig.“

„De maa rejse.“

„Ja,“ svarede han; „her er allerede mit Pas; jeg rejser til Spanien.“

„Til Spanien?“

„Ja, jeg vil søge Døden i Dronningens Tjeneste, thi Livet er mig en Byrde, og jeg holder det ikke for en stor Ulykke, ligesom den anden Qvinde, at dø ung . . . Saa vil hun beklage mig og maaske . . . føle Samvittighedsnag.“

„O, Theobald, Valerie er hevnet.“

„Ulykkelige Engel!“ jagde han, seende op til Himlen.

Jeg forlod ham med et tungt Hjerte. I Gaar rejste han.

Amilta.

Paa Toppen af den Bjergkjæde, som strækker sig imellem Arnodalen og Pisadalen, befinder sig Pian di Ceri, og under Pian di Ceri ligger Landsbyen Mosciano, som eier et mirakelgjørende Madonna-billede, der helbreder de Syge. Landsbyen har givet Høiene, der ligge ovenover, Navn; disse hæve sig over hinanden i Rækkefølge med skovklædte Bjergtoppe, imellem hvilke der strække sig snævre Dale, hvis bølgeformige Linier man følger i vestlig Retning indtil den sølvstribede Horizont, som viser, at Havet findes hiinsides Carracas Bjergtinder. Mennesker ude fra trænge aldrig herind; de Reisende kjende ikke dette Sted og vilde heller ikke bryde sig derom; Kunstnerne, som kunde vurdere det, have ikke hørt tale derom; den brede, sandede Wei, som strækker sig opad imellem Grupperne af Kastanie-træer eller slynger sig under Pinierne, betrædes kun af Brændehuggerens Muuldyr eller af Steenhuggerens Ører. I den mest glødende Sommerhede

ere disse Høie altid kjølige og beklædte med smukt Grønsvær; underjordiske Kilder nære Rødderne og frembringe en rig Bjergflora. De beundringsværdige italienske Fyrretræer hæve sig i Hundredviis, og ved deres Fødder findes tætte Kratstove: forkrøblede Egetræer, purpurfarvet Lyng og Gyvel. Luften er fyldt af balsamisk Duft; man hører næppe en Lyd, undtagen af Brændehuggerens Øreslag, som desværre aldrig ophøre i disse Egne, thi Italienerne synes bestemte paa at ødelægge Alt, hvad der er tilovers af deres Skove. De smaa Dale ligne Fuglereder, skjulte i Løvværket. Naar Solen gaaer ned bag Albanerbjergets violette Skygger, lyder Ave Maria overalt, nedenunder paa Sletterne og fra Klokketaarnene ovenover, paa alle Høiene, paa alle Apenninernes Udløbere. Folk leve fredeligt her til deres Endeligt, uden at kjende vor ufornuftige Verden, de Herskere, som styre den, de Krige, som hærge den, de Kroner, som falde til Jorden; de regne Tiden efter deres Høst og ældes i Fred i en besteden Bane, som alene bliver forstyrret af Meelafgiften og de Ugjerninger, som visse ødelæggende Insekter forarsage i Høstens Tid. Til Gjengjæld kjender man heller ikke dem, og Indbildningskraften udenfor i Verden vedbliver afgjort at forestille sig Italien med Ruiner, Røvere og en safranfarvet Himmel. Ingen har den ringeste Idee om disse yndige Skove, om denne Hyrde-

tilværelse eller om denne Ensomhed, kun gjæstet af Haren, Kramsfuglen, Uglen med dens hvide Vinger, som gjør Jagt paa den brogede Sommerfugl, eller Bipsjtjerten, Bæffenes Ben, disse violomfransede Bække, saa talrige om Foraaret, at Græsset farves blaat derved.

„Na! De holder af det Ukrudt!“ sige Kvinderne med et Smil, hvori det gode Humeur kjæmper med Medlidenheden. Saa give de sig til at plukke Blomsterne til En, som om det gjaldt om at tilfredsstille et Barns Luner.

Umilta plukkede en Dag Violer, og saaledes var det, at jeg lærte hendes Historie at kjende.

Umilta var den smukkeste Skabning, man kunde forestille sig, slank, høi og rank, fuldkommen regelmæssige Træf og Haar af denne rødgule Farve, som træffes hos Benedigs Kvinder, og som heller ikke er sjelden i Toskana, dertil en yndefuld og majestætisk Gang, ligesom hendes Hoveds Holdning og hendes hele Anstand var fri, stolt og elegant. Staaende paa Høidedraget, i Skyggen af en af de prægtige Pinier, som strakte en mørk Green udover hendes Hoved, medens den nedgaaende Sol ellers omgav hende, lignede Umilta en Skikkelse af Titian. Det var Fesrdag. Hun bar Perler om Halsen, to Korallnaale fastholdt den straalende Haarfylde; et Tørklæde af spundet Silke af en blegguul Farve laa overkors paa hendes Barm og dannede en

Modfætning til hendes Hudfarve, en Teint som en Fersken, farvet af Solen. Hun bar en Bouquet af Kaprifolier foran i sit Livstykke; hendes Barn, en ægte lille St. Johannes, rullede sig for hendes Fødder, med Hænderne fulde af Kirsebær og sit krøllede Haar fuldt af Solstraaler.

„Na, det er Umilta,“ sagde en solbrændt Kvinde tæt ved mig: „Skulde man sige, at hun er fundet paa Gadens Steenbro, og at hun har været i Fængsel!“

„Kan Du da aldrig glemme det?“ afbrød en Mand hende og rystede hende kraftigt. „Kvinderne ville aldrig tillade Fortiden at være Fortiden,“ tog han igjen Ordet, idet han henvendte sig til mig. „Hvad gjør det til Sagen forresten? Alle Folk veed, hvordan det forholder sig.“

Den store Klokke i Mosciano ringede i sit Taarn, der var aabent ud imod Huulningen, hvori Landsbyen skjulte sig. Den stolte Skabning med sin Bouquet Kaprifolier steg ned imellem Pinierne for at begive sig til Messen, med Barnet rullende efter sig, ligesom de smaa Hunde, medens Kirsebærrene trillede fra det et efter et. Hun løftede ham op for at bære ham, og han hængte et Knippe Kirsebær paa den ene af Naalene, som fastholdt hans Moders Fletninger. Barnets Latter kaldte muntert Echo frem i det solbeskinne Landskab;

snart tabte jeg dem af Syne begge To imellem
Lyngens violette Blomster.

„Det er den skønneste Kvinde i Egnen,“ sagde
Brændehuggeren, „og det er derfor, ingen anden
Kvinde glemmer, at hun har været i Fængsel. De
vilde gerne høre hendes Historie. Jeg er ikke dygtig
nok til at fortælle den, men Præsten kan fortælle
Dem den bedre end jeg.“

(Fortsættes.)

Foreslaede nye Medlemmer:

Kapitain G. Feilberg.

Detailhandlerse U. Chr. Luplau.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 50.

Lørdagen den 10de December 1887.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Umilta.

(Fortsat.)

Men det blev ikke af Præsten, at jeg lærte Umiltas Historie at kjende, det var af hende selv og af En, der elskede hende.

En Sommermorgen, ved Daggrøn, havde en af Bagten fra Byen dernede fundet et nyfødt Barn paa Trinene op til en Kirke i Florents. Barnet kom til Hittebørnshospitalet, eftersom Ingen gjorde Fordring paa det, og Intet betegnede, at det havde en Familie.

I Hittebørnshospitalet blev det opdraget sammen med andre forladte Smaa, og man gav det Navnet Umilta efter Ydmyghedens Helgen, som passende

bedst for dets triste Stilling. Uden at være nødvendig for Nogens Lykke, voksede Umilta op og blomstrede siensynligt uden Hindring som en skøn Plante. Aldrig havde disse gamle Mure indefluttet et mere beundringsværdigt Barn. Hun var stærk, sund og kraftig, dertil venlig og flog, men ogsaa egenfindig, og der blev ofte skjændt paa hende. Da hun var fjorten Aar, saae hun næsten ud som en voksen Kvinde; man fandt, at hun var stor nok til at tjene sit Brød, og hun blev anbragt oppe i Bjerg-egnen som Tjenestepige hos Præsten i Mosciano.

Umilta, som paa sine Spadseretoure med afmaalte Skridt med de andre Hittébørn aldrig var kommen længere end i de Gader, der omgave Aghlet, blinkede med Øjnene som en natlig Fugl, hvem Lyset blænder, medens man førte hende henad den steile Landevei, imellem Strækninger af Viinhaver, Oliventræer og Hvedemarker; da man midt i Solnedgangens blændende Klarhed lod hende stige ned til et Sted, hvor hun saae sig omgivet af dybe Dale, Bjerge og Skyer, sagde hun, der ellers var saa dristig, ganske sagte, forbausset og næsten skræmmet:

„Er det Himlen?“

Folkene brast i Latter; Ingen kunde forklare hende, at den yndige Fred, som hersker i Eggen, er den eneste Lighed, som den har med Himlen, og det kun for dem, der kunne forstaae det Guddommelige, en saadan Fred har i sig. Umilta havde hørt tale

om Paradiset, naar hun, knælende paa Flisegulvet i et mørkt Kapel, lyttede til Prædikantens eensformige Stemme, der fyldte Tausheden som en stor Vis Summen, men man havde altid sagt, at hun kunde ikke haabe nogensinde at træde ind i det; dertil var hun altfor uartig.

Da hun samme Nat slumrede ind paa en lille Seng i Præstens Huus, vedblev Umilta at troe sig i Himlen, uagtet hele Bygningen, som husede hende, var opfyldt af den stygge Lugt af Silkeorme; man var i Midten af Mai. Den klare Himmel funklede overalt af Stjerner, og der var omtrent ikke en Bust, som ikke skjulte en Nattergal. Barnet, som hidtil aldrig havde haft Andet end en hvidkalket Muur for sig, som aldrig havde hørt anden Sang end et Pater noster, kunde selvfølgelig ikke tvivle om, at Helgenerne havde taget hende til sig, hvor uartig hun end var. Fra dette Dieblif knyttedes Umilta inderligt til Moscianos skovklædte Høie. Hidtil havde hun Intet elsket uden en lille Muus, som man havde forbudt hende at beholde, og som blev druknet for hendes Dine i en Spand Vand, hvad der fik hende til at skrige og hulke og gjorde hende saa vred, at hun angreb den opsynshavende Nonne med Tænderne og Neglene som et vildt Dyr, et Oprør, som forstæffede hende Gellearrest i mere end tre lange Maaneder, for at den onde Mand kunde blive jaget ud af hendes Sjæl.

Hun havde ikke boet længere end et Aar i den gode Præsts Huus, da denne døde, og hans Familie adspittedes. En Forpagterkone, som boede paa Bjergskraaningen, og som kjendte den unge Pige, hendes Keenlighed, hendes Kræfter, hendes Venlighed mod Fjerkræet og de andre Dyr, tilbød hende et Ly som Løn for hendes Tjeneste. Umilta samtykkede gjerne i at tjene hos den tykke Signora Rosa; Alt, hvad hun ønskede, var at blive i Eggen. I denne gjæstfri Bolig voksede hun stadigt og blev snart en udviklet Kvinde. Donna Rosa var en fortræffelig og retskaffen Kone, meget arbeidsom, meget andægtig, med hin gamle Tids naive Gudsfrøgt. Hun havde opdraget sine Døttre og sin Søn godt; de frygtede og elskede hende, thi, trods sit gode Hjerte, var hun herskeshg og bydende. Aldrig havde hendes Mand tænkt paa at lægge sin Willie for Dagen; han folgte Kvierne, høstede Kornet, gaaende til sin Gjerning med Spaden paa Skulderen som en simpel Arbejder, naar hun befalede det; var Suppen tynd eller Grøden kold, vogtede han sig vel for at beklage sig. Umilta bøiedes ikke let under et saadant Nag; mere end een Gang var der Sammenstød imellem hendes haardnakkede Sind og denne bestemte Willie. Alle vare enige om, at Umilta havde mange Feil og ikke duede stort; og, da Majoritetens Stemme bliver betragtet som Sandhedens, stod den unge Tjenestepige ikke i synderlig

Gunst hos Andre. De, som satte Priis paa hende, dovede ikke at sige det eller tænkte ikke paa at forsvare hende. Til at udgjøre en Deel af Minoriteten hører der moralsk Mod eller aandelig Forsængelighed; men ingen af disse Egenstaber havde Kurs i Pian de Teri.

Ingen kunde nægte, at hun var behændig, og at hun kunde udrette mere i to Timer, end de øvrige unge Piger i sex, naar hun vilde; men hun vilde faa sjældent, at denne Fortjeneste næsten forblev upaaagtet. Hun kunde spinde til Fuldkommenhed og flette Straa uden at behøve at see paa sit Arbeide; hun kjendte den helbredende Kraft i alle Urter og Planter og ogsaa den Pleie, som Kvæget fordrer; til hvad Nytte, efter som hendes Tid sædvanligvis hengik med ørkesløs Beskuelse af sig selv?

Der var Intet, Umilta holdt saa meget af som af at speile sig, frydende sig over sit smukke Ansigt, flettende sit Haars lyse Fylde og fortællende sig for egen Regning vidunderlige Historier; thi hun havde den Ulykke at troe sig kaldet til en Skjebne langt forskjellig fra den, hun hidtil havde maattet lade sig nøie med. Umilta var, kort sagt, hovmodig og utilfreds. Disse Egenstaber ere intetsteds elskværdige, uagtet man kan spørge sig selv, om de ikke mægtigt have bidraget til at frembringe Heltegjerningerne og Martyrierne i denne Verden; men de ere særligt affsyede i en Landsby, hvis

Indbyggere ansees for selvbevidste, og hvor Livet indskrænker sig til at saae, høste og plante, lave Olie og sigte Korn, uden at man nogenſinde har tænkt sig, at det førte Andet med sig. Desuden var Umilta altfor vel begavet af Naturen, til at Personer af hendes eget Kjøn kunde bedømme hende uden Fordom. Hun besad denne klassiske Ynde, som forlener med en Dronnings Anstand, som hine gode, uvidende Sjæle udtrykte sig, der kunde bevare deres Illusioner, eftersom de aldrig i Virkeligheden havde seet en Dronning.

Naar Umilta stod med nøgne Fødder paa det gulnende Korn i Løen eller i den høie, lillaſarvede Lyng paa Høien, var hun en kongelig Skikkelse i dette majestætiske Udsagns fuldkomneſte Betydning. Hun havde desuden Omſorg for sin Person, iagttagende en Properhed, ſaa ſjældnen i Egnen, at den maatte være Beviis paa en overordentlig Stolthed, og den Smule Penge, hun tjente, gik til Toiletprydelse, valgte med en meget ſikker Smag, som ſik hende til at foragte Tørklæder med ſkrigende Farver og de blomſtrede Stoffer, som hendes Jævnaldrende foretrak. —

Umilta bar altid om Sommeren et Par ſkarlagne røde Milliker i ſit Halſtørklæde; ſelv om Vinteren, naar hun ikke kunde finde noget mere Sjældent, tog hun nogle Gyvelblomſter, hvilket ikke bidrog Lidet til at ærgre Naboerne, eftersom Ingen der holder

af Blomster, uden de Fremmede og Tosserne; det var kun for at fremhæve sin Huds blændende Hvidhed, der aldrig blev brændt af Solen. Det var i det Hele taget naturligt, at Umilta ikke indgjød Hengivenhed blandt sine Omgivelser; sikkert nok vilde Nogle af den mandlige Ungdom, henrykte over hendes Skønhed, Intet hellere have ønsket end at elske hende, men hun var saa stolt og haard overfor dem; hun fandt saa skarpe Svar for at vise deres Artigheder tilbage, at de ganske stamfulde gif deres Bei for at søge mere velvillige Øren. „Som om jeg kunde ægte En af dem!“ sagde Umilta med den hovmodige Sjæl til sig selv, og hun drev sine Geder blandt Pinierne, idet hun fæstede sit drømmende Blik paa Bjerget og skimtede alle Slags ubestemte Former, hvor hun selv figurerede, smykket med en Guldkrone, med en Menneskemasse knælende for sine Fødder. O, dersom hun blot havde vidst, hvem hun var! Vidste hun det kun! — . . .

I de glade Dage, naar man plukker Maisen, affkaller Nødder, paa Tærste- og Biinhøstdagene, naar de andre Piger lo, lyttede med store Dine og i dyb Opmærksomhed til et eller andet Eventyr fra gamle Dage eller i Chor accompagnerede en Sang, som en Veiler gned paa sin Guitar, stod Umilta alene i en Krog, tankesuld, bestandigt drømmende om Guldkronen og den knælende Mængde. Hun vilde langt hellere bære sin Deel af Arbeidet op

paa sit Loftskammer. Nabnende Trælugen, pillede hun Maisen i Maaneskinnet, og snart sænkede hendes stirrende Blik sig i den mørke, stille Dal, snart løftede det sig mod de sølvfarvede Bjergtoppe, som berørte Skyerne; naar Guitarens sømme Toner naaede op til hende, rynkedes hendes Dienbryn, hun følte sig bedrøvet og vred; hendes Skjæbne paa Jorden thngede hende; der er ingen Feber i Livet, som er værre end denne.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ni og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 51.

Lørdagen den 17de December 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Fredag den 30. December d. A. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 o. G. en Repræsentantforsamling, paa hvilken der bl. A. bliver at

1. foretage Valg af:

1 Administrator for 1888—90.

1 Revisor for 1888—89 og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activestyring,

2. vedtage Budgettet for 1888, navnlig hvormeget der i Aaret 1888 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer,

3. tage endelig Beslutning om det paa Repræsentantforsamlingen den 24. Marts 1887 forelagte Forslag til Love, bekjendtgjort i Ugebladet Nr. 22.

Med Hensyn til dette bemærkes. Efter at

der var bebudet en Deel Vædringsforflag, samledes Forflagstillerne af disse og udarbejdede i Fællesskab en Række Vædringsforflag. Disse drøftedes derpaa i Lovudvalget og forhandlede derefter af dette og Forflagstillerne i Forening. Resultatet af denne Forhandling er nedenanførte Vædringsforflag, der alle ere tiltraadte af Udvalget.

Det efterfølgende Forflag til Love indeholder derfor Udvalgets Forflag som det blev forelagt den 24. Marts d. A., med hvad der af dette ifølge ovennævnte Vædringsforflag er foreslaaet bortfalden sat i () og trykt med smaa Typer, medens selve Vædringsforflagene ere tilføiede med latinske Typer.

Til denne Forsamling indbydes herved De Herrer Repræsenterer.

Administrationen den 13/12 1887.

Th. J. Svanefjær. A. G. Reimann. L. F. Holmberg.

Rierumgaard.

Amilta.

(Fortfat.)

En Nat, da hun saaledes var ved at pille Urter, det var ved Midfommertid, og Karren fjørte tiltorvs henimod Midnat, eftersom der var en lang Wei at tilbagelægge, — hørte Amilta pludseligt støiende og muntre Raah, som afbrød Sangene og den sædvanlige Snakken i Gaarden nedenunder hende; Kvinderne raabte og skreg omkap, og den gode Signora Rosas Stemme overdøvede alle de Andres i et ideligt gjentaget Udraab:

„Min Søn, min Søn, min Søn!“

„Skulde Virginio endelig være vendt tilbage?“ spurgte Amilta sig selv, idet hun vedblev at lade Urtebælgene briste under sin Tømmelfinger.

Hun var ikke engang nysgjerrig nok til at see ud af Lugen. Virginio kunde kun interessere sin egen Familie; for hende var han Intet. Den stolte

Pige endte altsaa sit Arbejde uden at lade sig mere bevæge af al den hjertelige og glade Larm ved denne Velkomst, end Kvierne, som tyggede Drøv i Stalden, og Hønsene, der sov paa deres Pind.

Da hun var færdig, fastede hun Bælgene igjennem et Hul i Gulvet ned i Kørnes Udefaske nedenunder hende, heldte Urterne i et stort Maal og sad tankfuld foran Maanen, som straaede imellem de lette Skyer, badende Piniernes Toppe med sin Hvidhed. I Dalen nedenunder lode Klokkerne; thi den hellige Skytspatrons Fest fandt Sted den følgende Dag. Nattegalens Stemme lød fra Bladehanget.

Bestandigt sad Umilta og drømte. En Time idetmindste forløb saaledes; et gjennemtrængende Raab af Donna Rosa kaldte hende endelig til sig selv.

„Umilta! Umilta! kom hurtigt med! Er Du stadig paa Loftet?“

Umilta tog sit Maal Urter og steg i Tausshed ned af Stigen. Døren, som befandt sig ved Foden af denne Loftstrappe, gik lige ud til Rjøkkenet, et stort Rum, der var daarligt oplyst af nogle Bæger, som fløde om i Olie midt i deres Kobberbeholdere; ikkedestomindre blændede Lyset hende, da hun kom fra Høloftets Mørke. Hele dette store Rum var opfyldt af Folk; man blev bedøvet af den Støi, som de forsamlede Naboer, der udspurgte og skreg op, foraarjagede, og midt i al den Staahei stod

han, der var Skyld deri, en høi Knøs paa sytten Aar af brun og bleg Ansigtssfarve, hvis smukke Træt vare halvt skjult af de tunge Fjedre, der hang ned fra hans Bersaglierehat, thi han hørte til dette berømte Korps, hvis Uniform han bar.

„Umilta,“ raabte Donna Rosa, kvalt af Stolt-
hed og Glæde, „kom dog! kom nærmere! Vi ere
Alle som gale i aften. Se, min Søn er kommen,
min Virginio er vendt tilbage og endogsaa som
Korporal. Hvad synes Du? — Korporal!“

Umilta betragtede koldt, med forskræmt Blik
imellem sine lange, silkebløde Dienhaar, Forpagter-
konens Søn og hød ham et isnende Velkommen,
hvorpaa Bersaglieren svarede høfligt, idet han feiede
Gulvet med sin umaadelige Fjederbusk.

„Hvilken forklædt Prinsesse har Du dog der
hos Dig, Moder?“ spurgte han lidt senere.

Han havde hvistet disse Ord, men Umilta hørte
dem, og hendes store, brune Dine, der funkede som
to Stjerner, tabte deres suurmulende Udtryk. Den
Soldat havde idetmindste fundt Sands!

Virginio Donaldi var en meget smuk Mand,
slank, men kraftig, fuld af Koldblodighed, Driftighed
og Kløgt; hans Chefer satte ogsaa stor Priis paa
ham. For syv Aar siden var han traadt ind i
Hæren og havde hele Tiden opholdt sig i visse
farlige Egne af det sydlige Italien, isærd med et
anstrengende Bjergarbejde, naar han ikke afbandede

Røverne; han var en af de Første, der traadte ind i Rom i 1870. Et dobbelt Saar af et Sabelhug og af et Skjdevaaben havde lært ham, hvad Tjenesten var. Han var alvorlig og blid af Karakter, uagtet hans Opførsel ofte prægedes af en overordentlig Hefstighed.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Handelscommis C. N. R. P. Hagemeister.
 Bud i Postvæsenets Overbestyrelse N. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Forslag til Love fremsat paa Repræsentantforsamlingen den 24de Marts 1887 med tilføiede **Ændringsforslag.**

Første Kapitel.

Om Selskabet og dets Virksomhed.

§ 1.

Selskabets Navn er: „det forenede Understøttelsesselskab Borgervennen“ og dets Formaal: at komme dem af dets Medlemmer, der paa Grund af Alderdom, Svagelighed eller andre særdeles Omstændigheder trænge til pekuniær Støtte, til Hjælp.

§ 2.

Enhver i Kjøbenhavn, paa dens Grund eller i Frederiksberg Kommune bosat Person, hvis Aar og Udkomme gjør det rimeligt, at han eller hun vil kunne virke for Selskabets Formaal og ikke vil søge Understøttelse, medmindre en Forandring til det Bærrer i deres økonomiske Stilling skulde indtræde, kan blive optagen som Medlem af Selskabet. Vortflytning fra de nævnte Kommuner medfører ikke Udelukkelse af Selskabet.

Den, der ønsker at blive Medlem, maa dertil skriftlig foreslaaes af et Medlem af Selskabet.

Optagelsen bestemmes af Administrationen, (efter at den Paagjældendes Navn og Bopæl forud har været indrykket i Selskabets Blad og ingen Indsigelse mod Optagelsen er indløben.

Medlemsantallet er uindskrænket.) efter Indstilling af det af Repræsentanterne dertil nedsatte Udvalg.

§ 3.

Er Noget paa Grund af et urigtigt Føregivende bleven optaget i Selskabet, skal den Paagjældende dog ikke nyde godt heraf, men Sagen bliver af Administrationen at andrage i næste Repræsentantforsamling, der da afgjør, om Vedkommende skal udslettes af Selskabet.

§ 4.

Selskabets Medlemmer inddeles i følgende (6)

3 Klasser:

1. Civile kongelige, kommunale og offentlige Institutioners Embeds- og Bestillingsmænd.
 2. Geistlige og militære Embeds- og Bestillingsmænd; endvidere alle ved Universitetet, Kunstacademiet, Museer, Skoler, Høspitaler og Kirkegaarde ansatte samt Læger, Studerende og Kunstnere.
 3. Alle til Handels- og Søfartsstanden hørende.
 4. Fabrikanter, Apothekere, Møllere, Bagere, Bryggere, Brændevinsbrændere, Bogtrykkere, Lithografer, Typografer, Uhrmagere, Instrumentmagere, Garvere, Løimagere, Restauratører, Værtshusholdere, Vognmænd mfl. saavel Hovedpersoner som Medhjælpere.
 5. Haandværkere, der arbejde i Træ, Steen, Metaller og Glas samt Malere.
 6. Alle andre Haandværkere.)
1. Embeds- og Bestillingsmænd under Staten, Kommunen, eller private Institutioner, Sag-

førere, Læger, Lærere, Videnskabsmænd, Forfattere, Journalister, Studerende, Personer, der have taget en Embedsexamen, pharmaceutisk Examen eller lignende Examiner, Kunstnere, Fotografer, Lithografer, Gravører, Porcellainsmalere samt i det hele Personer, der ere lige-stillede med de her nævnte.

2. Haandværkere.

3. Handlende og andre Næringsdrivende, der ikke høre til Haandværkerstanden, samt Personer, der ikke kunne henregnes under nogen af de omtalte Livsstillinger.

§ Tvivlstilfælde afgjør Administrationen, til hvilken Klasse ethvert Medlem skal henregnes.

Ethvert Medlem skal ved Indtrædelsen modtage et Exemplar af Lovene, der betales med 1 Kr., som beregnes Kassen til Indtægt. Lovbøgerne skulle være gennemdragne og forsynede med Selskabets Segl; de lyde paa Vedkommendes Navn, Livsstilling, Medlemsnummer, Indtrædelses Datum og Aar samt til hvilken Klasse Vedkommende henhører og underskrives af Administrationen.

Ældre Medlemmer kunne erholde nye Lovbøger udfærdigede mod en Betaling af 35 Øre.

§ 5.

Naar en gift Mand, der er Medlem, dør, indtræder hans Enke i hans Numer. Naar en Enke eller Pige, der er Medlem, gifter sig, indtræder hendes Mand i hendes Numer og beholder hendes Anciennitet, saalænge Ægteskabet vedvarer; afgaar hun ved Døden, regnes hans Medlemsalder fra den Tid, Giftermaalet

fannt Sted. (Ophæves et Ægteſtab ved) I Tilfælde af Separation eller Skilsmisse, beholder den af Ægtefællerne ſin Rettighed ſom Medlem, der fra først af for egen Perſon er indtraadt i Selskabet, medmindre Vedkommende har afſtaæet denne ſin Ret til den anden.

§ ethvert af diſſe Tilfælde ſkal Vedkommende for at kunne nyde Underſtøttelſe have ladet Forandringen notere i Selskabets Bøger ſamt i Lovbogen og, hvis det forlanges, legitimere den ved behørig Atteſt.

§ 6.

Æthvert indtrædende Medlem beſtemmer ved ſin Optagelſe, hvor ſtort Bidrag han vil yde dog ikke mindre end (28 Dre hver 14de Dag eller) 3 Rr. 50 Dre halvaarlig, ſom erlægges (i første Tilfælde ved Bladets Modtagelſe, i ſidſte Tilfælde) i April og Oktober mod Kwittering. Denne Beſtemmelſe har ingen Indflydelse paa de Medlemmer, der hidtil have givet et mindre Bidrag.

De nuværende Medlemmer, der betale Kontingentet ugentlig, kunne, hvis de ønske det, betale det ſom hidindtil.

Administrationen er berettiget til at optage ſaadanne Perſoner ſom Væresmedlemmer, der betænke Selskabet med ſtørre Gaver.

§ 7.

Naar et Medlem, der betaler (hver 14de Dag,) ugevis, har paadraget ſig Reſtancer for 3 Maaneder eller et halvaarligt betalende Medlem ikke har betalt ſit

Kontingent inden 3 Maaneder efter Halvaarets Udgang, er Administrationen efter først skriftligt at have opfordret Vedkommende til at betale, uden at denne Paamindelse frugter, berettiget til at udslette (Vedkommende) Paagjældende af Selskabet. Paa den aarlige Repræsentantforsamling, der afholdes i (December) November Maaned, meddeler Administrationen Repræsentantskabet, hvilke Medlemmer der ere udslettede paa Grund af Kontingentrefstance.

§ 8.

Naar et Medlem ifølge foregaaende § er udslettet paa Grund af Refstance, kan det optages paany, naar det betaler Refstancen og Administrationen finder Vedkommende kvalificeret efter Lovens § 2.

Ønsker den Paagjældende at indtræde i sit tidligere Numer i Selskabet, kan dette efter Administrationens Skjøn tillades, naar han erlægger Kontingent for hele den mellemliggende Tid. Det samme gjælder for Medlemmer, der have udmeldt sig.

Udmeldelse af Selskabet skal ske skriftligt.

§ 9.

Selskabet bestyres af en Administration bestaaende af 3 Medlemmer og et Repræsentantskab bestaaende af (96) 72 Medlemmer. Deres Virksomhed og gjensidige Forhold omhandles i næste Kapitel.

§ 10.

Den Deel af Selskabets Formue, der nu er anbragt eller i Fremtiden anbringes i rentebærende

Obligationer, benævnes Selskabets faste Fond. Enhver saadan Anbringelse skal være i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter for Anbringelse af Umyndiges Midler. Den faste Fond maa ingenfinde formindskes. Ved Udtrækning eller Indfrielse af de til den hørende Obligationer skal det derved indkomne Beløb paany anbringes paa ovenangførte Maade.

Skulde Selskabet imod Formodning ophæves, skal dets Formue som en særlig Fond søges henlagt til Bestyrelse af Kjøbenhavns Stads Borgerrepræsentanter eller hvem de dertil maatte beskikke, hvilke da skulle være berettigede til at uddele Renterne af Kapitalen til Trængende i Kjøbenhavn, dog saaledes, at Selskabets daværende Pensionister beholde den dem engang tillagte Pension for Livstid og at de, der have været Medlemmer af Selskabet ved dets Ophør eller deres (beviislige) Afkom i første Led, altid bør have Fortrinsret.

Med Hensyn hertil skal Administrationen engang aarlig skriftlig meddele Stadens Borgerrepræsentanter, hvor stor Selskabets Fond er samt, om Selskabet vedblivende bestaaer eller er ophævet. Selskabet ansees iøvrigt de facto for ophævet, naar dets Repræsentantskab i 3 paa hinanden følgende Aar intet Møde har afholdt.

§ 11.

Naar Selskabet ved Testament eller paa anden Maade betænkes med Gaver, skal Giverens Bestemmelse, saafremt saadan er angiven, nøiagtig opfyldes. Har Giveren ingen Bestemmelse truffen, indgaaer Beløbet i Selskabets faste Fond.

§ 12.

Understøttelse ydes paa en af følgende Maader:

a. Ved rentefri Laan.

Disse gives navnlig til flittige og stræbsomme Medlemmer, som af Mangel paa Penge eller Kredit ei kunne forskaffe sig de til deres Næringsvei fornødne Redskaber og Materialier. Kongelige Embedsmænd og andre ikke til Næringsstanden henhørende Medlemmer skulle ikke være udelukkede fra slige Laan, men dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

b. Ved Gratificationer.

Disse gives kun eet Aar ad Gangen, saa at den, der modtager samme, ikke derved erholder Ret til fremtidig at gjøre Fordring derpaa. De ere bestemte dels til Medlemmer med Familie, der paa Grund af Sygdom eller anden uforskyldt Aarsag ere komne i Nød, dels til de værdigste Trængende, der endnu ikke have kunnet opnaae Pension.

c. Ved Pensioner.

Disse tilstaaes Medlemmer, der ved Alderdom eller Svagelighed ere komne i en saadan Stilling, at de kunne trænge til en sikret aarlig Understøttelse, og gjælde ordentligviis for Livstid.

Ved enhver Understøttelse bør der tages særlig Hensyn til den Søgendes Medlemsalder.

§ 13.

Repræsentantforsamlingen fastsætter inden hvert Aars Udgang efter Forslag af Administrationen, hvormeget der i det følgende Aar maa anvendes

til Pensioner, Gratificationer og Laan, samt hvor meget der skal henlægges til Selskabets faste Fond; dog maa det samlede til Pensioner anvendte Beløb ingensinde overstige Renten af den faste Fond, der saavidt muligt hvert Aar skal forøges.

§ 14.

De, der ville søge Understøttelse af Selskabet, skulle benytte de Skemata, som Administrationen dertil har bestemt og som faaes udliveredede hos Selskabets Bogholder. Enhver Rubrik i disse Skemata skal nøiagtigt og sanddru udfyldes og Opgivelsernes Rigtighed attesteres af en paalidelig Mand. Urigtige eller mangelfulde Angivelser eller manglende Attest medføre ubetinget, at Ansøgningerne henlægges uden at tages i Betragtning.

Ansøgningerne skulle være indgivne til Selskabets Bogholder inden Udgangen af (Oktober) September Maaned.

Ingen kan søge Gratiale eller Pension af Selskabet, forinden han har været Medlem i mindst 5 Aar. Rentefri Laan kan derimod søges efter 3 Aars Forløb.

§ 15.

Med Hensyn til rentefri Laan bestemmes:

§ Reglen maa intet Laan være mindre end 200 Kr. og ingensinde større end 1000 Kr.

For ethvert Laan skal der gives Selskabet god Selvskyldnercaution eller anden antagelig Sikkerhed.

Laanene tilbagebetales med 2% af det oprindelige Beløb om Maaneden. Desuden skal Laantageren udrede 2% af Laanet til Dækning af In-

casationsomkostningerne (efter § 59), hvilke 2% fradrages ved Laanets Udbetaling.

Enhver Laantager skal for Laanet udstede lovformelig Forskrivning. Den, der har erholdt Laan af Selskabet, kan ikke paany faae noget saadant, førend det første er heelt tilbagebetalt; ligeledes skulle de, der eengang have havt Laan, uagtet de have tilbagebetalt samme, staae tilbage for Andre ligesaa værdige, som ikke tilforn have havt Laan af Selskabet. Udebliver nogen Laantager med Betaling til bestemt Tid, har Kasfereren at paaminde ham om sin Forpligtelse; betaler han endda ikke og ei heller hans Cautionist, om en saadan er stillet, bør Administrationen foretage de fornødne retslige Skridt mod Vedkommende.

Udtræder Laantageren af Selskabet, eller paadrager sig Kontingentrestance, er Laanet strax forfalden til skadesløs Betaling.

§ 16.

Med Hensyn til Gratificationer bestemmes:

(Ingen Gratification maa være under 20 Kr. eller over 40 Kr.) Disse kunne være Kontingentfrihed eller Understøttelser fra 20—40 Kr. Fortegnelsen over dem, der have erholdt Gratification, skal (aarlig bekjendtgjøres i Selskabets Blad) optages i Selskabets Aarsberetning med Tilføielse af, hvormeget Enhver har faaet.

§ 17.

Med Hensyn til Pensioner bestemmes:

Ingen Pension maa være under 50 Kr. eller over 100 Kr. De forfalde til Betaling kvartalsviis og udbetales den første Søgnedag i hvert Kvartal.

Pensionisterne ere fritagne for at betale Kontingent. (De aarligen tilstaaende nye Pensioner skulle bekendtgjøres i Selskabets Blad). Fortegnelse over Selskabets Pensionister optages i den trykte Aarsberetning.

Enhver Pension bortfalder, naar Grunden, hvorfor den er tilstaaet, ophører.

§ 18.

Samtlige af Selskabet tilstaaede Understøttelser skulle af Bogholderen indføres i vedkommende Medlems Lovbog. Paategningen om tilstaaede Laan og Gratificationer underskrives af Bogholderen, hvorimod Paategningen om tilstaaet Pension eller Pensionstillæg underskrives af Administrationen. Kassereeren er berettiget til ved enhver Udbetaling til et Medlem at forlange sig Vedkommendes Lovbog foreviist.

§ 19.

Arrest i eller Forbud mod det, som er tilstaaet Selskabets Medlemmer, vil ikke blive taget i Betragtning.

Andet Kapitel.

Om Selskabets Bestyrelse.

A. Om Repræsentantskabet.

§ 20.

Da Medlemmernes Antal er for stort til, at alle kunne samles, repræsenteres Selskabet af (96) 72 Mænd nemlig 24 for hver af de i § 4 nævnte

3 Klasser (omtrent 1 for hver 25 Medlemmer). Denne Repræsentation har den højeste Myndighed i Selskabet og dens Beslutninger gjælde for det hele Selskabs.

§ 21.

Den 1ste April hvert Aar afgaaer efter Tour en Fjerdedeel (eller 24) af Repræsentanterne nemlig 6 for hver af de i § 4 nævnte 3 Klasser. Dør eller afgaaer en eller flere Repræsentanter i Aarets Løb, sker dog intet nyt Valg før den lovbestemte Tid. De saaledes Afgaaede regnes med til den Fjerdedeel, som fratræder den næste 1ste April, saaledes at der af de tilbageværende Repræsentanter kun fratræde saa mange, at de med hine udgjøre 18 (24). Valget af Repræsentanter sker paa den i Marts Maaned sammentrædende Repræsentantforjamling. Gjenvalg kan finde Sted.

Have flere Medlemmer lige mange Stemmer, afgjøres ved Lodtrækning, hvilke af disse, der skulle indtræde i Repræsentationen.

§ 22.

Administrationen sammenkalder Repræsentanterne til Møde ordinært i Marts og (December) November og ekstraordinært saa ofte, den finder det stemmende med Selskabets Tarv. Den er pligtig at sammenkalde en Repræsentantforjamling, naar 12 Repræsentanter i et bestemt, til den opgivet Diemed forlange det. Alle Møder indvarsles (betjendtgjøres) 14 Dage forud (i Selskabets Blad) samt ved trykte Tilfigelsessedler til Repræsentanterne.

§ 23.

§ Repræsentantforsamlingerne komme til Forhandling og Afgjørelse alle de Sager, som Administrationen forelægger, samt alle de Andragender og Forslag, som — mindst 8 Dage forinden Forsamlingen afholdes — af nogen af Repræsentanterne ere indsendte til Administrationen.

§ 24.

Ligesom enhver Repræsentant er berettiget til at indsende til Administrationen til Foretagelse paa en Repræsentantforsamling de Forslag og Andragender, et enkelt Medlem af Selskabet har overgivet ham, saaledes er han forpligtet dertil, naar mindst 25 Medlemmer skriftlig begjære det.

§ 25.

Intet maa afgjøres i en Repræsentantforsamling, medmindre 20 Repræsentanter ere tilstede. Kun de Tilstedeværende afgive Stemme.

§ 26.

Fremkommer der et Forslag, der sigter til en Forandring i Selskabets Love, skal det efter at have været bekendtgjort 2 Gange (i Bladet) behandles i 2 paa hinanden følgende Repræsentantforsamlinger, paa hvilke da mindst 48 Repræsentanter skulle være tilstede. For at det kan betragtes som endelig vedtaget, skal det derhos paa begge Forsamlinger have en Majoritet af $\frac{2}{3}$ Deel af de Tilstedeværendes Stemmer for sig.

§ 27.

Administrationen bestemmer den Orden, i hvilken Sagerne i Repræsentantsforsamlingerne skulle foretages, og leder Forhandlingerne ved en af sin Midte valgt Dirigent. Denne bestemmer, hvorledes Bøteringen i hver enkelt Tilfælde skal skee, dog skal skriftlig Afstemning finde Sted, naar enten Repræsentanter eller Embedsmænd i Selskabet skulle vælges eller iøvrigt, naar mindst 8 af de tilstedeværende Repræsentanter maatte forlange det.

Beslutning fattes i Almindelighed ved simpel Stemme fleerhed. I Tilfælde af Stemmelighed afgjør Dirigenten Spørgsmaalet. Administratorerne have ingen Stemme paa Repræsentantsforsamlingerne, men kunne deltage i Debatteerne.

§ 28.

(Den i December Maaned sammentrædende Repræsentantsforsamling vælger 3 Repræsentanter til for det følgende Aar at foretage et Eftersyn af Selskabets Activer og 1 Revisor for de næste 2 Aar.)

Den i Marts Maaned sammentrædende Repræsentantsforsamling vælger mellem Repræsentanterne et Forretningsudvalg bestaaende af 6 Medlemmer, 2 fra hver Klasse, der gjør Forslag om Optagelse af nye Medlemmer i Selskabet, og kan tilkaldes af Administrationen, naar denne ønsker at conferere med Udvalget om Spørgsmaal vedrørende Selskabets Forretningsgang, Antagelse af Functionairer m. v.

Til dette Udvalg vælges 3 Suppleanter, 1 for hver Klasse.

Den i November Maaned sammentrædende

Repræsentantforsamling vælger mellem Repræsentanterne

1. et Udvalg bestaaende af 3 Medlemmer, 1 for hver Klasse, til at foretage Eftersyn af Selskabets Activer.
2. 1 Revisor for 3 Aar, saaledes at der stadig findes 3 Revisorer, 1 for hver Klasse, og
3. et Laaneudvalg bestaaende af 12 Medlemmer 4 fra hver Klasse, til at gjøre Forslag til Bevilling af Laan.

De Repræsentanter der ere Medlemmer af Forretnings- og Laaneudvalget déltage ikke i Behandlingen af Ansøgninger om Gratificationer og Pensioner i Deres Klasse.

Endvidere vedtager denne Repræsentantforsamling Budgettet for det følgende Aar.

§ 29.

Saafrørt den i November (December) sammentrædende Repræsentantforsamling har vedtaget Budgettet for det følgende Aar, udsendes Ansøgningerne — hver Klasse's til dens Repræsentanter — ledsaget af en Fortegnelse ordnet efter de Ansøgendes Alder i Selskabet. Efterat Ansøgningerne have circuleret blandt Repræsentanterne, sammenkalder Formanden for hver Klasse dens Repræsentanter til et Møde, hvor Indstilling om de indkomne Ansøgninger udfærdiges.

Denne sendes Administrationen, der, efterat samtlige Indstillinger ere modtagne, sammenkalder et Møde af Formændene (eller) og en anden dertil valgt Repræsentant for hver Klasse, i hvilket Indstillingerne

gjennemgaaes og det navnlig paasees, at det vedtagne Budget ikke overskrides. Der forfattes derefter en samlet Indstilling til Repræsentantsamlingen i Marts Maaned, der tager endelig Beslutning om Understøttelserne i det paagjældende Aar.

B. Om Administrationen.

§ 30.

Administrationen bestaaer af 3 Medlemmer valgte af Repræsentantsamlingen ved frit Valg blandt alle Selskabets Medlemmer.

§ 31.

Valget skeer paa den i (December) November Maaned sammentrædende Repræsentantsamling ved skriftlig Afstemning og ved en dobbelt Valghandling, saaledes at de Tre, der ved det første Valg have faaet de fleste Stemmer, sættes paa et snevrere Valg. Den, der ved dette faaer fleest Stemmer, indtræder i Administrationen fra 1ste Januar i det følgende Aar. Ere flere Pladser ledige, skeer Valget af hver Administrator særskilt. Naar et saadant Valg skal foretages, skal det udtrykkelig (angives i den Befjendtgjørelse i Bladet, ved hvilken Repræsentanterne indkaldes, samt paa Tilsigelsen) meddeles Repræsentanterne. En afgaaende Administrator kan gjenvælges (og Valget kan i saa Fald skee ved Acclamation).

§ 32.

Valget skeer paa 3 Aar, saa at der hver 1ste Januar fratræder en Administrator. Døer eller afgaaer en Administrator forinden hans Functionstid

er udløben, vælges en ny for Resten af den Afgaaedes Functionstid paa den første derefter sammentrædende ordinære Repræsentantsforsamling, medmindre Administrationens tilbageblivende Medlemmer ønske et nyt Medlem valgt strax, i hvilket Tilfælde en ekstraordinær Repræsentantsforsamling da sammenkaldes.

§ 33.

Naar en ny Administrator tiltræder, skal der i Nærværelse af de tre i § 28 nævnte Repræsentanter foretages et Eftersyn af Selskabets samtlige Activer. Opdages ved dette Eftersyn nogen Uorden, bør samme ufortøvet paatales.

§ 34.

Administrationen leder Selskabets Anliggender, paaseer, at Lovene overholdes og at Selskabets Embedsmænd og Bude opfylde deres Pligter, i hvilken Henseende den udfærdiger Instrux for Bogholderen og Kasseren, samt iøvrigt udfører, hvad Repræsentationen bestemmer. I Tilfælde af Meningsforskjel handler Administrationen efter Stemmesleerhed.

§ 35.

Administrationen skal holde en Protocol, i hvilken Alt, hvad den beslutter, skal indføres. Den samles saa ofte Selskabets Tarv fordrer det.

§ 36.

Handle Administratorerne mod deres Pligt, Lovene eller Repræsentationens Beslutninger, maa de derfor staae Selskabet til Ansvar.

§ 37.

Administrationen bør drage Omsorg for, at alle Selskabets Activer lyde paa dets Navn, forsaavidt det kan skee, og at de i saa Fald blive noterede i vedkommende Instituts Bøger.

Alle saadanne Papirer gjemmes i Selskabets Jernkasse, til hvilken hver Administrator har sin særskilte Nøgle, hvorimod Thændehaverpapirer skulle deponeres i en Bank.

Ligeledes bør den drage Omsorg for, at Selskabets kontante Pengebeholdning indsættes til Forrentning i en Sparekasse, forsaavidt der ikke er øieblikkelig Brug for den.

Naar Administrationen finder det gavnligt for Selskabet, kan den uden Bemyndigelse optage de fornødne Laan i en Bank.

§ 38.

Administrationen skal holde en Protokol som Kasse-Kontrol, i hvilken alle Indtægts- og Udgiftsordrer indføres. Ved hvert Kvartals Slutning konfererer Administrationen denne med Kassererens Kassebog, der maa være indrettet saaledes, at deraf kan sees saavel, hvad der er beordret til Indtægt og Udgift, som, hvad der virkelig er indbetalt og udbetalt. Ved samme Leilighed og forøvrigt saa ofte, Administrationen dertil finder Anledning, foretager den Kasseestersyn. Det hvert Kvartal af Kassereren aflagte Regnskab attesteres af Administrationen og bekjendtgjøres i Selskabets Blad.

§ 39.

Foruden Kvartalsregnskaberne affattes saavel

af Kassereren som af Bogholderen et aarligt Regnskab, der efter at være attesteret af Administrationen (ligeledes bekendtgjøres i Selskabets Blad) optages i Aarsberetningen der tilstilles samtlige Medlemmer.

Dette Regnskab tilligemed samtlige Bilag tilstilles derefter Selskabets (2) 3 Revisorer, der have kritisk at gennemgaae det, hvorefter det forelægges den først sammentrædende Repræsentantforsamling til Decision og Kvittance. Ethvert Aarsregnskab skal være forelagt Repræsentantforsamlingen til Decision inden det følgende Aars Udgang.

Døer eller afgaaer en Revisor førend hans Functionstid er udløben, vælger den først sammentrædende Repræsentantforsamling en ny for Resten af den Afgaaedes Functionstid. (Valget af Revisorer blandt Selskabets samtlige Medlemmer).

§ 40.

Administrationen holder en Protokol for Repræsentationen, i hvilken paa den ene halve Side indføres de Forslag og Sager, der forelægges Forsamlingen, paa den anden halve Side Repræsentationens Beslutninger. Ved Slutningen af hvert Møde oplæses Protokollen for Forsamlingen og underskrives derefter af de tilstedeværende Repræsentanter.

§ 41.

Ligesom Administrationen er berettiget til paa Repræsentantforsamlingerne at fremsætte ethvert Forslag, den finder sigtende til at fremme Selskabets Tarv, saaledes er den ogsaa forpligtet til at fore-

lægge ethvert i betimelig Tid og paa behørig Maade indgivet Forslag, cfr. § 23.

Tredie Kapitel.

Om Selskabets Embedsmænd og Bude.

A. Bogholder og Sekretær.

§ 42.

Selskabets Bogholder og Secretair skal være en i Bogføring og Secretairforretninger kyndig Mand. Naar Posten er ledig, bekjendtgjøres Vacancen (i Selskabets Blad) tilligemed den Frist, inden hvilken Ansøgningerne skulle være indgivne til Administrationen. Iblandt de Ansøgende udvælger denne 3, af hvilke Repræsentationen da vælger Een. Erholder Ingen ved den første Afstemning absolut Majoritet, komme de To, som have faaet de fleste Stemmer, paa et snevrere Valg, og den, der ved dette erholder flest Stemmer, bliver da Selskabets Bogholder og Secretair.

Skulde derimod Stemmerne ved det snevrere Valg være lige deelte mellem begge, tilkommer det Administrationen at bestemme, hvo der af disse skal have Posten.

§ 43.

Som Secretair har han at føre en Journal over indkomne Sager, udfærdige Ordre, concipere og skrive Breve samt forfatte (en Extract af de om Understøttelse indkomne Ansøgninger) Extracter over de indkomne Ansøgninger.

Som Bogholder har han at føre Selskabets Stambøger, der skulle indeholde Medlemmernes Navne, Aarsstal og Dato for Indtrædelsen, det Enhver ved denne givne Medlemsnummer, det Kontingent Enhver svarer samt den Enhver eventuelt givne Understøttelse;

Register til Stambøgerne;

Hovedbog og Journal;

samt de Bøger, Administrationen paalægger ham at føre og som nærmere betegnes i hans Instrux.

Samtlige Protokoller og Bøger skulle altid være førte saaledes, at Administrationen og Repræsentationen deraf til enhver Tid kunne erholde de fornødne Oplysninger. Endelig har han at aflægge det aarlige Regnskab.

§ 44.

Han skal være tilstede i alle Repræsentantforsamlinger samt i Administrationens Møder saa ofte, dette forlanges, og der besørge de Forretninger, Administrationen overdrager ham.

§ 45.

Han paaseer, at Budene opfyldte deres Pligter, og har at gjøre Indberetning til Administrationen om enhver Uorden.

§ 46.

Han skal under Embedsfortabelse holde sig disse Love og den ham givne Instrux efterrettelig.

§ 47.

(Han nyder i aarlig Gage 1000 Kr. med Alderstillæg

200 Kr. hvert 5te Aar indtil 1400 Kr. og desuden til Arkivleie 200 Kr. aarlig.)

Den nuværende Bogholder lønnes med 1400 Kr. foruden 200 Kr. til Arkivleie. Ved Vacance bestemmes Lønningen af Administrationen.

Han kan opsiges med 3 Maaneders Varsel.

B. Kasserer.

§ 48.

Selskabets Kasserer modtager alle Selskabets Indtægter og besørger alle dets Udbetalinger samt fører en af Administrationen autoriseret Kassebog (cfr. § 38). Ingen Indtægt maa hæves eller Udbetaling foretages uden Administrationens Ordre.

§ 49.

Bed hvert Kvartals Udgang skal han afflutte sin Kassebog og affatte et Kasse=Regnskab for det forløbne Kvartal. Tillige skal han forfatte en Liste over alle Indtægts= og Udgiftsrestancer, hvilken bilagt med de uindfriede Indtægtskvitteringer forevises Administrationen. Endvidere forfatter han ved Aarets Udgang en Kasse=Extract for hele Aaret.

§ 50.

Han skal være tilstede i alle Repræsentantsforsamlinger samt i Administrationens Møder, saa ofte dette forlanges, og der besørge de Forretninger, Administrationen overdrager ham.

§ 51

Han fører den nærmeste Kontrol med de Budene overdragne Incassationer, i hvilken Henseende

han har at gjøre Indberetning til Administrationen om enhver indtruffen Uorden. Ligeledes har han at besørge det Fornødne med Hensyn til Restancers Inddrivelse.

§ 52.

Han skal under Embedsfortabelse holde sig disse Love og den ham givne Instrux efterrettelig.

§ 53.

Til Sikkerhed for de ham overdragne Oppebørsler og betroede Midler skal han stille Selskabet antagelig Kaution for 6000 Kr.

§ 54.

(Han nyder i aarlig Gage 800 Kr. med Alderstillæg 200 Kr. hver 5te Aar indtil 1200 Kr. Den nuværende Kasserer lønnes dog efter de ved hans Ansættelse gjældende Regler.)

De nuværende Kasserer lønnes efter de ved hans Ansættelse gjældende Regler. Ved Vacance bestemmes hans Løn af Administrationen. Han kan opsiges med 3 Maaneders Varsel.

§ 55.

Naar Posten er ledig, skeer Valget af en ny Kasserer efter de i § 42 for Valg af Bogholder og Secretair givne Regler.

C. Bude.

§ 56.

(Antallet af Selskabets faste Bude bestemmes af Repræsentationen, men de udnævnes af afskediges af Administrationen.)

Administrationen antager efter Kassererens Forslag den nødvendige Budehjælp, og bestemmer Lønnen og den Kaution, Vedkommende har at stille. Selskabets Medlemmer have, forsaavidt de dertil ere egnede, Fortrinsret.

(§ 57.)

(De skulle, naar de antages, stille 400 Kr. Kaution for hvad der betroes dem.)

(§ 58.)

(De have at udføre, hvad der af Administrationen, Bogholderen og Kassereren bliver dem paalagt.)

(§ 59.)

(De nyde i aarlig Løn 400 Kr. med Alderstillæg 60 Kr. hvert andet Aar indtil 700 Kr. samt endvidere 2% af hvad de incassere, hvorhos de ere fritagne for at svare Kontingent.

De nuværende faste Budes Løn beregnes dog efter de hidtil gjældende Lønningsregler.)

(§ 60.)

(Administrationen kan antage indtil 2 Reservebude. Disse maa ligeledes stille 400 Kr. Kaution for hvad der muligt maatte betroes dem. De nyde ingen fast Løn, men ere fritagne for at svare Kontingent. For at gjøre sædvanlig Ugetjeneste erholde de 8 Kr. om Ugen. For anden Tjeneste fastsætter Administrationen Betalingen.)

(§ 61.) § 57.

Saaavel Bogholder og Kasserer som Budene skulle være Medlemmer af Selskabet.

(Fjerde Kapitel.)
 (Om Bladet Borgervennen.)

(§ 62.)

(Selskabet udgiver paa eget Forlag et Blad „Borgervennen“. Det udkommer hver 14de Dag og uddeles gratis til alle Selskabets Medlemmer i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg.)

(§ 63.)

(Til at redigere Bladet vælger Repræsentationen en Skriftkomite bestaaende mindst af 3. Disse behøve ikke at være Medlemmer af Selskabet. Deres Functionstid vedvarer indtil den enten fra deres egen eller Administrationens Side opsiges med mindst $\frac{1}{2}$ Aars Varjel til den i December Maaned sammentrædende ordinære Repræsentantsamling. Forslag til Valg af nye Medlemmer af Skriftkomiteen kan fremsættes saavel af denne som af Administrationen eller Repræsentanterne.)

(§ 64.)

(Skriftkomiteen vælger selv sin Formand og bestemmer selv sin Forretningssgang. Den virker i Forening for Opfyldelse af Bladets Bestemmelse: at være en gavnlig og underholdende Læsning: for Borgerstanden. Den sørger for i betimelig Tid at levere Manuskript til Bladet, saa at ingen Standsnings indtræder i dets Udgivelse.)

(§ 65.)

(§ Bladet indrykker Administrationen alle Bekjendtgjørelser og Regnskaber vedrørende Selskabet. Naar den finder det ønskeligt, er den bemyndiget til at lade udgive indtil 10 Halvark kvartaliter.)

(§ 66.)

(Skriftkomiteens Medlemmer erholde hver extra 2 Exemplarer af Bladet. Endvidere stilles 10 Exemplarer til dens Disposition.)

§ 58.

De hidtilværende Repræsentanter henføres til den af de i § 4 nævnte Klasser, hvor de efter Administrationens Skjøn ere hjemmehørende; naar en Klasse herved faar flere Repræsentanter end 24, vedbliver desuagtet de nuværende Repræsentanter at fungere, ligesom de ogsaa kunne gjenvælges; derimod bliver Afgangen af Repræsentanter først at erstatte naar Tallet er sunket under 24.

§ 59.

Udgivelsen af Selskabets Blad »Borgervennen« fortsættes til Selskabet i 1888 har bestaaet i 100 Aar, og ophører da med Udgangen af Juni Maaned.

§ 60.

Alle Bekjendtgjørelser Selskabet vedkommende indrykkes i Berlingske Tidende.

§ 61.

Disse Love, der søges confirmerede, træde i Kraft den 1. Juli 1888.

Borger-Vennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 52.

Lørdagen den 24de December 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Fredag den 30. December d. A. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 o. G. en Repræsentantforsamling, paa hvilken der bl. A. bliver at

1. foretage Valg af:

1 Administrator for 1888—90.

1 Revisor for 1888—89 og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige
Activestersyn,

2. vedtage Budgettet for 1888, navnlig hvormeget der i Maret 1888 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer,

3. tage endelig Beslutning om det paa Repræsentantforsamlingen den 24. Marts 1887 forelagte Forslag til Love, bekjendtgjort i Ugebladet Nr. 22.

Med Hensyn til dette henvises til Ugebladet Nr. 51.

Til denne Forsamling indbydes herved De Herrer Repræsentanter.

Administrationen den 18/12 1887.

Th. J. Svanekjær. A. G. Reimann. L. F. Holmberg.

Rierumgaard.

Amilta.

(Fortsat.)

I fire Aar havde han ikke seet sin Familie, og nu kom han uventet for at have en Maanedes Ferie. Naturligvis var denne flinke Soldat sin Fødeegns Helt og Donna Rosas Diesteen. En Bersagliere i disse Egne, en Mand, som havde betvunget den hellige By og alligevel var kommen levende tilbage, en Mand, som var taget over Havet til Sardinien og Sicilien, som femhundrede Gange havde vovet sit Liv! Døm selv! noget Dignende var aldrig seet i Mosciano. Nyheden foer som en Løbeild, og de tre Fjerdedele af Byen oversvømmede Forpagtergaarden, uden Tvivl af bare Venskab, og fordi Enhver huskede, at Donna Rosas Festsmaaltider altid vare fortræffelige. Men det var denne Gang altfor seent at tilberede et betydeligt Aftensmaaltid. Den lykkelige Moder maatte indskrænke sig til at trække Proppen op af sin bedste Viin til at væde

Gedeosten med, der altid er færdig. En Kjedel Suppe blev kogt. Dermed maatte man nøies. Alle vare i godt Humeur, Støi og Munterhed herskede i Forpagtergaarden; den Gæste, der ikke gjorde nogen Alarm, var Beresaglieren selv. Hvad Umilta angik, hjalp hun koldt med at tilberede, hvad hun skulde; saa sneg hun sig stille udenfor, uden at Nogen mærkede det, troede hun, og naaede op til sit Loftskammer. Maanens fredelige Vandring over de tausø Dale behagede hende tusinde Gange mere end al den dumme Støi i Kjøkkenet.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Ti og halvfemsfindstyvende Aargang.

N°. 53.

Lørdagen den 31te December 1887.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Førgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortsat.)

„En forklædt Prindsesse!“ gjentog hun og smilede lidt.

Intet andet Ord kunde have lydt sødere i hendes Øren.

Hun vidste ikke rigtigt, hvad en Prindsesse var, men en Prindsesse levede i et Palads. Amilta havde lært at læse, og Kolportøren, som gjorde sin Rundreise, fulgt af et Væsel og en Karre, falbydende sit Lærred og sine Udvarer, ifølge Aarstiden, med en Beholdning af Synaale, Knappenaale, Lometørflæder, Halsbaand og Helgenbilleder, havde ofte

Godtjæbsromaner i sin Kasse; hun købte dem og læste. Den unge Soldat var den eneste af alle Gjæsterne, der med Dinene søgte den unge Pige og følte, at hun manglede ham. Han havde seet mange smukke Piger i Syden, men ingen havde tiltruffet sig hans Opmærksomhed i saa høi Grad, som hans Moders Tjenestepige.

„Hvor er dog Pigen med det gyldne Haar, som var her før, gaaet hen?“

Donna Rosa saae sig ogsaa om, hele Bordet rundt.

„Umilta? er hun ikke her? Na, jeg kjender nok hendes sædvanlige Suurmuleri. Gid Pesten ramme hende! Jeg formoder, at hun er gaaet op paa sit Loftskammer.“

„Hvorledes? Hun boer paa Loftet?“ raabte Virginio.

„Hvorfor ikke? Det er et Sted ligejaa sundt som et andet.“

„Men hvem er hun? Hvorfra kommer hun? Jeg har hidtil aldrig seet hende, naar jeg har været hjemme.“

„Nei, hun kom lige efter Din sidste Bortreise, min kjære Søn. Dengang var hun bleven sendt til Familien Rossi, fra Hittebornshospitalet, og, da hendes første Herskab døde, tog jeg hende til mig af Barmhjertighed.“

„Altsaa et Hittebarn?“

„Ja, et Hittebarn, af lav Herkomst uden al Tvivl og hovmodig som Lucifer, alle Helgene forbarme sig over os! Det er et meget ubehageligt Væsen, men det bringer Lykke at have den Slags Ulykkelige hos sig, og desuden forstaaer hun udmærket at passe Kvæget og Fjerkræet, det maa man indrømme! Hun elsker de Umælede høiere end os Andre.“

„Det er forunderligt!“ sagde Virginio og tømte sit Bæger med en drømmende Mine. Han tilbad sin Moder, men havde dog ikke glemt paa sine Reiser, at hun havde en skarp Tunge, en tung Haand, en vanskelig Karakter: det faldt ham ind, at for en saa stolt Pige kunde Tjenesten hos Donna Rosa just ikke afgjort sammenlignes med et Rosenleie.

„Troer Du, at hun kommer ned igjen?“ spurgte han paa Lykke og Fromme. Han følte et levende Ønske at gjensee denne saa skjønne og stolte Skikkelse. Hans Søstre rystede benægtende paa Hovedet, men, for at være ham behagelige, gif de hen til Foden af Trappen og kaldte paa Umilta. Denne sov ikke og hørte dem godt; alligevel vogtede hun sig vel for at svare.

Netta Sari var tilstede; hun syntes ærgerlig. Netta gif for at være en smuk Pige; hun var velstakt, havde meget livlige, blaa Dine og Hovedet frandsjet af en Fletning af smukt, mørkerødt Haar. Uagtet hun neppe havde naaet sit femtende Aar, da

Virginio Donaldi sidste Gang var reist, havde hun tænkt meget paa ham i den forløbne Tid og følt utaalmelig Længsel efter ham; Pigerne paa femten Aar ere Kvinder i de Lande, hvor Oliventræet modnes med Druen, og denne smukke Soldat havde ved de landlige Fester, for hvilke Vinhøsten tjener til Paaskud, dandsjet med hende lidt formeget for hendes No. Siden den Tid drillede Virginios smaa Søstre hende altid med deres Broder og hviskede i hendes Øre: „Naar Virginio kommer hjem . . .“ og nu var Virginio kommen hjem men kun for at tænke paa „Gittebarnet.“

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

3^{die} Qvartals-Regnskab 1887,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.
1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. A.			11179
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra forrige Kvartal	682	82	
anviist for dette Kvartal Hs. Maj. Kongens Bidrag	40	"	
	722	82	
deraf er indkommet	402	16	402
Restance ultm. 3die Kvartal 1887	320	66	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgerbennens“ 99de Aargang Nr. 27—39			1231
4. Renter for 1/2 Aar af Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn			201
5. Afdrag paa Laan:			
Restance fra forrige Kvartal	312	"	
anviist for dette Kvartal	4620	"	
	4932	"	
deraf er indkommet	4534	"	4534
Restance ultm. 3die Kvartal 1887	398	"	
=			17549

Kjøbenhavn, den 30 September 1887.

Overensstemmet
Th. J. Svaneke

Udgift.

	kr.	D.	kr.	D.
Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2552	50		
	2552	50		
udbetalte i Kvartalet	2552	50	2552	50
uaffordrede ultm. 3die Kvartal 1887	"	"		
Lønninger			1585	"
Andre Administrationsomkostninger			63	05
Ugebladets Trykning			327	86
aldo, Kassebeholdning ultm. 3die Kvartal 1887			13020	85
			17549	26

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

ed Kassekontrollen.

Kierrumgaard,
Bogholder.

. C. Reimann. Solmberg.